

“சிற்பி”: முதல் முதலாக சமுத்திரச் சிற்பித் தொகுப்பை வெளியிட்ட இவர் தரமான இலக்கியத் திங்கள் இதழான ‘கலைச்செவியின்’ ஆசிரியருமாவார்.

“நவம்”: மட்டக்களப்பு ஆரயம்பதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தமிழ் ஆசிரியராகக் கடமைபாற்றுகிறார். மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர் ஆவார்.

2. முத்துலிங்கம்: யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில்லைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஒட்டுப் பலகை கூட்டுத் தாபனத்தில் கணக்காளராகக் கடமை பார்க்கிறார்.

“செங்கை ஆழிபாள்”: யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பேராதினச் சர்வகலா சாலையில் புலியியலை சிறப்புப் பாடமாகப் பழியும் பட்டதாரி மாணவருவார்.

“செம்பியன் செல்வன்”: யாழ்ப்பாணம் அத்தியடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பேராதினச் சர்வகலாசாலையில் புலியியலை சிறப்புப் பாடமாகப் பழியும் பட்டதாரி மாணவருவார்.

திருவாட்டி சகிதேவி கந்தையா: சமுத் தமிழ் எழுத்துலகில் சிறப்புடன் திரையும் பெண்மணிகளுள் மூத்தவரான இவர் பதிற்றுப்பட்ட பட்டதாரி ஆசிரியை ஆவார்.

“உதயனன்”: புத்தளம் கச்சேரியில் சமூக சேவைத் திணைக்களத்தில் எழுது வினாஞராகக் கடமைபாற்றும் இவர் இணுவிலை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

முத்துசிவஞானம்: கண்டி பொது வேலைத் திணைக்களத்தில் எழுது வினாஞராகக் கடமைபாற்றும் இவர், பல்கலைக்கழக வெளி மாணவனுமாவார்.

“செந்தூரன்”: பட்டதாரி ஆசிரியரான இவர் அட்டளை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

ஈழத்துப் பிரிவுச் சிறுகதைகள்

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்ற
வெளியீடு

முதற் பதிப்பு: ஜூலை 1963

விலை: ரூ. 2.00

காணிக்கை

ஈழத் தவர்கள் எழுதும் சிறுகதைகள்
வாழத் தகுந்த வடிவினவை — யாழ் நூல்
முனிவர் திருவடிகள் முன்னே படைத்தோம்,
இனிய தமிழ்வாழ்க என்று.

அச்சிட்டோர்:

சுதந்திரன் அச்சகம்,
கொழும்பு-12.

பதிப்புரை

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம் ஆரம்பித்ததும், ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுவதென்று முடிவுசெய்தது. அந்த முடிவின் பயனை இக்கூறு நூலாகும்.

இச்சிறுகதைகள் பரிசுபெற்றவை — பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை — தமிழ் மக்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றவை. என்றாலும், இவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுவது, இலக்கியக் கவையிருந்த தமிழ் வாசகர்களுக்குப் பேராஸ்திரமாக இருக்கும். இந்த நம்பிக்கையே, இம்முயற்சிக்குக் காரணமாகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுவதற்கு உரிமை நல்கிய எழுத்தாள அன்பர்களுக்கும் — பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும் எம் இதயம் கலந்த நன்றி யறிதலை உரிமையுடையதாகக் குறிக்கும். இதனைச் சிறப்புற அச்சிட்டு உதவிய சுதந்திரன் அச்சகத்தாருக்கும் எமது நன்றி.

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தின் சார்புடைய தான தமது பதிப்பகத்தின் கன்னிப் படைப்பாகும் இந் நூல்.

மேலும் பல நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதற்கு தமிழ்ப்பெருங்குடி மக்கள் இந்நூலுக்கு நல்கும் ஆதரவு ஒரு தூண்டுதலாக இருக்குமென நம்புகின்றோம்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் பதிப்பகம்,

கொழும்பு,
19-7-1963.

முன்னுரை

வித்துவான் பண்டிதர்., திரு. கா. பொ. இரத்தினம்,
பி. ஏ. ஆனக (இலண்டன்), எம். ஏ., பி. ஓ. எல். (சென்னை),
தலைவர், தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம், கொழும்பு.

சிறுகதை இலக்கியம் இப்பொழுது வளர்ச்சியடைந்து பெருகிவருகிறது. விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தால் இன்று மக்களின் வாழ்வு விரைவிலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனாலே நீண்ட தொடர் கதைகள், காவியங்கள் முதலியவற்றைப் படிப்பதிலும் சிறுகதைகளைப் படித்துச் சுவைக்க மக்கள் விரும்புகின்றனர். மக்களின் இம் மனப்பாங்கை உணர்ந்த பத்திரிகையாளர்கள் சிறுகதைகள் பலவற்றை வெளியிட்டு மக்களுக்கு நாடோறும் புதுப்புது விருந்து நல்குகின்றனர். சிறுகதை படிப்போர் தொகையும் நான்கு நாள் பெருகுகிறது; சிறுகதை எழுதுவோரும் பெருகுகின்றனர்.

சிறுகதை எழுத்தாளர்களை ஊக்குதற்காகச் சிறுகதைப் போட்டிகள் பல நடத்தப்படுகின்றன. சமூகத்திலும் தமிழகத்திலும் நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டிகளிலே சமூக எழுத்தாளர்களிலும் பலர் பரிசில்கள், பெற்றுனர். இவர்களுடைய சிறுகதைகளிலே பரிசில்கள் பெற்ற ஒன்பது கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து இந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மறுமனம் எனுஞ் சிறுகதையில், காதலரின் நியாகமும் உறுதியும் சிறப்புறத் தீட்டிக் காட்டப்பட்டுன. தமிழ் மக்களிடையே உள்ள சாதிவெறியும், சாதி வெறிகொண்ட தந்தையரை எதிர்த்து வெல்ல முடியாத ஆண் மக்கள் சிலரின் போக்கும் படிப்போர் உள்ளத்தை உறுத்துகின்றன.

“நந்தாவதி,” “தேடிவந்த கண்கள்” எனும் சிறுகதைகளும் இலக்கியத்தில் அண்மையில் நடைபெற்ற வகுப்புக் கலகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டன.

'நந்தாவதி' எனும் கதையில் உரை நடை விழுவிற்பாடாக ஏறுநடைபோட்டுச் செல்கிறது. அது சில இடங்களிலே கவிதையின் விடையாகிறது. நிகழ்ச்சிகளையுள் சூழல்களையும் மாற்றி மாற்றி வாசகர்களின் ஆர்வத்தைப் பெருக்கி, இருபெரும் ஐயப்பாடுகளை உண்டாக்கிக் கடைசியில் எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கதாக அவற்றை விடுவித்துள்ள திறப்பாடு போற்றத்தக்கது.

"தேடிவந்த கண்கள்" யாவை என்பதைக் கதையின் கடைசியில் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இவங்கையில்—கொழும்பையைடுத்துள்ள இடங்களில்—1958 இல் நடைபெற்ற வகுப்புக் கலக நிகழ்ச்சிகளை ஆசிரியர் தீட்டிக் காட்டியிருக்கும் அருமைப்பாடு வியப்புக்குரியது. கதை நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னிச் செல்லும் முறையும், குருடன் ஒருவனுடைய எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் திறனும், சிலவற்றைக் கூறும் கூறும் உத்தியும் கதைக்குப் பெருஞ் சிறப்பளிக்கின்றன.

ஒரு சிறு பெண்ணின் பிஞ்சு உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் "பக்குவம்" எனும் கதை சிறப்புறத் தீட்டிக் காட்டுகிறது. யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்களின் வாழ்வை நிலைக்களனாகக் கொண்டு ஆசிரியர் கதையை அமைத்துள்ளார். ஆசிரியருடைய 'சொற்கட்டு'க் கதைக்கு விழுவிற்பாடாக நல்குகிறது.

"நாட்டிற்கு இருவர்" எனும் சிறுகதையும் "உரிமைக்கு உயிர்" எனும் சிறுகதையும் தமிழ்மொழி உரிமைக்கு நடத்தப்பட்ட அறப்போரினை நிலைக்களனாகக் கொண்டுள்ளன.

சாதாரண மனித உள்ளத்தை யுடைய ஒரு தாய் தன்னுடைய இடமக்கள் அறப்போரில் ஈடுபட்டுப் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாவதைத் தாங்க முடியாமல் துடிதுடிக்கிறாள். இந்தத் துடிப்பை எழுத்தோவியமாக்கி வெற்றியீட்டியுள்ள "நாட்டிற்கு இருவர்" எனும் சிறுகதையின் ஆசிரியர்.

'உரிமைக்கு உயிர்' எனும் சிறுகதை தியாகத்தின் சிறப்பியல்பை ஒப்பீட்டு முறையில் உணர்த்துகிறது. இரத்தத் தொடர்புடையவர்களுக்காகச் செய்யப்பட்டுத் தியாகத்திலும், அத்தொடர்புடையவர்களையும் துறந்து பொதுத்

தொடர்புடைய நாடு, மொழி என்பவற்றுக்குச் செய்யும் தியாகமே அளப்பரியது எனக் கூறும் இக் கதையின் நடை கருத்தோட்டத்துக்கேற்பத் துடிப்பு நிறைந்து விளங்குகிறது.

பெண்கள் தம் வாழ்வில் வழக்குவதாலே பல இடர்ப்பாடுகளை அடைகின்றனர். இதயக் குழந்தல் எனும் சிறுகதையின் ஆசிரியர் இத்தகைய ஒரு பெண்ணுடைய எண்ணங்கள் துன்பக் குழம்பில் தோய்ந்து முறித்து முறித்து சிறு சொற்றொடர்களாக வெளிப்படும் அருமைப்பாடு போற்றுதற்குரியது.

"மலையும் மடுவும்" எனும் சிறுகதையில், செல்வத்திலே தினைப்பதால் உயர்ந்த இன்ப வாழ்வை வாழமுடியாது என்றும் ஏழையாயினும் தொண்டு செய்வதாலேயே உயர்ந்த இன்ப வாழ்வைப் பெறமுடியும் எனும் தத்துவ அடிப்படையில் ஆசிரியர் கதையை அமுகுற அமைத்துள்ளார்.

மலை நாட்டிலே குடியரிமை பெறாமல் வாடிவதற்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்களின் சோகக் கதையை "உரிமை எங்கே" எனும் சிறுகதை கூறுகிறது.

சிறந்த புலவர்கள் சூழலையும் மக்களின் வாழ்வைத் தாக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும், கொள்கைகளையுமே நிலைக்களனாகக் கொண்டு இலக்கியத்தைப் படைப்பார்கள். இன்று ஈழ நாட்டிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களின் உயிர்ப்போராட்டம் தமிழரிமை, குடியரிமை முதலியன பற்றியதேயாகும். இந்தப் போராட்டத்தால் உத்தப்படைவர்கள் உணர்ச்சி மிகுந்தவர்களாகவோ, உண்மையை உரைப்பவர்களாகவோ, மாண்புமிக்க மக்கள் இலக்கியம் படைப்பவர்களாகவோ இருத்தல் முடியாது. எனவே, இந்தத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளிற் பல ஈழத்தில் நடைபெற்று வரும் உரிமைப் போராட்டத்தை நிலைக்களனாகக் கொண்டிருப்பது இயல்பேயாகும்.

கா. பொ. இரத்தினம்

உள்ளுறை

மறுமணம் — “சிற்பி”	(உதயம்)	1
நந்தாவதி — “நவம்”	(கல்பி)	14
பக்குவம் — அ. முத்துலிங்கம்	(தினகரன்)	31
நாட்டிற்கு இருவர் — “செங்கை ஆழியான்” (சுதந்திரன்)		42
இதயக் குமுறல் — “செம்பியன் செல்வன்” (கலைச்செல்வி)		52
மலையும் மலையும்-திருவாட்டி சகிதேவி கந்தையா (உதயம்)		63
தேடிவந்த கண்கள் — “உதயணன்”	(கல்பி)	73
உரிமைக்கு உயிர் — முத்து சிவஞானம்	(சுதந்திரன்)	84
உரிமை எங்கே? — “செந்தூரன்”	(கல்பி)	92

மறு மணம்

—“சிற்பி”

“எனக்கு இன்று கடிதங்கள் இருக்கின்றனவா அம்மா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்த சந்திரன் தன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“இது ஒன்றுதான் இன்றைக்கு” — தாய் அவனிடம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினாள். வழக்கம்போல் ஏதோ சிந்தனையுடன் கடிதத்தைத் திறந்தான். கடிதம் கூறிய செய்தி அவனைக் கற்சிலைபோல் ஆக்கிவிட்டது.

பிரிய அண்ணா!

உங்கள் ஊரிலேயே நான் சில மாதங்களுக்கு உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும். முன் பின் தெரியாத ஊரில் எப்படி வாழ்வது என்று நான் கலங்கியிருந்த போது, நீங்கள் அங்கேதான் இருக்கின்றீர்கள் என்பதைத் தற்செயலாகக் கேள்விப்பட்டேன். பழைய சம்பவங்களை மறந்துவிடுங்கள்

கள். அன்னிக்கு எனது சுகம் சொல்லவும். எனக்கு அண்ணியை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பீர்களா? நான் அங்கே தங்குவதற்கு ஓர் இடம் ஒழுங்கு பண்ணுங்கள் அண்ணா! சிரமம் கொடுத்ததற்கு மன்னிப்பீர்களென்று நினைக்கின்றேன். வணக்கம்.

உங்கள்,
சந்திரா.

கடிதத்தைக் கையிலே பிடித்திருந்தான். கடல் மடை திறந்து விட்டாற் போன்று கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது. அண்ணா, அண்ணி என்சென்ற வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சைக் குத்திப் பிளந்தன. ஒரு காலத்தில் தான் கட்டிய காதற் கோட்டையை எண்ணிப் பார்த்தான்: அசைக்க முடியாத கற்கோட்டை என்று அவன் நினைத்தது அந்தரத்தில் ஆடி அசைந்து மறையும் காற்றுக் கோட்டையைப் போல் மாறிவிட்டது! அவனாலே அன்று ஒன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லை. கல்லூரி உடுப்பைக் கழற்றக்கூட மறந்து 'தொப்'பென்று நாற்காலியுள் விழுந்து விட்டான்.

மாணவர்களுக்கும் வேறு நண்பர்களுக்கும் எத்தனையோ தடவை செய்த போதனைகளை அவனும் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. "வினாக மனத்தை வகுத்துவதால் உடல் நலம் கெடுமே தவிர உருப்படியான காரியம் ஒன்றையும் செய்யமுடியாது" என்று அவனே பலருக்கு உபதேசம் செய்திருக்கின்றான். ஆனால் அன்று...! பழைய காலத்தை நினைத்து, அழுது தீர்ப்பதைத் தவிர அவனும் வேறொன்றுஞ் செய்ய முடியவில்லை. அவனது படிப்பு, வாழ்க்கை அனுபவம், நண்பர்களின் புத்திமதிகள் அவனைச் சமயத்தில் கைவிட்டு விட்டன. அவன் அழுதான்; அழுதான்; ஆற்றுவாரின்றித் தேற்றுவாரின்றி அழுது

கொண்டே இருந்தான். பழைய நினைவுகள், அந்த நீருற்றை வற்றாத ஜீவநதியாக மாற்றி விட்டன.

விதி அவன் வாழ்க்கையில் விளையாடி விட்டது. அது சாதாரண விளையாட்டல்ல, நெஞ்சைப் பிழிசென்ற, உயிரோடே வதைக்கின்ற விளையாட்டு. சமூகத்தின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சாதி என்சென்ற தடக்கயிற்றுடன் சந்திரன்—சந்திரா சோடிகளுடன் விளையாடியது விதி. எட்டி விலகிவிடலாம், என்று நினைத்த அவர்களை, தடம் தட்டி வீழ்த்தி விட்டது.

ஆம்! சந்திரன்—சந்திரா இணையற்ற காதல் சோடிகளாக ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தார்கள். உண்மையில் அவர்கள் அண்ணன்—தங்கையல்ல. இந்த உறவு முறை அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றி வாழ்ந்த போது ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இரண்டு ஆண்டுகளை இரண்டாயுக்களாகக் கழித்து அவனிடம் இன்று அந்தத் "தங்கை" வரப்போகின்றாள், தன்னையும் ஏமாற்றி அவளையும் ஏமாற்றி வாழ்வதை அவளே காணப்போகின்றாளே!

* * *

சிவகந்தரத்தின் உயர்ந்த குடும்பம் ஏழைமை நிலையில் இருந்த பொழுது, அதன் ஓர் அங்கத்தவனாக உதித்தான் சந்திரன். ஆனால் அவன் ஏழையைப் போல் வாழவில்லை. மிகவும் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டான். அவனுக்கு வாழ்க்கை ஓர் அழகிய இன்பப் பூங்காவாக இருந்தது. அங்கே கிடைக்கும் நறுந் தேனைக் குடித்துப் பாடி மகிழும் வண்டுபோல் தன்னை நினைத்துக் கொண்டான். நன்கு கல்வியைக் கற்றான். விரைவில் எல்லோருடைய ஆச்சரியத்திற்கும் மகிழ்ச்சிக்குமிடையில் ஒரு கலைப்பட்ட தாரி ஆனான்.

அவன் கற்பனை படிப்படியாக நிறைவேறிக் கொண்டு வந்தது. அவன் பட்டதாரியானவுடன், அவன் இலட்சியத்தில் ஒரு பகுதி நிறைவேறியதையிட்டு மகிழ்ந்தான்.

பொறுப்பற்ற, மகிழ்ச்சி நிறைந்த, கவலைகள் குறைந்த மாணவ உலகிலிருந்து வேறு ஒரு புதிய உலகிற்குத் தள்ளப்பட்டான். உலக வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிய வேண்டிய காலம் ஏற்பட்டது. தனக்கும் சில பொறுப்பு கள் உண்டென்பதை உணரத் தொடங்கினான். அவன் இப்போது மாணவனல்ல, மனிதன்!

கொழும்பிலே ஒரு சிறந்த கல்லூரியிலே ஆசிரியர்களை அமர்ந்தான். களங்கமற்ற மாணவர்களுடன் என்றுமே கலந்து பழக வாய்ப்பு ஏற்பட்டதில் அவனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. எல்லோருடனும் நன்கு பழகினான். கதைகள் எழுதுவது அவனுடைய பொழுது போக்காக இருந்தது. அவன் ஒரு சிறந்த ரசிகனும் கூட.

நாட்கள் நகர்ந்தன. கொழும்பு ஆசிரியர் சங்கத்தினர் நடாத்தும் கதம்பக் கச்சேரிக்கு இணைச் செயலாளரான ஒருவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். மற்ற இணைச் செயலாளர் ஒரு பெண்மணியாக இருந்தபடியால் எல்லா வேலைகளையும் இவனே செய்தான். இவனுடைய திறமையைக் கண்டு எல்லோருமே ஆச்சரியப்பட்டனர்.

கதம்ப நிகழ்ச்சி நடைபெறும் நாள் வந்தது. சைவ மங்கையர் கழக மண்டபம் நிரம்பி வழிந்தது. ஆனால் அன்று தலைமை வகிக்க வேண்டிய மந்திரி சரியான நேரத்திற்கு வரவில்லை. ஒளிபெருக்கி வேறு, வேலை செய்ய மறுத்து விட்டது. அங்கு வந்திருந்தோரின் பொறுமை எல்லையை மீறிவிட்டது. ஒரே கூச்சல் போடத் தொடங்கினர். சந்திரனுக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. எப்படி நிலைமையைச் சமாளிப்பது என்று தெரியாமல் திணறினான். அவமானத்தால் முகம் குன்றிவிட்டது. மற்றக் காரியதரிசியினால் இதைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. உடனே மேடையில் தோன்றி 'கனிரெ'ன்று பாடத் தொடங்கினான்.....

சுந்திரனுடைய சிந்தனை திரும்பத் திரும்ப இதையே வட்டமிட்டது. அன்று அவன் பாடிய பாட்டு.....! "கூடர்

விடு பொன் விளக்கே" என்ற அந்தப் பாட்டு அவனது உயிருடனேயே ஒன்றி விட்டது! இன்றுங்கூட அவன் நேரிலிருந்து பாடுவது போன்று ஒரு பிரமை அவன் மனதுள் எழுந்தது.

சிந்தனை பிள்ளைக்கியது. மகுடியின் இசையில் கட்டுண்ட நாகம் போல் மக்கள் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சந்திரனுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்துவிட்டது. அவன் தன்னையே மறந்துவிட்டான். சங்கீத தேவதை அவனுக்கு அடிமை என்பதைக் கண்டான். தனது நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அப்போது அவன் அவனைப் பார்த்த பார்வை! ஏற்கெனவே அவளது அழகில் மயங்கிய அவனும், இப்போது தப்ப முடியவில்லை. அர்த்தம் நிறைந்த புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தான். இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்.

சந்தர்ப்பம் அவர்களை நெருங்கிப் பழக வைத்தது. மால வேளைகளில் மணம் விட்டுப் பேசினர். ஒருவரை ஒருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டனர். உலகெல்லாம் ஒரே இன்பமயமாகக் காட்சியளித்தது, அவர்களுக்கு. ஆங்கில எஸ். எஸ். ஸி. பாஸ் பண்ணி விட்டு ஒரு சிறு பாடசாலையில் சங்கீத ஆசிரியையாக இருக்கும் தனக்கு, சந்திரன் போன்ற ஒரு நல்லவன் காதலனாகக் கிடைத்ததில் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி அவனுக்கு. அழகும் நற்குணமும் இவிய சங்கீத ஞானமும் கூடப் பெற்ற சந்திரா தனக்குக் கிடைத்தது தன் அதிர்ஷ்டம் என்று பெருமையுற்றான் சந்திரன். அவளில்லாமல் தன் வாழ்வு பூரணமாகாது என்பதை உணர்ந்தான். அவனையே மணக்க அருள வேண்டுமென்று எந்தேரமும் இறைவனை வேண்டினான்;

சித்திரை விடுமுறைக்கு யாழ்ப்பாணம் சென்றான். புதிய ஆண்டிலே, புதுச் சோடிகளாக ஆகவேண்டுமென்பது அவன் விருப்பம். நண்பன் ஒருவன் மூலம் தந்தை

விடம் விஷயத்தைக் கூறினான். பார்வைக்குப் பசுவைப் போல் இருந்த தந்தை புலியைப்போல். பாய்த்தார், விடம் முழுவதையும் கேட்டவுடன்.

“இப்படித் தறுதலையைப் போல் நீ நினைத்ததைச் செய்யவா, நான் உன்னைப் படிப்பித்தேன்? அவன் வேறு சாதி நாம் வேறு சாதி. அவனை எனது மருமகளாக்கவே முடியாது.” கோபத்தால் சீறினார் அவர். அவமானத்தால் பொருமினார். ‘மகன் இப்படியா நடக்க வேண்டும்’ என்கின்ற வேதனையும் அவர் முகத்தில் தெரிந்தது.

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட முதலாவது தோல்வி சந்திரனுக்கு; எதிர்பாராது தலையில் விழுந்த பேரிடி.

உலகம் அவன் முன்னே கூற்றியது; சுழன்றது; நடு நடுங்கியது. உணர்ச்சியற்ற மரப் பொம்மைகளைப் போல் தோன்றினார் மனிதர்கள். அந்தத் தோல்வியைச் சகிக்கும் சக்தி அவனிடம் இல்லை.

தனியே இருந்து அழுது நிர்த்தான். தனக்கு அவன் செய்த அன்புப் பணிகளையும் உதவிகளையும் நினைத்து உருகினான். அவனைக் கல்யாணம் செய்ய மாட்டான் என்பதை அவன் அறிந்தால், அந்த மெல்லிதயம் என்ன பாடுபடும்! அவனால் அதைக் கற்பனை பண்ணவே முடியவில்லை.

பெற்றோரின் மேல் இருந்த ஒரு வகைப் பாசம், அவர்களுக்கு எதிராகப் போக விடாது தடுத்தது. ஆனால் அதற்காகச் சந்திரனை இழக்கவும் அவன் தயாராயில்லை. இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் ஆனான். ‘இந்தச் சிக்கலி விடுத்து மீட்சி கிடையாதா?’ என்று ஏங்கினான்.

நாட்கள் கழிந்தன. வாழ்க்கையே அவனுக்கு வெறுத்து விட்டது. அவன் முகத்திலே இருந்த சோபை, உள்ளத்திலேயிருந்த மகிழ்ச்சி, உடலிலே இருந்த ஒரு வகைக் குளுகுளுப்பு எல்லாம் எங்கோ மறைந்துவிட்டன.

இன்ப ஏணியின் உச்சிப் படியிலே ஒரு சில நாட்களாவது இருந்து மகிழ்ந்து விட்டான். அவன் மனதறிந்து சந்திரனைத் தீண்டக்கூடவில்லை. ஆனால் அவன் பக்கத்திலிருந்தபோது அவன் உள்ளம் நிறைந்திருந்தது; துள்ளி விளையாடியது; பார்க்குமிடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்திருந்தது; நெஞ்சு கனிந்த புன்னகையை உதித்ததான் அவன் இதய ராணி. அந்த இன்பகரமான நாட்கள், காதல் உலகிலே வானம்பாடிகள் போல் பறந்து மகிழ்ந்த நாட்கள், இனித் திரும்பிவரப் போவதில்லை!

தன் எதிர் காலத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். நீண்டு, பரந்து, விரிந்து, இருண்டு கிடந்தது. அது. அந்த இருளை அகற்றும் கடர் விடும் பொன் விளக்கு அவனிடம் இல்லை. அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அந்த இருளில்தான் நடக்க வேண்டும். தவறி விழுந்தாலும் அவன் கவலைப்படப் போவதில்லை.

ஆனால் சந்திரா.....!

அவளை நினைத்தபோது நெஞ்சு உருகியது. இந்தப் பாவியைக் காதலித்து அவள் என்ன சுகத்தைக் கண்டாள்? தங்களுக்குள் இருந்த வித்தியாசங்களை அவள் கட்டிக் காட்டிய பொழுது, எத்தனை தடவை அவளுக்கு நம்பிக்கை யூட்டும் வகையில் பேசியிருக்கின்றான்!

“என் இதயத்தில் உனக்குத் தவிர வேறொருவருக்கும் இடமில்லை சந்திரா” என்று அன்றொருநாள் அவனிடம் கூறிய வார்த்தைகள்...! அந்தச் சிற்பி செதுக்காத பொற் சிலையின் அழகைத் தன் கண்களால் அள்ளிப் பருகி மகிழ்ந்திருந்த நாட்கள்.....! அவனுக்குப் பிடித்த மான அந்தச் சிகப்புச் சேலையுடன் அப்ஸரஸ் போன்று, அவள் தவிர் மேனி அவனுடன் உராய நின்றுகொண்டு அலுக்காமல், சலிக்காமல் எத்தனை தடவை அந்தப் பாட்டைப் பாடியிருக்கின்றான்!

இன்று அதே சந்திரனைக் கை விடுவதா.....?

அவனைப் பொறுத்த அளவில், அவன் வாழ்ந்து விட்டான்; நெஞ்சு நிறைந்த நிம்மதியுடன், சில நாட்களாவது வாழ்ந்து விட்டான். அந்த இன்ப நாட்கள் இனித் திரும்பி வரப்போவதில்லை. ஆனால் அவள்...!

திரும்பத் திரும்ப இதைப்பற்றியே எண்ணினான்: கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டான்.

கடைசியில் அவன் ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிட்டான்: தன்னைப்போல் நெக்கி, நெக்கி உருகாமல், மக்கி மடியாமல், அவளாவது வாழ வேண்டும்! மனத்தைக் கல்வாக்கிக் கொண்டு, தன் முடிவைச் சந்திராவுக்கு எழுதினான்.

சகோதரி சந்திரா!

மனிதன் அறிந்து கொண்டே சில வேளைகளில் தவறியிருக்கின்றான். என்றாலும் இதைத் தடுக்கமுடியாதிருக்கின்றது. நான் வேறொருத்தியை மணக்கவிருக்கின்றேன். நீயும் ஒரு நல்ல கணவனை அடைய வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டுகின்றேன். உன் வாழ்க்கை செழிக்கட்டும்! உன்னுடன் மனம் விட்டுப் பழகிய என்னை மன்னிப்பாயென்றே நினைக்கின்றேன். பதில் வேண்டாம்.

அன்புள்ள,
சந்திரன்.

மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் கொடுக்காது இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்து அவன் கண்ட பலன் என்ன! மற்றவர்களுக்காகத் துக்கப்படுவதை அன்றே திறுத்திக் கொண்டான். கடிதம் சந்திராவை எப்படி வதைக்கும்; அதைக் கண்டு சந்திரா என்ன பாடுபடுவாள் என்று கற்பனை பண்ணித் துக்கப்படுவதை நிறுத்திக்கொண்டான் அவன்.

திடீரென்று கொழும்பிலிருந்து மறைந்துவிட்டான் சந்திரன். மன்னூரில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்ய விரும்பினான். அங்கே ஒரு கல்லூரியில் வேலை கிடைத்தது. பெற்றோரிடமிருந்து பிரிந்தான்; பிரிய காதலியிடமிருந்து பிரிந்தான்.

இவர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றார்களோ அவ்வளவு ஆறுதல் அவனுக்கு!

மாதங்கள் சில மறைந்தன. தனது போக்கை நினைத்து அவனே ஆச்சரியப்பட்டான். எல்லாவற்றிலுமே விருப்பு, வெறுப்பற்ற ஒரு நிலை. செல்லப்பிள்ளைபோல் சொகுசாக வாழ்ந்த அவனு இப்படி மாறிவிட்டான்? இருதய நோயினால் அவன் தந்தை இறந்தபோதுகூட அவனது போக்கில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. "ஆண்டாண்டு தோறும்" என்ற ஓளவையின் பாட்டைக் கூறித் தாயையே தேற்றினான்! சில நாட்களின் பின் தாயுடன் வந்து சேர்ந்தான் மன்னுக்கு.

"ஐயோ! தம்பி.....!" தாயின் அலறல் அவன் சிந்தனைக்குத் தடை போட்டது. பதறிப் பயந்து கொண்டு அடுக்களைக்கு ஓடினான். வெந்நீர்ப் பாத்திரம் உருண்டு கிடந்தது. அவன் கால் முழுவதும் வெந்நீர் கொட்டிவிட்டது. அதைப் பொறுக்க முடியாது அலறினான் அவன். அவன் முதலுதவி செய்தான்.

அவளின் கடைசிக் காலத்தில் அவனுக்கு ஒத்தாசையாக ஒரு மருமகளைக் கொடுக்க முடியவில்லையே அவனுக்கு! தாயின் முன்கூறி மறந்துபோன ஒரு சம்பவத்தைக் கிளறி விட்டது.

அன்றொருநாள் அவன் கல்யாணத்தைப் பற்றி ஆசையுடன் பேச வந்தான் தாய்.

"கல்யாணத்தைப் பற்றி என்னுடன் பேசினால், என்னை உயிருடன் காணமாட்டாய்." சீறிச் சினந்து உடனேயே அந்தப் பேச்சிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டான் சந்திரன். திகைத்துவிட்டான் அவன். பிள்ளையின் பிடிவாதக் குணம் அவனுக்கு நன்கு தெரியும். விபரமொன்

றும் தெரியாது வருந்தினான். ஏதேதோ எல்லாம் எண்ணி மனம் நைந்தான். அவன் கல்யாணத்தைப் பற்றி அவள் கண்ட கற்பனை என்ன! இன்று அவன் சொல்வதென்ன! அந்த மர்மத்தை அறிய முடியாது தவித்தான். மகளைப் பற்றிய ஏக்கத்தில் வாடினான். அவள் முகத்திலிருந்த களைபும் எங்கோ மறைந்துவிட்டது. யந்திரம்போல் வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். இன்று அதே தாய் இப்படி வருந்துகின்றாள். இரவு ஒரு மாதிரிக் கழிந்தது. சமையல் செய்யும் பொறுப்பும் சந்திரன் மேல் விழுந்தது.

எந்த நேரத்திலும் சந்திரா அங்கே வந்துவிடுவாள். அவளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு முன்னின் மேல் நடந்து வந்தான் அவன். அந்தச் சந்திப்பின் மூலம் இன்றும் எத்தனை குருவனியைக் கிளப்ப இருக்கின்றதோ விதி!

கடைசியில் அவள் வந்தே விட்டாள். கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் தன் இதயக் குமுறலை.

“வணக்கம் அண்ணா! எப்படி இருந்த நீங்கள், இப்படி இளைத்து விட்டீர்களே! வரட்டும்..... அண்ணியையே கேட்டுவிடுகின்றேன்.”

முந்திய அதே பாசம்; அதே குழைவு. அவள் நெஞ்சு கணத்தது. தூய வெள்ளையுடை யணிந்த சந்திராவைக் கண்டு உள்ளம் குதித்தது.

“உட்கார் சந்திரா. ஏது வெள்ளையுடையில்.....!” தொண்டை கரகரத்தது. தடிமன் என்று கூறித் தப்பிக் கொண்டாள்.

“அது கிடக்கட்டும் அண்ணா! அண்ணியை இன்னும் அறிமுகப் படுத்தவில்லையே!.....” வேண்டுமென்றே பேச்சை மாற்றினாள் அவள்.

கொண்காரணப் போன்று அவள் முகம் மாறியது. கண்ணீர் பொல பொல என வழிந்தது. கவரில் தன்

தலையை மோதிக்கொண்டாள். ‘என்ன செய்கின்றேன்’ என்று தெரியாத நிலையில் பைத்தியம் போல் கதறினாள்: “நீ அவளைக் காண முடியாது. சந்திரா! காணவே முடியாது.” கண்கள் இருண்டன. கால்கள் நிலை தடுமாறின. கீழே விழுந்தாள்.

பாய்த்தோடிப்போய் அவளைத் தூக்கினாள் சந்திரா: அவள் உடம்பு நடுங்கியது. தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

“மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா! மறைந்து போன அவள் நிலைவைத் தெரியாது கிளறிவிட்டேன். எழுந்திருங்கள். ரிது பிள்ளைபோல் அழாதீர்கள். பல நாட்களின் பின் இந்த நிலையிலா நாம் சந்திக்க வேண்டும்?” உண்மையான அனுதாபத்துடன் கூறினாள், சந்திரா.

சந்திரனும் எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. கையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினாள். பயங்கரக் கற்பனைகள் மனதில் தோன்றின.

அவளின் மடியிலே கிடப்பதற்கு எத்தனை நாள் தவம் கிடந்தான். இன்று அந்தச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தும், அவளால் அனுபவிக்க முடியவில்லையே!

கடைசியாகச் சொன்னாள்:—

“தடந்ததை நினைத்து வருந்துவதில் பயனில்லை. என் வாழ்வு இப்படியெல்லாம் ஆகும் என்று நான் கனவு கூடக் கண்டவனல்ல. இன்று உன்னைக் கடைசித் தடவையாகக் கேட்கின்றேன். அந்தப் பாட்டைப்பாடுவாயா சந்திரா!”

தயங்கவில்லை அவள். கணீரென்று பாடத் தொடங்கினாள். “கடர் விடு பொன் விளக்கே.....!”

“பாடு, சந்திரா பாடு” அவள் கண்களில் நீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. “பாடிக் கொண்டே இரடி சந்திரா” பித்தனைப்போல் மாறிவிட்டாள் சந்திரன்.

அவளுடைய அதே இனிமையான குரல்! தனக்கே ஒரு காலத்தில் சொந்தமாக இருந்தவளின் சொந்தக் குரல்! அவள் நெஞ்சைப் பிழிந்து கொண்டிருந்தது அது.

பாட்டு முடிந்தது. எதையோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சந்திரன்.

தன் கண்களில் துளிர்ந்த நீரை அவள் துடைத்துக் கொண்டாள். "நானைக்கு ஆறுதலாக வருகின்றேன் அண்ணா! அண்ணியிடம்.....!" ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள் தன் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள். தனது மறி திக்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

சந்திரனது உறுதி சிதைந்து விட்டது. தன்னை அறிவாது கூச்சலிட்டாள் சந்திரன். "போதும் சந்திரா! அண்ணி, அண்ணி என்று என்னைச் சித்திரவதை செய்யாதே. நான் வேறொருத்தியை மணக்கவுமில்லை; அவள் மறைத்துவிடவுமில்லை. இப்போதும் தனியன்தான்.....!"

"ஆ.....! நிஜமா இது.....!" இப்போது அவள் கத்தினாள்.

"ஆமாம் சந்திரா! நான் வாடி வருந்தினாலும், நீயாவது மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டுமென்று விரும்பினேன். நான் தனியாக இருக்கும் வரைக்கும் நீயும் கல்யாணம் செய்ய மாட்டாய் என்று தெரியும். அதனால்தான் கல்யாணம் செய்யப் போகிறேனென்று ஒரு பொய்க் கடிதம் எழுதினேன்." விக்கி விக்கிக் கூறினாள், சந்திரன்.

"நிறுத்துங்கள் சந்திரன்! நான் உங்களை மறந்து வாழ்வேனென்று நீங்களும் நினைத்தீர்களே.....!"

"அப்போ நீ.....!" துள்ளி எழுந்தாள். உடலில் ஒரு புதுப் பலம் புகுந்துகொண்டது.

"நானுந்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. உங்கள் கடிதம் கண்டு உள்ளம் வெதும்பினேன். எனது

கடமையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாமலிருப்பதை உணர்ந்தேன். கடைசியில் ஆசிரியை வேலையை விட்டு இந்த 'நர்ஸ்' வேலையில் சேர்ந்து விட்டேன்."

"அப்படியானால் உன்னுடன் வந்தவர்.....?"

"அவர் என்னுடன் வேலை செய்யும் டாக்டர். அவர் மனைவியும் இங்குதான் இருக்கின்றார்."

அவளிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. மேலே என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் மௌனமாக இருந்தனர்.

அந்த மௌனத்தைக் கலைத்தாள், நடக்க முடியாது நடந்துவந்த சந்திரனின் தாய்.

"உங்கள் பேச்சு என் காதிலும் விழுந்தது. இதை மூன்னமே என்விடம் கூறியிருக்கக் கூடாதா சந்திரன்? உன் விருப்பத்திற்கு நான் எப்போதாவது குறுக்கே நின்றிருக்கின்றேனா?" அவள் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது.

தந்தையின் அனுமதி மறுக்கப்பட்டவுடனே, தாயிடம் சொல்லிப் பிரயோசனமில்லை என்று எண்ணிவிட்டாள் சந்திரன். அது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்!

அந்தத் தெய்வத் தாயின் திருவடிகளில் இருவருமே விழ்ந்து வணங்கினர். அந்த இலட்சியத்தாய் அவர்களை இணைத்து வைத்தாள். மூன்று பேர் மட்டும் இருந்த அந்தத் திருமணத்தில் சந்திரனின் இவிய கானத்தைத் தேவாயிர்தம் போல் பருகினாள் சந்திரன்.

கடர் விடு பொன் ளிளக்கே—உயர்

ஏகாந்தமாம் எந்தன் இதயம் பொற்கோலில்
—கடர் விடும்...

என்ற பாட்டை எத்தனை தடவை சந்திரா பாடினாளோ, எண்ணி முடியாது.

(உதயம்—1954)

நந்தாவதி

—“நவம்”

இரவு சரியாக எட்டு மணி. கொழும்பு, 'கோட்டை'ப் புகையிரத நிலையத்தின் முதலாவது 'பிளாட் பாரத்'தை அநாயாசமாக உதறி எறிந்து விட்டு, 'ஜம்' மென்று புகையைக் கக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டது. மட்டக்களப்பு மெயில் வண்டி.

வண்டி என்றும் போல் அன்றும் பொங்கி வழிந்தது. இந்த அம்பாரை நீர்ப்பாசன 'இராட்சத அணைத் திட்டம்', மட்டக்களப்புக்கு வந்தாலும் வந்தது; மட்டக்களப்பு மெயிலின் நிலை ஒரு பூரண கர்ப்பினியின் நிலை தான்.

புறப்பட்ட ஐந்து நிமிஷங்களில், கொழும்பு நகரின் அடுத்த பெரிய ஸ்டேஷனான மருதானையை 'நொறுக்கி'க் கொண்டு கடந்து சென்றது வண்டி.

கோட்டையிலிருந்து மருதானை வரையும், கழுத்தை வெளியே நீட்டிக்கொண்டு வேடிக்கை பார்த்து வந்த

நான், இப்பொழுது தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக் கொண்டு என் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினேன்.

இந்த வண்டியில், இரண்டாம் வகுப்பு 'சிலிப்பிங்' காரில் நான் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

எனது 'படுக்கை' என் பதிலுக்கு.

எனது 'படுக்கை'க்குச் சரிநேராக மேலே இருந்தது பதின்மூன்றாம் இலக்கப் 'படுக்கை'. அது வெறுமையாகவே இருந்தது.

இரண்டே இரண்டு 'படுக்கை' களே உள்ள அந்தத் தனிப் பெட்டியில், ஏகாங்கியாக நான் மட்டும் பிரயாணம் செய்வது என்னவோ போலத்தான் இருந்தது.

'தூதட' வென்று யாரோ சுதவை இடிக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண் திறந்தேன். தூக்கக் கலக்கத்தில் ஒன்றுமே புரியவில்லை, மின் விசிறி தன் பாட்டுக்குச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

'லை'டைப் போட்டுவிட்டுக் கதவைத் திறந்தேன். அதிரே பெளத்த பிக்ஷு நின்று இருந்தார். அவருடைய ஒரு கையில் அடக்கமான ஒரு தோல்பையும் மறுகையில் விசிறியொன்றும் காணப்பட்டன. பாதத்தை உயர்தர 'சிலிப்ப'ரும் தேகத்தைத் தூய மஞ்சள் அங்கியும் அணி செய்தன. முகத்தில் காந்தியும் சாந்தியும் போட்டியிட்டன. கண்களில் ஒரு கனிவு. மூக்கில் ஒரு கம்பீரம். இதழ்க் கடையில் ஒரு குறுகுறுப்பு நெளிந்தது. மஞ்சள் அங்கியின் தழுவுலுக்குத் தப்பியிருந்த திருவதனத்தில், தேகத்தின் சந்தனவர்ணம் பளிச்சிட்டது.

"ஆய்போவன்" என்று சிங்களத்தில் வணக்கம் கூறிக் கொண்டு நிதானமாக உள்ளே நுழைந்தார் பிக்ஷு.

பதிலுக்கு நானும் மரியாதையுடன் கைகூப்பி அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினேன்.

“மன்னிக்க வேண்டும்; உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விட்டேன், இல்லையா?” என்று ஆரம்பித்தார் பிக்ஷு.

“அப்படியொன்றுமில்லை” என்று சம்பிரதாயமாய்ச் சொல்லிவைத்தேன் நான்.

தொடர்ந்து நானே கூறினேன்:

“தங்களைக் கொழும்பிலேயே நான் எதிர்பார்த்தேன். ‘படுக்கை’ ‘புக்’ பண்ணியிருக்கிறது. ஆனால் ஆளைக் காணாமே என்று!”

“ஆமாம்! இங்கு ரூகமையில் ‘படுக்கை’ ‘புக்’ பண்ணுவது மிகவும் சிரமமானதால், கொழும்புக்கு ‘டெலிபோன்’ பண்ணி அங்கிருந்தே படுக்கைக்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டேன். இப்படிச் செய்திராவிட்டால் இன்று இந்த ரயிலில் பொலநறுவைக்குப் போனமாதிரித்தான்! அப்பப்பா! என்ன கூட்டம்; என்ன நெரிசல்!” என்று அலுத்துக் கொண்டார் பிக்ஷு.

“நல்ல காரியம் செய்தீர்கள்” என்று அவருக்கு ஒரு பாராட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மேற்கொண்டு பேசுவதற்கு விஷயம் ஒன்றும் இல்லாதவால் மௌனமாயிருந்தேன் நான்.

“தம்பி! தூக்கம் வருகிறதா?”

“இல்லை; தாங்கள் பேசிக்கொண்டே வரலாம்.”

“நல்லது. அப்படியானால் உங்களிடம் ஒன்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேணுமே?”

“கேளுங்கள்.”

“சிங்களவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” அமைதியாகத்தான் கேட்டார் கேள்வியை.

ஆனால் அவர் காட்டிய அமைதியை என்னால் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில், கடந்த காலக் கறை படித்த புண்ணான நிகழ்ச்சிகள் என் மனத்தினரையில் சிவிமாய் காட்டின. மொழி வெறித் திரையால் விழிகள் மறைக்கப்பட்ட சிங்களவரின் குரூர நிகழ்ச்சிகள் என் ‘நெஞ்சில்’ ஊழிக் கூந்தாடின. அன்பையும் அறிமுகமையும் போதித்த புத்த பிராணின் ‘புத்திரர்கள்’ பூதகணங்களாக மாறி மனிதக் குருதியில் நீச்சலடித்த பேய்க்காட்சி பூதாசாரமாக என்முன் தோன்றியது. நாடு முழுவதும் பரந்து டிடந்த தமிழர் கூட்டம், நாதியற்று நடுத்தெருவில் நலிவுற்று நின்ற கோரக்காட்சி என் இளம் ரத்தத்தில் குடேற்றியது.

“தம்பி! நான் கேட்ட கேள்வி அநாதையாக நிற்றிறதே!” என்று என் சித்தவையை முறித்தார் பிக்ஷு.

“கேள்வி மட்டும்தானா அநாதையாக நிற்றிறதே? இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழர் நிலையும் இன்று அநாதரவாகத்தானே இருக்கிறது!” இந்தப் பதிலிலேயே அவருடைய கேள்விக்குரிய பதிலையும் அவர் கண்டிருக்க வேண்டும். தொடர்ந்த அவருடைய பேச்சிலிருந்து இந்த உண்மை நன்கு விளங்கியது.

“தம்பி! இப்படி ஏகமாக நீங்கள் சிங்களவர்கள் மீது பழி சுமத்துவது ஒரு தலைப்பட்டசமானது. உதாரணமாகக் கலவரகால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.....”

நான் சற்று ‘உஷார்’ அடைத்தேன். ‘நானே தொடங்கிச் சிங்களவர்களின் அட்டுழியத்தை பிக்ஷுவுக்கு உணர்ந்த வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த கலவரகால நிகழ்ச்சிகளை, இவரும் உதாரணத்துக்கு எடுக்கிறாரே’ என்பதை என்னும்போது சற்று வியப்பாக இருந்தது. என்னாலும் அவரிடம் கூறினேன்.

“இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரம் சிங்களவர்களுக்கு என்றும் நீங்காத-நீக்கவொண்ணாத-கறை; வரு!”

“அப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் தமிழர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்வதால், உண்மை மறைக்கப்பட்டு விடுமா?”

“தாங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?”

“உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். கசப்பாக இருக்கிறது என்பதற்காக உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்துவிட முடியுமா?”

“அப்படியென்றால்...”

“சிங்களவர்கள் மிருகங்கள்தான்; ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், தமிழர்களும்...”

நான் வாழ்முடி மெளனியாகும் அளவுக்குப் பிசுபேசிக்கொண்டுபோனார். வண்டியும் தன்பாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

பூங்கும் நுரையுமாகக் காலுகங்கை பதினாயிரம் கழி போட்டுப் பெருகி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நீர்ச் சுழிகளில் சிக்கிய காய்ந்த முங்கிற சருகுகள் படாத பாடுபட்டுப் பல்லாயிரம் சுரணங்கள் அடித்து நீரோட்டத்தோடு அள்ளிண்டு கொண்டிருந்தன. கங்கையின் இருமருங்கிலும் ‘வரிசைப் பிசுகாக’ ஒழுங்கற்று நின்ற காட்டுமரங்களின் கிளைகள், ஆற்றின் சிற்றத்தால் பெயர்த்தெறியப்பட்டு நீரோடு உருண்டு கொண்டிருந்தன. அதற்கு முந்திய தினம், சிவனொளிபாதமலைச் சாரலில் கொட்டிய கோரமழையின் காரணமாக, அம்மலையில் பிறக்கும் காலுகங்கை, பொங்கிப் பிரவாகமெடுத்துக் கம்பீரத்தோடு அவசரப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டிருந்தது.

‘ஹோ’ என்ற பேரிரைச்சலோடு நதி சென்ற காட்சி, பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகவும் இருந்தது; பசுமையாகவும் இருந்தது.

இந்த நதிப் பெண்ணுக்கு இன்று என்ன நேர்ந்தது? என்றுமில்லாத உக்கிரத்தோடு இன்று அவள் போர்க்-

கோலம் பூணக்காரணம் என்ன? தன்மைக்கும் சாந்திக்கும் பெயர் பெற்ற பெண்களோடு ஒப்பிடும் இந்தக் கங்கைக் கன்னிக்கு, இன்று மட்டும் அப்படி என்ன ஆவேசம் வந்தது? மலைப் பாறைகளையும் மண்மேடுகளையும் கிழித்துத் துவம்ஸம் பண்ணி இப்படி ஒரே ஓட்டமாக ஓடுகிறாளே! ஊழிக்காலம் நெருங்கி விட்டதா? அல்லது... சற்று நேரத்தில் இந்தநிப் படுகையில் அசாதாரண நிகழ்ச்சியொன்றுக்குக் கட்டியம் கூறுகிறாளா? பின் ஏன் இத்தனை துள்ளல்? ஏன் இத்தனை துடிப்பு?

ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை செல்ல வேண்டும் அருணா சலம். அந்த அக்கரைச் ‘சிமை’யில்தான் அவனுடைய பாடசாலை. மட்டக்களப்பிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மைல்களைத் தாண்டி ஆசிரியத் தொழில் புரிய வந்திருக்கிறான் அவன்.

இடம் புதிது; இனம் புதிது; இயம்பும் மொழி புதிது. இதற்கு முன் மலைநாட்டுப் பக்கம் தலைகாட்டக்கூட இல்லை அவன். தான் மட்டக்களப்பு ஆசிரியப் பயிற்சிக்கல்லூரியில், ‘பயிற்சி ஆசிரிய’ எனப் பயின்ற போது, ஆசிரிய மாணவர்களெல்லாம் ஒரு தடவை இலங்கை முழுவதும் சுற்றுப் பிரயாணம் போனார்கள். அப்பொழுது கூட அவன் போனதில்லை. ‘சிவனே’ என்று கல்லூரியிலேயே இன்னும் சில மாணவர்களோடு இருந்து விட்டான். அந்தக் ‘கிணற்றுத் தவளை’ மனப்பான்மையை இன்று அவன் தனக்குள்ளாகவே கடிந்து கொண்டான்.

‘பேசாமல் ‘மானேஜ்மென்ட்’ பாடசாலை ஒன்றில் இடமெடுத்திருந்தால், ஊரோடேயே, வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ராஜா மாநிரிப் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கலாமே!’ என்ற ‘கட்டுப் பெட்டி’ மனப்பாங்கான எண்ணமும் தலை நீட்டத்தான் செய்தது.

‘பேசாமல் வந்த வழியே திரும்புவோமா?’ என்று அவன் தீர்மானிப்பதற்குள், அக்கரைக்குச் செல்ல வேண்டி

டிய இன்னும் சில பிரயாணிகள் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அத்தனைபேரும் சிங்களவர்கள்!

வந்தவர்கள், "சிரியோ! சிரியோ!" என்று 'ஒலுவ'க் காரனுக்குக் (தோணிக்காரன்) குரல் கொடுத்தனர்.

'கொஞ்சம் இருங்கள். இதோ வருகிறேன்' என்று சிங்களத்தில் குரல் கொடுத்துக்கொண்டு, அக்கரையிலிருந்த தன் சின்னஞ் சிறு குடிசையிலிருந்து வெளிப்பட்டான் தோணிக்காரன்.

வெளிப்பட்டவன் ஐந்து நிமிஷத்தில் தன் தோணியைச் செலுத்திக்கொண்டு இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

அடித்துப் புரட்டிக்கொண்டு ஆங்காரத்தோடு ஒடிக்கொண்டிருந்த நதியை ஊடுருவி அவன் வந்த அநாயாசத்தைக் கண்டபோது அருணாசலத்துக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்தது.

தோணியில் எல்லாரும் பக்குவமாய் ஏறிக்கொண்டதும், அதைச் செலுத்தத் தொடங்கினான் தோணிக்காரன். நதியின் மத்தியில் தோணி வந்ததோ இல்லையோ; எங்கிருந்தோ ஒரு பூதாகாரமான சுழிதோன்றி, தோணியையும், தோணிக்குள் இருந்தோரையும் வலம் புரியாய்ச் சுழற்றி நீருக்குள் குப்புறக் கவிழ்த்து விட்டது? எல்லாம் மின்வெட்டும் நேரம்தான்.

அருணாசலத்தின் முக்கின் வழியாக நீர் என்ற மின்னல் ஒன்று புகுந்து அவன் மூளையைத் தாக்கியது. மூச்சுத்தினறிய அருணாசலம், நீச்சல் தெரியாத காரணத்தால், நீரின் போக்கோடு அள்ளுண்டு சென்றான்: அவனுடைய அவலத்தை, அவனுடைய தவிப்பு இவை எவற்றையுமே லட்சியம் செய்யாத அந்தப் பயங்கர ஆறு, தன் சுழிக்

கரங்களால் அவனை உருட்டி அடித்துக் கொண்டு ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

கூன் விழித்த அருணாசலத்துக்கு இன்னமொரு 'மூச்சுத் திணறல்' காத்திருந்தது. நீரில் முழுகியபோது ஏற்பட்ட மூச்சுத்திணறலைவிட, இந்த மூச்சுத்திணறல் அவனை மிகவும் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது.

'சற்றுமுன் தான் கங்கையின் மடியில் கிடந்துபட்ட அவலத்தைப் பார்க்கச் சிக்காமல், கங்காதேவியே தேரில் தோன்றி என்னை மீட்டுவிட்டு இதோ நிற்கிறாள்?' என்ற பிரமை தோன்றியது அருணாசலத்துக்கு.

உலகத்து அழகெல்லாம் ஒன்று திரண்ட ருபலாவன்யத்தோடு, ஒரு மோகனங்கி அவனெதிரே சொட்டச் சொட்ட நனைந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான்!

ஆற்றின் முத்துநீர் அவளின் தங்க மேனியிலிருந்து இன்னமும் உலரவில்லை. பல பளிங்கு நீர்த் திவலைகள் அவளின் சுருட்டுமுழில் எண்ணெய் தடவி, அவள் வனப்புக்குப் பட்டைதீட்டின. முகம் எனும் செங்கமலத்தில் சிந்திய நீர் மணிகள், அவள் கதுப்புக் கன்னங்களில் 'கிரீம்' தடவி ஒப்பனை செய்தன. அவள் தேகத்தில் உறவாடிய நீரோ, அவளுக்குப் பட்டு 'வாயி' லாக அணி செய்தது.

அருணாசலம், சுற்றுப்புறச் சூழலை ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டான். கங்கைக் கரையோரமாக உள்ள ஒரு கரும் பாறையில் தான் நனைந்தபடி படுத்திருப்பது தெரிந்தது. பக்கத்தில் அந்தப் பெண்ணைத் தவிர, வேறு மனிதவாடையே தெரியவில்லை.

அருணாசலத்துக்குச் சற்று முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றொன்றாக நினைவுக்கு வந்தன. தன் எதிரில் நின்ற பெண்ணை நிமிர்ந்து நோக்கினான் அருணாசலம்.

பீதியும், பரபரப்பும் முகத்தில் நெளிய அவள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். படபடத்த அவள் கண்கள் பதினாயிரம் கதைகள் பேசின.

“தெங் கோமத மாத்தயா?” தவிச் சிங்களத்தில் தேன்வதையை அருணாசலத்தின் காதுகளில் பிழிந்தாள் அந்த மோகனாங்கி.

‘இசையைப் பருக மொழி அவசியமே இல்லை!’ என்ற ஒரு புது உண்மை அருணாசலத்துக்கு அப்போதுதான் வெளிச்சமாகியது.

“எனக்குச் சிங்களம் தெரியாது. இந்த இடமே எனக்குப் புதிசு. வந்த இடத்தில்.....” நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசினான் அருணாசலம். அப்படிப் பேசினால் தமிழ் அவளுக்குப் புரிந்துவிடும் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு!

என்ன விந்தை! அவன் நினைத்தது சரியாகவே இருந்தது. அவளுக்குத் தமிழ் புரிந்தது! கொச்சைத் தமிழில் கொஞ்சினான்.

“அது பத்திக் காரியம் இல்லே; எனக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழ் வரும்!”

“பரவாயில்லையே! நீங்கள் நன்றாகவே தமிழ் பேசுகிறீர்கள். இந்தச் சிங்களப் பகுதியிலிருந்து கொண்டு நீங்கள் எப்படித் தமிழ் பேசப் பழகினீர்கள்!”

“அதெல்லாம் பொறகு சொல்றேன். இப்பெ ஒங்களுக்கு எப்படி இரீக்கி? அதைச் சொல்லுங்க” என்றான் அவள்.

“ஒருவிதக் குறையுமில்லை. அது சரி, ஆபத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினது யார்?”

“ஏன் என்னெப் பார்த்தாத்தெரியலே?”

“தெரிசிறது. தெரிசிறது. ஆனால்?.....”

“இந்தப் பொம்பிலேப் புள்ளயாலே தண்ணியிலே நீந்த முடியுமோ என்று சமிசயப் படுறீங்க. இல்லையா, மாத்தயா?”

அவள் கஷ்டப்பட்டுக் கூறியதிலிருந்து பல உண்மைகள் புரிந்தன அருணாசலத்துக்கு.

கங்கையில் அள்ளுண்டு சென்ற அவளை நந்தாவதி— அதுதான் அவள் பெயர்— கண்டிருக்கிறாள். உடனே நீரில் குதித்து நீந்திச் சென்று அருணாசலத்தை எம்ள் வாயிலிருந்து சாமர்த்தியமாக மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்! அவள் தரையில் மாள்! தண்ணீரில் மீள்! பொதுவாகக் கங்கைக் கரையை அடுத்த கிராமங்களில் வாழுகின்ற ஆண்கள்—பெண்கள் குழந்தை—குட்டிகளுக்கு நீச்சல் தண்ணீர் பட்ட பாடு. தநி பஞ்சணை மெத்தை.

அருணாசலம், நந்தாவதியின் குடிசைக்குச் செல்வதற்கிடையில், நந்தாவதியின் குடும்பவிவரம் முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டான்.

அப்புறாமி—புஞ்சினோநா தம்பதிகளின் ஒரே பெண் நந்தாவதி. இறந்த காலத்தில் சிறப்பாக இருந்த குடும்பம். இடையில் ஏற்பட்ட கால மாற்றத்தால், நிகழ் காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகிவிட்டது. இரத்தினக் கல் வியாபாரத்தில் ‘டால்’ வீசிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் குடும்பம், அதில் ஏற்பட்ட பாரிய நஷ்டத்தால் இன்று வறுமைக் குழியில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். நந்தாவதி பக்குவமடைந்த பத்தாம் நாளிலேயே அவள் அன்னை புஞ்சினோநா பரலோக யாத்திரையை மேற்கொண்டு விட்டாள். இத்தனையும் போதாதென்று, சிவனொளிபாதத் தெய்வம், அப்புறாமியின் கால் ஒன்றைக் குருரமாகப் பறித்துக் கொண்டு அவரை நொண்டியாக்கிவிட்டது. கடந்த வருஷம் வைகாசிப் பெளர்ணமியன்று தன் இரு கால்களாலும் சிவனொளிபாத மலைக்கு ஏறிய அப்புறாமி, உச்சிக்குச் சமீபத்திலுள்ள ‘கரமீட்டிப்பாள்’ என்ற இடத்தில் கால் தடுக்கி விழுந்து, தன் ஒற்றைக் காலைக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு முடமாகத் திரும்பினார். உயிர் பிழைத்ததே ஆச்சரியம்! இன்று அந்தத் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த குடும்பத்துக்குத் தீனி போடுவது நந்தாவதியின் துணிச்சலே!

அவர்கள் கிராமத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள, 'எலுபுலுவ'ரப்பர்த் தோட்டத்தில் கூலியாகச் சேர்ந்து, இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி, அந்த வியர்வையை உண்பவாக்கும் 'ஜால வித்தை' யைச் செய்து கொண்டு வருகிறுள் நந்தாவதி!

இந்த விவரங்களை இத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும், 'மலைநாட்டுத் தமிழர்'களிடமிருந்து பெற்ற தன் 'கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழால்' கூறி முடித்தான். நந்தாவதி.

அருணாசலம், திமியாலையிலுள்ள அரவினர் சிங்களப் பாடசாலையின், தமிழ் 'செக்ஷ்'னுக்கு வந்து இப்பொழுது ஐந்து வருடங்களாகி விட்டன. இந்த ஐந்து வருடங்களில் அவனிடத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள். சிங்களம் அவனுக்கு இப்பொழுது தண்ணீர் பட்டபாடு! நீச்சலில் அவனை மிஞ்ச அந்த வட்டாரத்திலே இப்பொழுது ஆள் கிடையாது!

இவற்றில் மட்டுமன்றி, தோற்றத்திலும் அருணாசலத்திடத்தில் ஒரு புதுமை பொலிந்தது; அவன் இங்கு வரும்போது, அவனுடைய மூக்குக்கும் மேலுதட்டுக்கும் இடைப்பட்ட பாகம் 'மழுமழு' வென்று இருந்தது. இப்பொழுது அந்த இடத்தில் 'கருகரு' என்று அரும்பு மீசை அணி செய்தது. மட்டக்களப்பின் 'கருக்கும்' வெயிலில் கருமையாகியிருந்த அவன் மேனியில் மலைநாட்டுச் சீதளச் சுவாத்தியம், சந்தன வர்ணத்தைச் சீதனமாய் வழங்கியிருந்தது. நவரத்தினங்கள் பிறக்கும் காலுகங்கையில் நீச்சலடித்து நீச்சலடித்து அவன் மேனியே வைரம்போல் மாறியிருந்தது.

இத்தனை மாற்றங்களுக்கு மத்தியில், அவன் உள்ளத்திலும் ஒரு பெரிய மாற்றம். தன் ஒரே தங்கையும் மற் றும் அவனது தாய் தந்தையரும் இடம் பெற்றிருந்த அவனது உள்ளத்தில், நான்காவது பேர்வழியாக நந்தா

வதியும் வந்து, நெருக்கியடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவள் போக்கிலும் கூடச் சில மாற்றங்கள்:

முன்னர், கொஞ்சம் கொஞ்சம் தமிழ் பேசத் தெரிந்தவள், இப்பொழுது நிறைய நிறையத் தமிழ் பேசக் கற்று இருந்தாள். திருக்குறளில் கூட இரண்டொன்று மனப்பாடம்! முன்னரெல்லாம் எத்தனைதான் கஷ்டம் தொடர்ந்தும், கண்ணீர்விடத் தெரியாதிருந்தவள், இப்பொழுது அடிக்கடி கண்ணீர் சித்தப் பழகியிருந்தாள். அநேகமாகச் சித்திரையும் ஆவணியும் மார்புகழியும் அவள் கண்ணீர் சிந்துவதற்கென்றே பிறந்து கொண்டிருந்தன. இந்த மூன்று மாதங்களிலும்தான் அருணாசலம், வீடுமுறைக்காக மட்டக்களப்புக்குச் செல்வது!

பட்டகடன், தொட்டகடன், 'பாவியர் வயிற்றில் பிறந்த' கடன் என்று எல்லாக் கடன்களையும், இந்த ஐந்து வருடங்களில் தீர்த்து விட்டான் அருணாசலம்.

சென்றதையில்தான் அவனுடைய தங்கையின் திருமணம் ஒருபடியாகக் 'கல்லில் நார் உரித்தது போல்' நடந்துவிட்டிருந்தது. மாப்பிள்ளையும் அவனைப் போல் ஆசிரியன்தான். வெலிமடையில் வேலை பார்க்கிறான். திருமணம் முடிந்த அடுத்த மாதமே மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். இனித் தொல்லை இல்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் தன் நெஞ்சைக் கவர்ந்த நந்தாவதியை முறைப்படி தனக்குரியவளாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!

இந்தச் சமூக நிலையில்தான் இலங்கையில் இனக் கலவரத் தீ பற்றிக் கொண்டது! நெருப்புக்கும் இலங்கைக்கும் ஒரு நீங்காத உறவு போலும்! முன்னர் ஒரு தடவை அனுமான் சுட்டுப் பொசுக்கினான். அவன் வழித் தோன்றலான மனிதர்கள் இன்று சுட்டுப் பொசுக்குறார்கள்!

இந்தருணத்தில் அருணாசலத்துக்கு ஊரிலிருந்து ஓர் அவசரத் தந்தி வந்தது:

'அண்ணையின் நிலை ஆபத்து. உடனே புறப்படு!'

தந்தியை நந்தாவதியிடம் படித்துக் காட்டினார் அருணாசலம்.

"இந்தநிலையில் நீங்கள் எப்படிப் போக முடியும்? வழி 'வெல்லாம் வெறியர்கள் சவக்குழி தோண்டுகிறார்களே!'"

"நான் இங்கு இருப்பதும் ஆபத்துத்தானே! தவிரவும், நான் ஊர் செல்லா விட்டால் அம்மா பிழைக்கவே மாட்டாள். நான் எப்படியும் போயே தீரவேண்டும். தங்கக்கூட இல்லை, மாப்பிள்ளையும் அவளும் வெளி மடையில் என்ன ஆனார்களோ?" என்று குமைந்தான் அருணாசலம்.

நந்தாவதிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை.

"நான் எப்படியும் இன்று போயே தீரவேண்டும்" என்று வெறி பிடித்தவன்போல் கத்தினார் அருணாசலம்:

அவனைத் தடுப்பதில் பயனில்லையெனக் கண்ட நந்தா-வதி, 'மெல்ல அவனை அணுகி, "உங்களோடு நானும் வருகிறேன்!"' என்றாள்.

அவள் கோரிக்கையை ஏற்கக் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டான் அருணாசலம்.

அவன் உறுதியை அசைக்க முடியாதெனக் கண்ட நந்தாவதி, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், அவன் காதுக்குள் எதையோ 'குசுகுசு'த்தான். அதைக் கேட்ட அருணாசலத்தின் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி படந்தது.

அருணாசலம் இப்பொழுது அருசலணமாகவே இல்லை! ரத்த வெறி பிடித்த ராகுலனாக மாறியிருந்தான்.

மனித இனத்தின் ஊன் குடிக்கும், 'ஊத்தைக் குடிய' லுகத்தோற்றமளித்தான்.

மட்டக்களப்பு—பதுளைச் சாலையில், கரடியனாற்றுக் காட்டின் மத்தியில், பல குண்டர்களைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு மனித வேட்டைக்காகப் பதுங்கியிருந்தான்.

தூரத்தே, பதுளைப் பக்கமிருந்து இருளைக் கிழித்தபடி ஒரு கார் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்தது. இதைக் கண்டுவிட்ட அருணாசலம், சாலையின் குறுக்கே கட்டையைப் போட்டு மறிக்கும்படி தன் குண்டர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான்.

இமைக்கும் நேரத்தில் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. துப்பாக்கியைத் தயார் பண்ணியபடி எல்லாரும் காட்டுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

இதோ கார் நெருங்கி விட்டது.

கரும் பூதம்போல் சாலையின் குறுக்கே கிடந்த கட்டைக்குச் சமீபமாக வந்த கார், 'கிரீச்' என்ற 'பிரேக்'கோடு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

"காருக்குள் இருப்பது, 'ஜேப் புள்னி'யா? 'தானப் புள்னி'யா? என்று பார்த்து வர இரண்டு குண்டர்களை அணுப்பிவிட்டு, துப்பாக்கியை நீட்டியபடி 'ரெடி'யாக நின்றார் அருணாசலம்.

மோப்பம் பிடிக்கச் சென்றவர்கள், "காருக்குள் இருப்பவர்கள் 'ஜேப் புள்னி'கள்தான்" என்பதற்கு அடையாளமாகச் சீழ்க்கையடித்தார்கள். அடுத்த கணம்? 'டூமீல், டூமீல்' என்று துப்பாக்கி முழங்கி ஓய்ந்தது. எல்லாக் குண்டர்களும், 'தட, தட' என்று காருக்குச் சமீபமாக ஓடினார்கள். அருணாசலம் 'டார்ச்'சை அடித்துக் காருக்குள் பார்வையைச் செலுத்தினார்.

உள்ளே.....?

ஒரு கிழவர்; ஒரு பெண்; டிரைவர். மூவரும் இரத்த வெள்ளத்தில் நீச்சலடித்தார்கள்.

அந்த மூன்று ஜீவங்களும் முக்கி முனையபடி மரண ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த மயானச் சூழலின் மத்தியிலும் அவர்களில் யாரோ எதையோ கூற முயல்வதும் வெளியில் நின்ற அருணாசலத்துக்குத் தெளிவாய்க் கேட்டது.

“துவே! மகே ரத்ரம் துவே! நந்தா! நந்தா வந்தி.....” பழக்கப்பட்ட ஒரு கிழக்குரல் முனையது.

காதைக் கூராக்கினான் அருணாசலம்.

“நாத்தே! மகே நாத்தே! தமிழை தமிழை” என்று குரல் கொடுத்தது இனிய குரல்.

அந்தக் குரலைக் கேட்ட அருணாசலத்தின் உரேமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. சருமத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியே பாய்வதற்கு ஆயத்தமானது அவன் குருதி.

“நந்தாவதி! என் அன்பே!” என்று அலறி விட்டான் அருணாசலம். காருக்குள் அலங்கோலமாகக் கிடந்த அவன் ரத்தமேனியை வாரி எடுத்துத் தன் மார்பில் அணைத்துக் கொண்டான்.

நந்தாவதி அவன் அணைப்பில் மெய்ம்மறக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. உயிர் பிரிவதற்கிடையில், தான் வந்த நோக்கத்தைக் கூறத் தொடங்கினான்:

“அன்பரே! விதியின் பிரகாரம் விஷயம் நடந்து விட்டது. இப்பொழுது உங்கள் நாட்டை நெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் இன்னொரு விதியை நீங்கள் உடனடியாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்; உங்கள் நாட்டைத் துவம்சம் பண்ணுவதற்கு, இரத்தினையுரியிலிருந்து வாரிகள் மூலம் புறப்பட்டுள்ள நரசோரக் கோஷ்டி, இதற்குள் கொழும்பு மார்க்கமாகப் பொலநறுவைக்கு வந்து

சேர்ந்திருக்கும். அங்கு பொலநறுவைக் கோஷ்டியை ஜோடி சேர்த்துக் கொண்டு மட்டக்களப்புக்குள் புகுவது அதன் திட்டம். இந்தச் சதித் திட்டத்தை ரகசியமாக அறிந்து கொண்டு, நானும் தந்தையும் உங்களைப் பார்க்க விரைந்து கொண்டிருத்தோம். இடையில் இப்படி ஆகிவிட்டது. என்னைப் பற்றியோ, என் தந்தையைப் பற்றியோ நீங்கள் இனிக் கவலைப்பட நேரம் இல்லை. போங்கள். போய் உங்கள் நாட்டு மக்களை எச்சரிக்கை செய்யுங்கள்.” ‘மளமள’ வென்று கூறி முடித்தான் நந்தாவதி. அணையப் போகும் விளக்கின் பிரகாசம் மின்னியது அவள் பேச்சில்.

அருணாசலத்தின் மூலைக்குள் துப்பாக்கி வெடித்தது; மின்னல் மின்னியது; இடி இடித்தது; சமுத்திரம் பொங்கியது. செயலிழந்து நின்ற அவன் மார்பில் துவண்டு கிடந்த நந்தாவதியின் மூச்சும் செயலிழந்தது! அவன் தந்தையும் கார் டிரைவரும் அப்பொழுதே விறைத்து விட்டார்கள்!

* * *

பிச்சு கதையைக் கூறி முடிப்பதற்கும், வண்டி ‘ஹூய்’ என்ற பேரிரைச்சலுடன் பொலநறுவையை வந்து அடைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அதுவரையில் கதையில் ஒன்றியிருந்த நாள் மலையையப் பார்த்தேன். பின் ஜாமம் 3-30. புறப்பட எழுந்த பிச்சுவிடம், “அன்னையைப் பார்க்க ஊருக்குச் சென்ற அருணாசலம், திடீரென்று அத்தனை கொடிய வெறியனாக எப்படி மாறினான்? கலவரம் உச்சநிலையை அடைந்திருந்த அந்தப் பயங்கர வேளையில் அவன் எப்படி ஊருக்குச் சென்றான்?” என்று இயற்கையாகவே என்னுள் எழுந்த கேள்விகளைக் போட்டு வைத்தேன்.

அவர் பதிலே பேசவில்லை. மெதுவாகக் கீழே இறங்கி ‘விருட்’டென்று நடந்து விட்டார்! ஆனால், அவர்

அமர்ந்திருந்த இடத்தில் கிடந்த 'டயரி' ஒன்று என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து நின்றது!

அவசரம் அவசரமாக அதை எடுத்து அவரிடம் கொடுப்பதற்கு முயன்றேன். அதற்குள் அவர் மறைந்தே விட்டார்!

என்னை மீறிய ஆவலொன்று அந்த 'டயரி'யைப் புரட்டிப் பார்க்கத் தூண்டியது. புரட்டினேன். என்ன வித்தை! முத்து முத்தான தமிழில் அந்த 'டயரி' எழுதப் பட்டிருந்தது.

'என்னதான் எழுதப்பட்டிருக்கும்?' என்று படிக்கத் தொடங்கினேன்:

'புத்தர் பிரானே! போதிமர நிழலில் மோனத் தவமியற்றும் புனிதத் தலைவனே! கருணைப் பெருங்கடலே! என்னை மன்னித்துவிடு ஐயனே! அன்று நான் அத்தனை வெறியாட்டமாடி மனித ரத்தம் குடித்ததற்கு என் ஒரே தங்கையை இழந்து தவித்ததே காரணம். அன்னைையைப் பார்க்க ஓடோடிச் சென்ற என்னை வரவேற்றது, வெலிமடையிலிருந்து வந்த அந்தப் பயங்கரச் செய்தி. கருவுற்றிருந்த என் தங்கையைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டி எறிந்து விட்டார்கள் சிங்களவர்கள். அதனால் ஏற்பட்ட பழி உணர்ச்சி, என் உயிரை நீரிலிருந்து மீட்ட-என் நாட்டைப் பயங்கர ஆபத்திலிருந்து காத்த-என் உயிரினும் இனியவனையே பவி கொண்டு விட்டது! இதைவிடத் தண்டனை எனக்கு வேண்டியதில்லை, தேவா! அன்று என் அன்னையைக் காண, அந்த உத்தமி சொன்ன ஆலோசனைப்படி புனித மஞ்சளங்கி தரித்துத் தற்காலிக பிக்ஷுவாகி, ஓர் ஆபத்துமின்றி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தேன். இன்று அதே புனித அங்கி தரித்து நிரந்தரமாகவே உன் பக்தனாகி விட்டேன். உன் நிழலில் ஒதுங்கியுள்ள என்னை நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஞான தேவா!-அருணாசலம்.'

(கூடு — 1960)

பக்குவம்

[அ. முத்துலிங்கம்]

'கூந்தர் மடம் செல்லம்மா'
'அஞ்சு'
'கொட்டடி ஆச்சிப்பிள்ளை'
'அஞ்சு'
'கொக்குவில் வேலாயுதமும், மனைவியும்'
'பத்து'
'சீட்டுக்கார நல்லாம்பி பகுதி'
'இருபது'
'சங்கக்கடை ரத்தினம் பெண்சாதி'
'.....'

ஒவ்வொருத்தரும் வந்து காசு போடப்போட, சின்னத்துரை கொப்பியில் எழுதிக்கொண்டே வந்தார்; துரையப்பாதான் பெயர்களை உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

குனிந்த தலை நிமிராமல், வெற்றிலைச் சுருளைக் கையிலே ஏந்தியபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள். அந்தச் சின்னஞ்சிறு உடலை எட்டுமுழச் சேலை ஒன்று ஈடி இரக்கமின்றிச் சுற்றிக் கொண்டு டெடுத்தது.

சாமர்த்தியப்பட்ட பெண்ணுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படும் புது நாணம் முகத்தைக்கூச, கவிதை நிழலாடும் கண்களால் சிரமத்துடன் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்; பாவமாக இருந்தது.

சிறிய சிறிய கனவுகளுக்கெல்லாம் உயிர்கொடுக்க முனைந்து நிற்கும் அவள் முகத்தில் வியர்வை முத்து முத்தாய்க் கோத்து நின்றது.

"சரி..... சரி..... சின்னத்தங்கச்சியை உன்னே கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ"—வெள்ளித் தட்டத்தில் கிடந்த காசை அடுக்கியபடியே ரூல் கொடுத்தார் சின்னத்தரை.

நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் குழந்தையின் சிறிய மார்பு மகிழ்ச்சியால் ஏறி இறங்கியது.

* * *

இன்னமும் இராசாத்தி அங்கேதான் நின்று கொண்டிருந்தாள்; அந்தக் குசினிக்கதவின் பக்கத்தில், ஆடாமல் அசையாமல், வைத்த கண் வைத்தபடி இவ்வளவு நேரமாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மணத்தின் வேதனைக் குழம்பில் அழுந்தி, அழுந்தி ஆற்றாமையுடன் வெளிவந்தது ஒரு சூடான பெருமூச்சு.

குனிந்து, பொலிவிழந்து கிடக்கும் தன் அங்கங்களை ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள்; மறுபடியும் புதுச் சேலை சரசரக்க அசைத்து செல்லும் தன் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

எங்கோ, தூரத்தில். முன்பு எப்போதோ கேட்ட சோகநாதம் விரிந்து விரிந்து கற்பனைக் கெட்டாத தூரம் வியாபித்து, தன்னை விழுங்குவது போலவும், அதனுள்ளே தான் ஒருங்கி ஒருங்கித் துரும்பளவாடி அழிந்து விடுவது போலவும் அவளுக்குப் பட்டது.

அந்த நிலைவு அவள் மனத்தை என்னவோ செய்தது...

"எப்படி நடக்கக் கூடும்?"

அந்தச் சின்ன உள்ளத்தை இந்தக் கேள்விதான் நிறைத்து நின்று இம்சைப் படுத்தியது.

"எப்படி நடக்கக்கூடும்?"

"தான்தானே அவளுடைய அக்கா ... நான் ... நான் தானே வயதுக்கு முத்தவன் ... அப்ப ... நான் இன்னமும் ஏன் இப்படி ... இருக்கிறேன் ... எனக்கு ... ஒருவேளை ... ஏன் ... ஏன்"

அதன் அறிவுக்கும், சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்ட கற்பனையின் பிடிக்குள் வளையாத, அகப்படாத ஒரு பொருளுக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்க முயன்றது அந்தப் பிடுக உள்ளம்.

மெலித்திருந்த தன் கைகளை முகத்தின் முன்னே நீட்டி ஒரு முறை பார்த்துக்கொண்டாள் இராசாத்தி. ஒட்டிவிருக்கும் தன் மார்புச் சட்டைமீது நூல்போல ஊர்ந்து கிடக்கும் பின்னலைப் பார்த்தாள். மெல்லிய உரோமம் படர்ந்து வெளிதிக் கிடக்கும் கால்களை நோக்கினாள்.

அவளுக்குத் தன்மீதே அளவற்ற வெறுப்பு பீறிட்டது.

குத்துவிளக்கில், எண்ணெய் வற்றித் திரி மாத்திரம் எரியும் மணம் அடங்கலும் பரவியது.

அப்படியே தலையை மயக்கியது. சவரிலே ஆத்திரம் தீர்த்தலையை முட்டி இரத்தம் கக்கிச் செய்து விடலாமோ என்றுகூட அவள் மனம் எண்ணியது.

எவ்வளவுதான் முயன்றும், கண்களில் பொங்கும் நீரை மாத்திரம் அவளால் அடக்க முடியவில்லை.

கனகம்மா ஆலாத்தித் தட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு விட்டுக்குள் விரைந்தாள்; போகும்போது நின்று, இராசாத்தியைப் பார்த்து ஒரு பெரு மூச்சு விட்டுக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

“என்னத்துக்கு என்னை எல்லோரும் இப்படிப் பார்த்திருக்கள்; ஏன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு நாரிக்குக் கிடக்கும் பிணத்தைப் பார்த்துவிட்டதுபோல் முகத்தை திருப்பிக் கொள்கிறார்கள்.”

“அம்மாதான் இப்படியாய் விட்டாள்; அப்பு...ம்...”

“பெண்ணாய்ப் பிறந்த என் உள்ளத்துப் புண்ணின் ஆழத்தை அவர் எங்கே அறியப் போகிறார்..”

“எங்கை உன்னை மூத்தவள்” — குஞ்சியாச்சிதான் விசாரித்தாள்.

“உங்களைதான் நிண்டுது” — விரகதியில் தோய்ந்து புறப்பட்டது அந்தப் பதில்.

இராசாத்தியின் கைகள் கதவை இறுக்கிப் பிடித்தன.

சீன்னைத் தங்கச்சியை இராமநாதன் கல்லூரியில் அப்பு சேர்த்து விட்டார்; இராசாத்தியின் படிப்புத்தான் ஏற்கனவே முற்றுப்பெற்றதாய் விட்டது. சனி ஞாயிறற்கு

ஊழைமகளிக் அவள் விட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் தாயார் பம்பரம்போல் கழல்வாள்; இராசாத்திதான் ஓடி-ஆடி முழுவெல்லையும் பார்ப்பாள்—சந்தொடிமகத்தான்.

எப்போதாவது சின்னைத் தங்கச்சி குவித்துவிட்டு ஈரச்சேலை தடக்க குவித்து வரும்போது மாத்திரம் இராசாத்தி தன்னையறியாமலே குனிந்து தன்னுடைய மேனியைப் பார்த்துக் கொள்வாள்.

அப்போதெல்லாம் ஆழ்ந்த ஒரு பெருமூச்சு அவள் மனக்கிடங்கின் மறைவில் இருந்து புறப்படும்.

ஆம்மாவுக்கு வெளியே போக முடியவில்லை. சின்னைத் தங்கச்சியைக் கொண்டுபோய் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு வரவேண்டும். இருவருமாக, கல்லும் மக்கியும் நிறைந்த ஒழுங்கையில் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்; இராசாத்தியின் கையில் மட்டும் சின்னைத் தங்கச்சியின் ‘சூட்கேஸ்’ கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

சனசமூக நிலையத்தை ஒட்டியிருந்த சைப் பந்தாட்ட மைதானத்தைக் கடந்த போது ஆயிரம் இளம் கண்கள் தங்களை உற்றுப் பார்ப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். அவளுக்குத் திணைப்பாக இருந்தது.

இப்படியான ஓர் அநுபவம் அவளுக்கு இதற்கு முன் ஏற்பட்டது கிடையாது; திரும்பித்தன் தங்கையைப் பார்த்தாள்; ஒன்றுக்குமே பணியாத மிடுக்குடனும் அலட்சிய பாவத்துடனும் நிலமகள் மேல் கண்களைப் பதித்த படியே அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

மறுபடியும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அத்தனை கண்களும் — அவ்வளவும் — அலிசைத்தான், சின்னைத் தங்கச்சியைத்தான், பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

மறுபடியும், தனியே அவள் திரும்பி வந்தபோது, -எவருமே பார்த்ததாக, திரும்பித் தற்செயலாகக் கண்

னிலே பட்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளக் கூட, முன் வரவில்லை.

அவளுக்குத் திடீரென்று எல்லாமே விளங்கியது. சங்கக் கடையில் கூப்பன் எடுப்பதற்கு இராசாத்தியைத்தான் அம்மா அனுப்புவாள்; சின்னத்தங்கச்சியைத் தட்டித் தவறி ஒரு முறையாவது அனுப்பிய ஞாபகம் அவளுக்கு இல்லை.

கூப்பன் கடகத்தைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு வாயிலே இரண்டு அரிசியை மென்றுகொண்டு, பேர் பெற்ற கொக்குவில் புழுதியைக் காலால் அளந்தபடி அவள் போய் வந்த இத்தனை நாட்களில் ஒருமுறையாவது அவளுக்கு இந்தமாதிரி நூதனமான அனுபவம் ஏற்பட்டது கிடையாது.

என்னெய் படிந்த அந்தத் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுதாள்; எதற்காகவோ அழுதாள்; எதை நினைத்தோ அழுதாள்.

'என்னைப் பார்த்தால் அவ்வளவு அருவருக்கிறதா? பார்த்தவுடனே திரும்பும் அளவுக்கு அவ்வளவு வடிவில் வாதவளா?'

'நான் என்ன, ஒரு பெண்ணே அல்லவா?'

பெண்மை அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

* * *

கூனகு வந்திருந்தான்; எப்பொழுதுமே அவன் அப்படித்தான்; வந்தவுடனேயே போகவேண்டுமென்று துடிப்பான்.

இராசாத்திக்கு அவனிலே எப்பொழுதுமே கொஞ்சம் விருப்பம்.

அவசர அவசரமாய் அடுப்பை மூட்டி கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். அவன் மௌனமாக அதை வாங்கிக் குடித்தான்.

ஆனால் கண்கள் மாத்திரம் அடிக்கடி, உள்ளே சாய்மனையில் சாய்ந்து ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்த சின்னத்தங்கச்சியின் பக்கமே திரும்பின.

அவன் போக வேண்டுமாம்!

"சின்னத்தங்கச்சி"— அம்மாதான் கூப்பிட்டான்.

"வர்றன் அம்மா".

அவள் வரவேயில்லை!

"இராசாத்தி! சின்னத்தங்கச்சி ஏதோ படிக்கிறாள் போல கிடக்கு, கோடியிலே இரண்டு மாதாளம்மழம் உன்ரை மச்சானுக்கு ஆஞ்சு குடுபாப்பம்".

துள்ளிக்கொண்டு ஓடினவன், நாலே நிமிடத்தில் இரண்டு பழத்தைக் கொண்டுவந்து மச்சானிடம் நீட்டினான்; ஓடிய களைப்பில் அவளுக்கு மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு, வாங்கியது.

சைக்கிளிலே ஏறியிருந்த கனகு "மாமி போட்டு வாறன்" என்றான்; அப்படியே உள்ளே எட்டிப் பார்த்து மற்றொரு முறை "வாறன்" என்று கையை ஆட்டினான்.

சின்னத்தங்கச்சியும் சாய்மனையில் இருந்தவாறே சிரித்தபடி கையை அசைத்தாள்.

கரடும் முரடுமான அந்தப் பூவரசங்கப்புடன் ஒட்டிக் கொண்டு நின்ற இராசாத்தியின் கண்களுக்குக் கனகுவின் உருவம் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

* * *

நடு மத்தியான வெயில்; இராசாத்தி நடையின் வேகத்திலும் பார்க்க நெஞ்சம் பக்கக்கென அடித்துக்

கொண்டது. பயமும் மகிழ்ச்சியும் போட்டி போட்டு அவள் நடுக்கத்தை அதிகரித்தன. காஸ் வேகும் கடு மணலில் அவள் ஓட்டமும் நடைபயமாக வீட்டை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது திருப்பித் திருப்பி ஒரே ஒரு முகம்தான் அவள் மனக்கண் முன்னே கழன்று கொண்டிருந்தது.

தேகம் இரைத்தது. 'என்னத்திற்கு உடம்பு இப்படி நடுக்குது?'

சற்று நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள் — தூரத்தே, ஒழுங்கைத் திருப்பத்தில, சங்கக்கடையின் ஒரு பகுதி மாதிரித் தெரிந்தது.

சற்றுமுன்பு, கூப்பன் கடகத்தைத்தலையில் வைத்துக் கொண்டு முடிச்சுப்போட்ட மார்புச்சட்டையுடனும், ஊத்தைப் பாவாடையுடனும், அவள் புறப்பட்டபோது, இப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்கும் என்று அவள் கணவியும் நினைக்கவில்லை.

அதை நினைக்கவே அவளுக்கு என்னவோ செய்தது.

அவளுக்கு நம்பவே முடியவில்லை; 'ஒரு வேளை இது வெல்லாமே ஒரு கனவாக இருக்குமோ?'

கனவா?

அவள் கைகள் அவளையறியாமலே போய்க் கன்னத்தைத் தொட்டன. கையிலே இன்னமும் எச்சில்பட்டது போல் குளிர்ந்தது. அவளுக்கே கூச்சமாக இருந்தது.

'ச்சீ... என்னமாநிரி இருந்தது... வெட்கமில்லை...'

'இராசாத்தி, நீ என்ன வடிவாய் இருக்கிறாய்!'— அவளுடைய வாழ்க்கையிலே இப்படி மகிழ்ச்சி பொங்கத் தக்கதாய் அவளை யாரும் புகழ்ந்ததே இல்லை.

நான்குட வடிவாக இருப்பன?

அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.

அரிசி அளந்து அளந்து மாப்படித்த கையினால் அவளுடைய தலையைத் தடவியபடியே அவள் சொன்னாள். "ராசு.....நீ.....ஏன் உன்னுடைய தலையை இழுத்து ரட்டைப் பின்னல் போடக் கூடாது..... உனக்கு எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கும்..... தெரியுமே"

அவளுக்கு வெட்கம் கலிந்தது.

குளிந்த அவள் கண்களில் மார்புச்சட்டையீது குத்தியிருக்கும் புது ஊசி இரண்டும்தான் தட்டுப்பட்டன.

'ரத்தினண்ணைதான் அதைக் குத்திவிட்டார்'.

'ராசு..... உனக்கு சட்டையை முடிஞ்சுவிட வெட்கமாயில்லையா!' என்று கேட்டார். அவளுக்கு எவ்வளவு கூச்சமாக இருந்தது.

'ரத்தினண்ணை'

அதில்தான் என்ன இனிமை!

ஆட்கள் இல்லாத இடமாகப் பார்த்து, தனிமையில் அந்தப் பெயரை இன்னொரு முறை, உரக்க, ஆசை தீர்ச் சொல்லிப்பார்க்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

'விட்டிலே இன்றைக்கு மண்ணெண்ணை முடிந்திருக்குமா? முடிந்தால் இன்னொரு முறை கடைக்குப் போகலாம்!'

'ராசு! பேணியைக் கொண்டுவா..... இந்த அரிசியை அளந்து பாப்பம்'.

பேணியைத் தேடிப்பார்த்துவிட்டு 'அம்மா..... ரத்தினண்ணையை காணோல்லை' என்னுள் ராசாத்தி. அவளுக்குத் தான் பிழை விட்டது கூடத் தெரியவில்லை.

ஐயிச்சத்தோடு தாயார் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த போது, அவள், வெகு அக்கறையாக, கண்ணாடியின் முன்பு நின்று தலைக்கு இரட்டைப் பின்னல் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

* * *

இரவு.

கவர் ஓரமாகப் போட்டிருந்த ஒலைப்பாயில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் இராசாத்தி.

ஒரு கணம் கஷ்டு போலப்பட்டது: மறுகணம் யுக யுகாந்திரத்து நனவாகவும் தோன்றியது.

.....அகன்ற மார்பு — அதை மறைத்து அடர்த்தி யான உரோமம் — பச்சை குத்திய கைகள் — வெத் திலைச்சிவப்பு உதட்டில் கூடிய கிரீப்பு — கருள் கருளான கேசம்.....

'ரத்தினண்ணை'

அடியவியற்றில் இருந்து உணர்ச்சிக் குழம்பு ஏறி மார்பை நிறைத்தது — என்னவென்று தெரியாத ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி அடங்கலும் கிண்கிண்பை உண்டு பண்ணியது.

'இரத்தினண்ணையின் மார்பில் அவள் படுத்துக் கிடக்கிறாள். அதில் தான் எத்தனை சுகம்'.

''ராக..... எங்கை எண்ணப்பார்..... நீ என்ன வடிவாய் இருக்கிறாய்'.

சாகப் போகிறோம் என்று முற்றாய்த் தெரிந்த பித்தரோடு ஏற்படும் சாந்தி ஒரு கணம் மனதை நிறைத்தது.

மறுகணம் இனம் தெரியாதபிதி இதயத்தைக் கொண்டுவந்து.

உணர்ச்சிக் கொப்புளங்கள் எல்லாம் ஒன்றையொன்று விழுங்கி அவளை மேலே தள்ளின.

தேகமெல்லாம் மெல்லச் சிலிர்த்தது.

அவள் மேலே மேலே போடக்கொண்டிருந்தாள்.

* * *

தாயின் முகத்தில்தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி, எவ்வளவு பெருமை. எங்கிருந்து தான் இராசாத்தியின் முகத்தில் இந்தத் திடீர்க் கவர்ச்சி பிறந்தது.

வெற்றிலைச்சுருளை ஏந்தியவாறு குனிந்தபடி அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

''நாச்சிமாதோவில் அன்னப்பிள்ளை''

''பத்து''

''ஆணைப்பந்தியடி சுப்பிரமணியம் பகுதி''

''அஞ்சு''

''நொத்தாரில் சபாபதிப்பிள்ளையும், மகனும்''

''பதினேஞ்சு''

''சங்கக்கடை ரத்தினம் பெண்சாதி''

''.....''

உள்ளம் ஒருகணம் பொங்கி, அவிந்தது.

தூரத்தில், நிலைப்படிக்கு அருகில் கதைத்துக் கொண்டு அவள் நிற்கிறாள் என்றது உன்னுணர்ச்சி.

''பார்க்கவேண்டும் — ஒருமுறை ஆசை தீரப் பார்க்கவேண்டும்'' என்று உந்தித்தள்ளியது மனம்.

மிக்க சிரமத்துடன் கனத்துப்போன இமைகளைத் தூக்கி வைத்து நிறுத்த, அவள் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தாள்.

இருந்தும் முடியவில்லை!

அவள் பக்குவப்பட்டுவிட்டாள்!

நாட்டிற்கு இருவர்

—“செங்கை ஆழியான்”

என் நினைவுகள் கொள்கின்றன; நான் அவற்றோடு ஐக்கியமாகிக் கலந்து போகும் நிலையிலிருக்கின்றேன்.

நான் நினைவோடு ஐக்கியமாகின்றேனா? அல்லது, நினைவு என்னோடு ஐக்கியமாகின்றதா? சில நினைவுகள் நான் விரும்பாமலேயே திடீரென என்னுள் எழுகின்றன; சிலவற்றை நானே தேடிச் செல்கின்றேன்.

என் கை விரல்கள் என் முன்னால் பரப்பப்பட்டிருக்கும் 'காட்போட்' தட்டைகள் மீது, 'சோக்' கட்டியால் நிறுத்தி நிறுத்தி எழுதுகின்றன; உதட்டைக் கூப்பி ஊதி ஊதி, எழுத்துக்களை அழகாக, உறுப்போடு எழுதுகின்றேன்:

'தமிழ்த் தாயின் கண்ணீரைத் துடைப்போம்!'

'தமிழ் எங்கள் உயிர்!'

'எங்கள் உரிமைகளைப் பறியாதே! எங்கள் உரிமைகளைக் கொடு!'

'அறப்போர் தொடுப்போம்!'

சோக்கட்டி நிறுத்தி நிறுத்தி எழுதுகின்றது; உதடுகள் ஊதி ஊதி வெண்துகள்களை நீக்குகின்றன.

நானே—?

அந்த நினைவு எனக்கு ஏன் மகிழ்ச்சியாகவிருக்க வேண்டும்?

நானே—?

அந்த நினைவு என் தாய்க்கு ஏன் வேதனையாக விருக்க வேண்டும்?

ஒன்றின் மகிழ்ச்சி மற்றொன்றின் வேதனையா? அப்படியாயின், என் மகிழ்ச்சி என் தாயின் வேதனையா? என் தாயின் வேதனை எப்படி என் மகிழ்ச்சியாக முடியும்?

'டேய், தமிழி! நான் சொல்வதை நீ கேட்கவே மாட்டாயா? நான் பெத்ததெல்லாம் இப்படியா கல்வைக்கு உதவாதனவாகப் போக வேண்டும்? என்ன பாவம் செய் தேனோ?...' அவள் அழுகிறாள்.

அவள் பெற்றவை எல்லாம் கல்வைக்குதவாதனவாகவா இருக்கின்றன? ஆறு பிள்ளைகளை அவள் பெற்றாள்; மூன்று பெண்; மூன்று ஆண். மூத்த மகன் ஒரு கடைக் காரரை மணந்து கொண்டு, மகிழ்ச்சியாகப் பிள்ளைகளோடு இருக்க வில்லையா? இரண்டாவது மகன் வேலையில் ஒரு ஆசிரியரை மணந்து மகிழ்வோடு இருக்க வில்லையா? மூன்றாவது மகன் மட்டக்களப்பில் 'ஒரு

‘ஜெயில் காட்’டை மணத்து சத்தோஷமாக வாழ வில்லையா? ஒரு மகன் இரு கடைகளுக்குச் சொந்தக்கார னாக உழைத்து வாழ வில்லையா?

இவர்கள் எல்லாரும் கல்வைக்குதவாதவர்களா?

இல்லை—என் தாயின் சித்தாத்தத்தின்படி, மேற் கூறிய நால்வரும் கல்வைக்குதவாதவர்களல்ல. அப்படியாயின் மற்ற இருவர்.....?

என் மூத்த அண்ணனும், நானும்!

என் அண்ணனுக்கு வாழத் தெரியாது என்பது என் தாயின் எண்ணம்; ‘படித்து, வாத்தியார் வேலை பார்த்து மென்ன பயன்? ஊருக்காகப் படித்தான்! ஊருக்காக உழைக்கிறான்!’ என்பது என் தாயின் நினைவு.

நான் ஒரு பல்லைக் கழக மாணவர்; அப்படியிருந்தும் நானும் என் அண்ணனைப் போலத்தான், என அம்மா என்னுகிறாள்; அவள் எண்ணத்திலும் தவறில்லை.

என் தாய் கண்ணீர் விடுகிறாள்.

இன்று மட்டுந்தான் அவள் கண்ணீர் விடுகிறாள்? என் அண்ணனுக்காக, அவளை எண்ணி எத்தனை நாட்கள் கண்ணீர் வடித்திருக்கிறாள்?

‘அம்மா! நீ சொல்வதை நான் கேட்கிறேன்!.....நீ சொல்வதை நான் கேட்காமலேயா நடந்தேன்?.....நானே மட்டும் என் விருப்பப்படி நடக்கவிடு’ம்மா!..... ஒமெ’ண்டு சொல்லம் மா!.....’

என் தாய் மெனமமாக விடுக்கிறாள்; அவள் கண்கள் மெனமமாக இருக்கக் கூடாதா?

‘நானே நடக்கப் போகிற பல்லைக் கழக மாணவர் களது ஊர்வலத்தில் நான் கலந்து கொள்ளாமலிருந்தால் என்ன எண்ணுவார்கள்?..... என்னுவது போகட்டும்!..!’

அந்த ஊர்வலத்தை நடந்த ஒழுங்கு செய்த நானே பங்கு பற்றுவீடின...? ‘ஒமெ’ண்டு சொல்லம்மா?.....’

நான் குழந்தையாடிக் கொடுக்கிறேன்; நான் குழந்தைதானே? என் தாயின் முன் நான் குழந்தைதானே? என் உணர்ச்சிகளுக்கும் இனவுரிமைகளைப் பெறத் துடிக்கும் என் ‘உயிரு’க்கும் உருக் கொடுத்தல் நான் குழந்தையா? என் அண்ணனின் இரத்தத்தில் ஊறி விட்ட உரிமை வேட்கை, நியாக மண்பான்மை எனக்கு மில்லை?

என் தாயின் உதிரத்தில் உதித்தவன் தானே, என் அண்ணனும்! அதைக் கொடுத்தவனுக்கு ஏன் அந்தகைய நினைவுகளில்லை? ‘மகன்’ என்ற பாசம் அடிமையாக வாழ்வதையும் மொழிபுரிமையிழந்து மாள்வதையும் விரும்புமா?

அம்மாவின் கோபம் வேறு விதமாகத் திரும்புகிறது:

‘இவர்களுக்கு ஏன் இந்தச் சத்தியாக்கிரகமும் மண்ணும்? கம்மா இருக்காமல் எங்கடை பிள்ளையளை இழுத்துக் கொண்டு சத்தியாக்கிரகம் என்று பளி கொடுக்கிறார்களே?.....’

என் கண்கள் கலங்குகின்றன:

‘அம்மா! புனிதமான ஒரு போராட்டத்தை அப்படிப் பேசாதே, அம்மா! தன்னலமற்ற ஒரு வேள்வியில், எங்கள் உரிமைகளுக்காகத் தியாகத் தீயில் குதித்துத் தயங்காது உழைக்கும் அவர்களை ஏசாதே, அம்மா! நீ வாழ்த்த வேண்டும்.....!’

என் தாயின் வார்த்தைகளில் தடிப்பு ஏறுகிறது:

‘உன்மேயும் அந்தக் கடலி இழுத்துக்கொண்டாடா?..... உன் அண்ணனைத்தான் அக்கடலி தனக்குள் இழுத்தது போதாதே.....?’

'அம்மா! என் அண்ணனை நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு போற்றுகிறார்கள், தெரியுமா? ஊன் உறக்கமின்றி, தன்னை மறந்து, இனவுரிமைகளுக்காகப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டுள்ள அண்ணனை மக்கள் போற்றுகிறார்கள், அம்மா! அப்போற்றுதல் உனக்குத்தானே.....?'

அம்மா என்னைக் கோபத்தோடு பார்க்கிறாள்:

'போற்றுதல்.....? பார்லிமெண்ட் முன் சத்தியாக் கிரகம் செய்து, ரோட்டு ரோட்டாக இழுத்து அடித்தார்களே.....? அப்போதும் போற்றினார்கள்!..... எனக்கல்லவா என் வேதனை தெரியும்?..... மண்டைபுழை உடைந்து, உடம்பெல்லாம் புண்ணாக வந்தானே!..... அப்போதாவது கரணை வந்ததா?..... போராட்டம், போராட்டம் என்று நெடுகதலை தலையைக் கொடுத்தால்...? இல்லைக் கேட்கிறேன்..... இதனால் இவனுக்கு என்ன பயன்?.....'

பயன் என்ன என்று கேட்கிறாள், என் தாய்; சந்தனக் கட்டைக்குப் பயன் இருக்கிறதா, தேய்வதால்? மெழுகு வர்த்திக்குப் பயனிருக்கிறதா, ஒளி தருவதால்?

'பயனா, அம்மா? போராட்டத்தின் முடிவு பயன்தான், அம்மா! இடைக்கப்போகும் பயனில் என் அண்ணனுக்கு மட்டுமல்ல பயன்!..... தமிழ் பேசும் மக்களே பயனடையப் போகிறார்கள்!..... நங்கள் தாய் மொழி சமமான அரியாசனத்தில் வீற்றிருப்பதைக் காணப்போகிறார்கள்.....! சுதந்திரமாகத் தமிழர்கள் உரிமைகளோடு வாழப் போவதைக் கண்டு மகிழப் போகிறார்கள்.....!'

என் தாய் எழுந்திருக்கிறாள்; என்னைக் கண்ணீரீடையே கண்ணிமைக்காது பார்க்கிறாள்:

'நீயாவது என் சொற்படி கேட்பாயென்று என்னினைன்! நீயும் உன் அண்ணனைப் போலத்தான்!..... உன் அண்ணனைத்தான் திருத்த முடியவில்லை.....! அவன்தான்

நாட்டிற்காக அடிபடுகிறான்!..... நீயாவது என் விருப்பப்படி.....'

நான் குறுக்கிடுகிறேன்:

'அம்மா!..... உன் விருப்பப்படி நடக்கிறேன்!..... உன் விருப்பம் என், எம் தமிழ் மொழி உரிமை பெற வேண்டும், என்பதாக விருக்கக் கூடாது.....? அம்மா, நாளை மட்டும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள ஒப்புக் கொள், அம்மா.....'

அவள் முகத்தின் உணர்ச்சிகளை என்னால் படிக்க முடியாதிருக்கிறது.

'நீயும் உன் அண்ணனின் தமிழ் தானே!..... அந்தக் குணம் போகுமா?.....' கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்: 'உன்னை இரண்டாவது கொண்டைப்பார்!..... கடை வைச்சுக்கொண்டு உழைச்சுக்கொண்டு, சுமமா விருக்கிறேன்! படிக்காத அவனுக்கு இருக்கிற அறிவு, படிச்ச உங்களுக்கில்லையே.....?'

'படித்ததால்தான், அம்மா! நாங்கள் இப்படி இருக்கிறோம்? படிக்காமலிருந்ததால்தானே அந்தியர் நம்மை அடிமைகளாக ஆண்டார்கள்.....?'

என் தாய் பேசாது அடுக்களைக்குள் போகிறாள்.

நான் 'காட்போட்' மட்டைகளை அடுக்கிச் சுவரில் சாய்த்து வைக்கின்றேன்.

சுவரில் ஒரு பல்லி—

பூச்சி ஒன்றைப் பாய்ந்து பிடிக்கிறது!

அதைப் போலத்தானே நாங்களும்?—

பல்லி பல்லியைப் பிடித்துத் தின்பதில்லையே!

என் நினைவுகள் கொத்தவிக்கின்றன; நுனிப்புல் மேய்
வது போல.....

அண்ணன் நிற்கிறான்.

'நீ கூட்டம் கூட்டம் என்று திரிகிறாய்? சம்பளமே
தருகினம்? ஏண்டா உனக்கு இந்தப் புத்தி?... கத்துகத்
தென்று தொண்டை கிழியப் பேசிப் பேசி என்னத்தைக்
கண்டாய்?... கசமெல்லே பிடிக்கப் போகுது?... அவங்கள்
அதிகாரமுடையவங்கள்...! படை, பட்டாளம் எல்லாம்
அவங்களிடடை!... நீங்கள் கேட்பதைத் தந்து விடவே
போகிறார்கள்...?'

அண்ணன் என்றும்போல அமைதியாகச் சிரிக்கிறான்;
தாய்க்காக வேதனைப்படும் தன்மையும் நாட்டிற்காக
இரக்கப்படும் தன்மையும், பிணைந்த உணர்ச்சிக் கலவை
யாக அச்சிரிப்பு இருக்கிறது.

அன்றொரு நாள்—

கார் ஒன்று வாசலில் வந்து நிற்கின்றது; அண்ணன்
சாப்பிடாமலே புறப்படுகிறான்.

'டேய்...ஏண்டா சாப்பிடாமல் போறாய்?... இன்
டைக்குத் தானே உன்னை பெஞ்சாதியை ஆசுப்பத்திரியில்
சேர்த்தனி?... பிள்ளைத்தாச்சியடா... ஆகப்பத்திரிக்குப்
போகாமல் எங்கை போகிறாய்.....?'—அம்மா கேட்கிறாள்.

அண்ணன் சிரிக்கிறான்; அம்மா குமுறுகிறாள்:

'இப்படிப்பட்ட' வீங்கள் கலியாணம் செய்திருக்கக்
கூடாது!.....

அம்மா அழுகிறாள்.

நான்—?

அவளிடம் நானே நடக்கப் போகிற எங்கள் ஊர்வலத்
தில் கலந்து கொள்ள உரிமை வேண்டி நிற்கிறேன்;

'அம்மா! நானே மட்டும் ம்மா?'...

மனம் இரங்குகிறது.

'நானேக்கு மட்டுந்தான்!... அதுக்குப் பிறகு இப்படிப்
பட்ட எண்ணங்களை மறந்துவிடு.....! நீயும், உன் கொண்
ணைப் போல இதுகளிலே ஈடுபட்டியோ, பிறகு தெரி
யும்?... என்றை பிணைத்திலைதான் முழிப்பாய்...!

நான் பரிதாபமாகத் தலையை ஆட்டி வைக்கிறேன்.
ஊர்வலம் அமைதியாகச் செல்கிறது.

கச்சேரி வாசலில் சத்தியாக்கிரமிகளோடு பங்கு பற்று
கிறது.

இரவு வருகிறது.

என் சக மாணவ மாணவிகள் விடைபெற்றுச் செல்
கிறார்கள். நான்—

எழவில்லை; அமர்ந்திருக்கிறேன். எழவேண்டுமென்ற
எண்ணம் எனக்கில்லை. மறநவர்களோடு ஒருவருக அமர்ந்
திருக்கிறேன்.

என் அண்ணன் அங்குமிங்கும் சென்று சத்தியாக்கிரம
ிகளின் தேவைகளை விசாரித்து நிறைவேற்றுகிறான்.

அதே புன்னகை; அவன் பொக்கிலும்!

'அம்மா! இந்தகைய ஒரு மகனைப்பெற்ற நீ பெரு
மைப் படாமல், வேதனையா படுகிறாய்? நாட்டிற்காக
எல்லாரும் மக்களைப் பெற்றுவிட முடியாது, தாயே?
எல்லாரும் தம் மகனாக நினைக்கக்கூடிய ஒரு மகனைப்
பெற்ற பெருமை உன்னுடையது.....!'

அன்றிரவு—?

நடந்தவை அடக்கு முறையாளர்களின் வெறியாட்
டம்!

அடி உதைப்பட்டோர்—?

விடிகிறது!—

கண் விழித்துப் பார்க்கிறேன்.

'நான் எங்கிருக்கிறேன்? ஆஸ்பத்திரியில்...! இதென்ன என் தலையில் பெரிதாக ஒரு கட்டு?' என் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என்னைப் போலவே பலர்... ..

யாரோ பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள்.

'இராத்திரி செத்தவர்களில் கந்தசாமி வாத்தியாரும் ஒருவராம்!..... சிந்தப்படியே கிடந்தாராம்.....'

'ஐயோ!.....' என்று அவற வேண்டும் போலிருக்கிறது. நான் அவற மாட்டேன்; என் அண்ணன் தியாகியாகி விட்டான்; நான் கண்ணீர்விட மாட்டேன். இத்தகைய ஒரு அண்ணனை அடைந்த நான் ஏன் கண்ணீர்விட வேண்டும்? என் உள்ளம் இவ் அழக் கூடாது.....

அம்மா.....?

அவள் என்ன பாடுபடுகிறாளோ? அவள் இதயம் இதைக்கேட்டால் வெடித்து விடுமோ? ஒரு சிறு அடிபட்டாலே துடித்துப் போகும் என் தாய், என் அண்ணனை இழந்த.....

அதோ, ஒடி வருவது யார்?

'அம்மா.....'

என் தாய் என்னருகே ஒடி வருகிறாள்.

'அழாதே அம்மா! அழாதே.....'

என் தாய் அழுகிறாள்; அவள் இதயம் வெடித்து விட்டதா? உடைந்த பாண்டத்தை ஒட்டும் வேலையில் நான் ஈடுபடுகின்றேன்.

'அண்ணன் தியாகி, அம்மா! பெருமைப்படு.....!'

அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்:

'எனக்குத் தெரியும்..... இப்படி ஏதாவது நடக்குமென்று.....!' என்றவள் விம்முக்கொண்டாள்: 'இவ்வளவு கொடுமையாளர்களா, ஆட்சியாளர்.....?'

கண்ணீர் சொரிகிறது.

'ஆமாம்!'

'இவ்வளவு வெறியாளர்களா, அவர்கள்.....?'

தலையை ஆட்டுகிறேன்.

'இந்தக் கந்தசாமியைப் போல எனக்கொரு பிள்ளை இல்லையே, என்று துக்கப்படுகிறேன், அப்பா!' யாரோ ஒரு கிழவி கூறிக்கொண்டு போகிறாள்.

என் தாய் வயிற்றை அழுக்கிக் கொள்கிறாள்.

'கந்தசாமியின்ரை தாய் பாக்கியசாவிதான்.....! பாவம்..... நாட்டிற்காக மகனைத் தாரை வார்த்த அத்தாய் அழுதமுது.....' யாரோ கூறுகிறார்கள்.

என் தாய்க்கு வெறி பிடித்து விட்டதா? திடீரென அவழிஞள்;

'நான் அழவில்லை! நான் அழவில்லை.....! நானேன் அழவேண்டும்!.....' என்றவள் என் பக்கம் திரும்புகிறாள்: நான் அழ மாட்டேன்! நானினி அழ மாட்டேன்! குணம்.....! உன்னையுமினி நான் தடுக்க மாட்டேன்! உன் அண்ணன் விட்ட இடத்தை நீ நிரப்ப வேண்டுமடா.....!'

'அம்மா! — இப்பொழுது அழுகிறேன், நான்.

—ஆனந்தக் கண்ணீர்.

நதியில் உற்பத்தியான கால்வாய்க்கு இருக்கும் வேகம், அதை உற்பத்தியாக்கிய நதிக்கு இருக்காதா?

அண்ணன் தியாகி; ஆலால், என் தாயின் தியாகத்தின் முன் அவள் தியாகம் தூசி.

என் தாய் செய்த தியாகம்—?

இருவரை நாட்டிற்கு அளித்தாள்.

(சுதந்திரம் — 1962)

இதயக் குமுறல்

—“செம்பியன் செல்வன்”

“மகனே!”

“உன்னை மகனே என்று வாய்விட்டழைக்கமுடியாத பாலியாக இருந்துவிட்டேனடா, என் கண்ணே!” என் உணர்ச்சிகளை..... உள்ளத் துடிப்புகளை..... எல்லாம் ஒன்றாக அழைக்கிறேன்!

“மகனே!”

“என் இதயம் அலறுவதை உன்னால் புரிந்துகொள்ளவும் முடியாது! என் அன்பு அழைப்பு..... இதயதாபம்..... எல்லாம் பாழும் பெருவெளியில் மோதிக்கலந்து உருச்சிதைந்து போவதையும் உன்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே!”

“மகனே!”

“அன்புக்கு மனமில்லை..... நிறமில்லை..... உருவில்லை..... ஆனால்?..... உயிருண்டுடா மகனே! உணர்ச்சி உண்டு..... என் உயிரின் புலம்பலை நீ புரிந்துகொள்ள மாட்டாயா?”

“அக்கா! நான் போய்ட்டுவாறன்!” என்று விடை பெறுகிறாய் உன் மனைவி சகிதம்!

நான் என்னை மறந்துவிடுகிறேன்! வெறிகொண்ட வளாகி விடுகிறேன்!

நான்!

‘அக்கா’வா?

‘அம்மா’வா?

‘அக்காவும் அம்மாவும் ஒன்றா?’

இரண்டிலும் ஒரே ரத்தம் ஆனாலும், தோன்றியவழி வேறல்லவா?

வழி வேறுதான் முறை வேறுகிறது.

முறை வேறுக..... பாசம் சிதறுகிறது! பாசத்தின் ‘பொருள்’ மழுங்குகிறது!

வானக் கருமையிலே ஒருபுள்ளி நட்சத்திரம் நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறதே!

நானும் நட்சத்திரமும் ஒன்றாகிறோமா?

என் தவிப்பைப் புரிந்துகொள்ளாத ஜடமாகிரியா நீ?

“மகனே!”

என்னைப்போன்ற பாவி இந்த உலகத்திலே தோன்றவே வேண்டாமடா! மகனே! என்கதை எல்லாவற்றையும் உன்விடம் சொல்லி உன் அன்பைப்பெற நினைக்கிறேன்

எனடா! உன் வாயால் 'அம்மா' என்ற அமுதமொழி என்
காதில் விழுந்து என்னைக் குவிரவைக்க வேண்டுமென்று
துடிக்கிறேனடா..... ஆனால்.....

சத்தியம்?

சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு அன்னை என்ற உரிமை
யிழந்து தவிக்கும் என்னைப் புரிந்துகொள்ள மாட்டாயா
மகனே?

அப்போது.....

எனக்குப் பதினாறு வயதிலுக்குமா? இல்லையில்லை.....
அதனைவிட ஓரிருவயது குறைவாகவே தான் இருந்திருக்
கும்.....

நான் அந்த இளவயதிலேயே மலர்ந்து விட்டேன்!.....

காலமில்லாக் காலத்திலே பூக்கும் மலர்களுக்கு அசா
தாரண கவர்ச்சியும் எழிலும் உண்டல்லவா?

நானும் மலரும் ஒன்றாகிறோமா?

வெறும் சதைக்கொளங்களாலும் ரத்தத்தாலும்,
சதை நாள்களாலும், அமைக்கப்பட்ட என் உடலுக்கு
இவ்வளவு கவர்ச்சியும், எழிலும் எப்படி வந்தன? என்
வந்தன?

பெண்களுக்கு அழகு அவசியம் என்விரூர்கள்! பித்
தர்கள், காழகர்கள்! சிந்தனையற்ற அறிவிவிகள்!

பெண்ணின் அழகு!

மலரின் அழகு!

மானின் அழகு!

எல்லாமே ஆபத்துக் கருவிகள்!

அழகற்றிருப்பதே பெண்மைக்குக் கவசம்! அழகான
பெண்ணைக் கண்ட மனிதன் அவளை உடலாற் கற்பழிக்கா
விட்டாலும், மனதால் கற்பழித்துவிடுகிறானே!

என் அழகைக்கண்டு என் தோழியரே கிறக்கம்
'கொண்டார்கள் என்னும்.....

அப்போது..... என் ஐயா..... அதுதான் நீ ஐயா
என்று அழைக்கிறாயே! அவர் உண்மையில் உன் தாத்தா
வடா! நீ அவர் மகனில்லையடா! நீ அவர் பேரனடா
கன்னே! அவர் கண்ணியில் வேலையாக இருந்தார்!

நான் கண்டி 'கொள்வென்' டில் படித்துக் கொண்
டிருந்தேன்! என்னிடம் மேலைநாட்டு நாகரிகம் முதிர்ந்
திருந்தது. அந்த நாகரிகம் 'சோஷியல்' என்ற பெயரில்
அரக்க உருவெடுத்திருந்தது!

மனிதன் நாகரிக முதிர்ச்சி என்ற பெயரில் தன்
'பரிணாமவளர்ச்சி'யின் ஆரம்பகாலத்திற்குச் சென்று
கொண்டிருக்கிறானா?

என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் தான் 'அவர்' இருந்தார்.
அவர்தான் உன் தந்தையடா மகனே தந்தை!

'தந்தையா?' என்று சீரூதே மகனே! அவர் தன்
கடமையைச் செய்யாவிட்டாலும், அவர்தானே உனக்கு
உயிரும் உருவும் கொடுத்தவர்!

அவர் பக்கலைக் கழலத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்
தார்!..... விடுமுறையின் போதெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்து
விடுவார்! நான் அவர் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டே
இருப்பேன் — என் பாடசம்பந்தமான சந்தேகங்களைப்
போக்க.

அவரிடம் நான் முதலில் பாடசம்பந்தமாகச் சென்று
பேசியபோது அவருக்கு வியப்பேற்பட்டிருக்கவேண்டும்.
ஆனால் எனக்குத்தான் 'சோஷியல்' என்ற பெயரில்
இதெல்லாம் பழக்கமானதாயிற்றே.

அவர் பாடங்களை விளக்கிச் சொல்லித் தரும்போது
அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அவர் அறிவின்
ஆழத்தை, கூர்ந்த மதியை மனதுக்குள் வியந்துகொள்ளு

வேள். அவர் பாடத்தை வினக்கிச் சொல்வதுபோல் எங்கள் 'கொள்வெண்டி' மில்கூடத் தெவிவாகப் பாடல் சொல்லமாட்டா.

அப்புறம்..... அப்புறம் என்ன?

கொள்வெண்டில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் எங்கள் சந்திப்புகளுக்கு சந்தர்ப்பமளித்தன! கொள்வெண்டில் 'கொள்சேட்' என்றுவிட்டு பேராதிபயங்காவிற்குச் சென்றுவிடுவோம். தோழிகளைச் சந்திக்கச் செல்வதாகக் கூறிவிட்டுக் கண்டி ஏரியை வலம் வருவோம்.

கண்டியில் 'லேக்ரவுண்ட்' வருவது மாலைநேரப் பொழுதுபோக்கோடு பாஷனும் கூடவடா மகனே!

மாதங்கள் சில கழிந்தபின்.....

ஒருநாள்.....

வெள்ளிக்கிழமை, உனது தாத்தாவும் பாட்டியும் கண்டிப் பிள்ளையாரைத் திரிக்கச் சென்றிருந்தார்கள். மாலை மங்கிக்கொண்டிருந்தது, நாள் மட்டும்தான் வீட்டிலிருந்தேன். அந்நேரம்பார்த்து உன் தந்தையும் எங்கள் வீட்டிற்குள் புத்தார். ஒருநாளும் எங்கள் வீட்டிற்குள் வராதவர் வந்திருக்கிறார், அப்பா அம்மா இல்லா நேரம்பார்த்து.

எனக்கு ஏதோவொருநிலை, உள்ளம்பதற..... உடல் நடுங்க..... கண்ணிமைகள் படபடக்க..... இதழ்கள் துடிதுடிக்க..... அவரை வரவேற்கக்கூட என்வாய் எழவில்லை.

உன் தந்தை என்னருகே நெருங்கிவந்தார், மாலைப் பொழுது — இருண்ட கூடம் — தனிமை — காதலர்.

இருளும் தனிமையும் கொடிதா? வலிதா?

'அருள்' வேண்டச்சென்ற உன் தாத்தாவும் பாட்டியும் வீடு திரும்பும்போது—

'இருள்' வீட்டில் குழந்துவிட்டதை அவர்கள் உணர்வில்லை.

உன் பாட்டி — என் அம்மா — கர்ப்பம் தரித்தார்கள்! நானும் உன்னைத் தரித்தேன்!

காலமும் உண்மையும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஒருவரை ஒருவர் காத்துநிற்பவர்கள்! உண்மைக்குத் திரை போட முடியுமா? அந்தத்திரையைக் காலம் கிழித்தெறிந்துவிடாநா?

ஓரே வீட்டில்—

தாயும் மகளும் மகப்பேற்றிற்காகக் காத்திருக்கும் பேரதிசயம் எங்கள் வீட்டில்தான் நிகழ்ந்தது. இம்ரென உன் தந்தை—

அந்தர்தியானமாலிவிட்டார்.

எங்கள் வீட்டில்—

வாய்கள் முடிக்கொண்டன. ஆனால்..... இதயங்கள் எரிமலையாகக் குமுறுகின்றன!..... வாய் திறந்து ஆத்திரத்தைக் கக்கமுடியாத, திருடனுக்கு தேள் கொட்டின நிலை..... வெளியே தெரிந்தால்.....

அவமானம்— இழிவு— இனக்காரம்!.....

உன் அப்பா—என் தந்தை என்னையும் அம்மாவையும் அழைத்துக்கொண்டு கொழும்புக்கு வெளியேறுகிறார்.—

பரபரப்பும் சந்தையும் நிறைந்த கொழும்புமாநகரில் எம்மைக் கவனிப்போர் யாருமில்லை..... அப்படிக்கவனித்தாலும் தின்று விசாரிக்க யாருக்கு பொழுதிரக்கிறது.....

நானும், அம்மாவும் ஓரே ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்படுகிறோம்.....

அம்மாவுக்கு பிரசவமாலி, குழந்தையும் உடனேயே இறந்துவிடுகிறது.....

என் அருகே நீ குஞ்சுக் கரங்கனையும், கால்கனையும் அணசத்து மெல்லப் புரளின்றாய்..... உன் ஸ்பரிசு

உணர்ச்சி என்னைச் சிலிர்த்த வைக்கிறது..... உன் பஞ்சு
டலை என் கரங்கள் வருடி அதன் மென்மையை ரசிக்கின்
றன..... அப்போது.....

நீள்வது கடற்சிலந்தியின் கோரக் கரங்களா?.....

உன்னை வாரியனைத்து எடுத்துச் சென்று என் அம்மா
வின் படுக்கைக்கருகே காணப்பட்ட சின்னஞ்சிறு தொட்டி
டையில் இடுகிறார் என் தந்தை..... எனக்கு எல்லாமே
புரிந்துவிடுகிறது.....

"ஐயா"! என்றவ நிவிடுகிறேன்.

"பிள்ளை..... நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் கவன
மாகக் கேள். உன்னை பிள்ளையை அம்மா தன்னை பிள்ளை
யாக வளர்க்கட்டும்..... இது உன் பிள்ளை என்று வெளி
யில் தெரிஞ்சா எவ்வளவு மானக்கேடு..... நாங்க தெரு
வில தலையைக்காட்ட முடியாது..... மேலும் உன் உட
லும் எவ்வளவு பண்பினமாய் இருக்கு. நீ எப்படிக்குழந்
தையை வளர்ப்பாய், நாம் திரும்பவும் கண்டிக்குப்
போடுக்க அம்மா தன்னை பிள்ளை எண்டாக் கேள்விக்கு
இடமி ருக்காது. நெடுக நீ இப்படி இருந்திடுவியே, உனக்
கொரு கவியாணத்தைச் செய்துபோட்டா எல்லாம் சரி
யாய்ப் போயிடும்."

"ஐயா! என்னைக் கொல்லாதீர்கள். என்னவும் செய்
யுங்கள். எனக்குக் கவியாணம் எண்ட பேச்சை மட்டும்
எடுக்காதீங்கள் ஐயா."— என்று கும்பிடுகிறேன்.

"அப்ப உன் பிற்கால வாழ்வு?"

"நான் மச்சராசுப் போறேனய்யா!"

கண்ணீரைத் துடைப்பவர்..... பிள்ளை! நீ எனக்
கொரு சத்தியம் செய்து தரவேண்டும்" என்கிறார்.

"என்ன சத்தியம்?....."

"என்னதான் தேர்ந்தாலும் இவனுக்கு நீ தான்
தாயென்பதைச் சொல்லமாட்டேன். இவனுக்கு அக்கா'
வாக மட்டும் தாவிருப்பேன் என்று சத்தியம் செய்."

"அப்படியே நான் ஒருபோதும் என்ரமகன் என்று
சொல்லமாட்டேன் ஐயா" தலையணையில் முகத்தைப்
புதைத்துக் கொள்ளுகிறேன். தலையணை கரமாகிறது.

பிறப்புப் பதிலில் நீ என் தந்தையின் மகனாகியாய்.

பேரன் மகனாகியாய்?

மகன்.....? ஐயோ, இதென்ன அபச்சாரம்....

நீ பாலுக்காக அழும் போதெல்லாம் என் மார்பகங்
கள் விம்முதின்றன.... வேதனையாக குடைகின்றன.
உன்னைவாரியனைத்து அழுதாட்டத் துடிக்கின்றேன்...
ஆனால்...

அம்மா வாரியனைத்து பாலுட்டுகிறேன். என் மார்
பகங்கள் நனைத்துவிடுகின்றன..... மனதுக்குள் அழுகி
றேன்.....

காலமும் மெதுவாக தகர்கின்றது.....

என் இதய தாபமும் அதிகரிக்கின்றது..... என் நிலை
யுணர்ந்து என் தாபத்தை தீர்க்க— என் தந்தையறியா
வண்ணம் நடுநிலையில் உன்னை தூக்கிவந்து என்னருகே
கிடத்துகிறேன்..... நான் உன் இதமான அணைப்பில் என்னை
மறக்க..... நீயோ..... விழிப்புக் கண்டு கத்தத் தொடங்கு
கிறாய். அம்மா வந்து உன்னைத் தூக்கிச் செல்கிறேன்.

என் மனம் குத்திர பூமியாகிறது.

இப்படி எத்தனையோ நாட்கள்.

நீ வளர்ந்து விடுகிறாய்..... நீ 'அக்கா..... அக்கா.....
என்று என் முன்னால் ஓடிவரும் போதெல்லாம் எனக்கு
ஆத்திரம் கோபம்— கையாலாகாததன்ம..... எல்லாம்

வருகிறது..... உண்மையைச் சொல்லிவிட்டாலா?.....
என்று துடிக்கிறேன்..... ஆனால்.....

உண்மை கொடிதா?.....

உன் இதயத்தை அந்த உண்மை கசக்கிப்பிழிந்து
விட்டால்.....

அதன் தாக்கத்தை உன் பிஞ்சு இதயம் தாங்கமுடியா
மல் சிதறிவிட்டால்.....

என்னைப்பற்றிய தவறான— நச்சு அபிப்பிராயத்தை
உனக்கு ஊட்டிவிட்டால்.....

அதனால் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டால்.....

மனதுக்குள் 'ஹோ!' என்று அழுகிறேன்.

ஒரு நாள்—

உன்தோழி என்று ஒருத்தியைக் கொண்டுவந்து அறி
முகப் படுத்துகிறாய்.....

நான் திடுக்கிட்டு விடுகிறேன்..... எவ்வளவு துணிச்
சல் உனக்கு..... இக்கால வாழிபணல்வா?..... இந்தத்
துணிச்சல் உன் கந்தைக்கு அன்றிருந்தால்.....

“தம்பி! என்று மெதுவாக அழைக்கிறேன்..... என்
பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்து கொண்ட நீ குறும்புச்
சிரிப்புடன், என்னைப் பார்க்கத் துணியின்றி தலையைக்
குனிந்து கொள்கிறாய்.....

“மச்சான்!” — என்று அன்புடன் கூறிக்கொண்டே
வந்து என் கரங்களை ஆதரவுடன் உன் தோழி பற்று
கொள் ... ..

நான் அதிர்கிறேன்.

“அக்கா” உன் குரலின் எதிரொலி.....

மகனின் மனைவிக்கு மச்சான்.

மாமியாரா?..... மச்சாளா?.....

என் வாழ்வில் ஒரேயொருமுறை ஏற்பட்ட வழக்கம்
ஏன் இப்படி பரம்பரை பரம்பரையாக தொடர்ந்து வர
வேண்டும்..... “பெண்மை” வழக்கிவிட்டால்.....

மகன் தம்பியாக!

மகனின் மனைவிக்கு மச்சாளாக.

நாளை.....

மகனின் மகனுக்கு.....

பாட்டியா?.....

மாமியா?

மகனே உன்னைத்தான் மகன் என்ற உரிமை பாராட்
டிக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும்..... உன் மனைவியைக்
கூடவா ‘மருமகள்’ என பாராட்டிக் கொள்ளக்
கூடாது?.....

மாமியாக நின்று மருமகனை மணவறைக்கு அனுப்ப
வேண்டிய நாள்!.....

உன் திருமணம் முடிந்துவிடுகிறது!.....

என் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பனிக்கிறது!.....
மகனே!..... உன் திருமணக் காட்சியைக் கண்டதுதான்
என் வாழ்வின் இன்பத்தின் எல்லையடா, கண்ணே!.....
இதற்காகத்தான் இவ்வளவு காலம் காத்திருந்தேனடா,
என் செவ்வமே!..... அதனையும் கண்டு களித்துவிட்
டேன்!..... இந்த மகிழ்ச்சியோடு உன்னிடம் நான் விடை
பெறுகிறேனடா!.....

இவியும் நான் இங்கே இருந்தேன் என்றால் என்னையே அடக்க முடியாமல் உன்மையைச் சொல்லி உன் வாழ்க்கையை சீர்குலைக்க நேரிடும்!..... இதுவரை நீ என் தம்பி என்ற பெயரில் இருந்தாய்!..... ஆனால்..... இன்றோ?.....

புது வாழ்க்கையில் காலடி பறிக்கும் ஒரு குடும்பத் தலைவன்!..... கப்பலை வழி நடத்திச் செல்லும் மாலுமி, வாழ்க்கை செவ்வனே நடைபெற மன அமைதி மிக மிக முக்கியம். அமைதியில்லாவிட்டால்...?

மாலுமி கலங்கினால், கடலில் கப்பல் செல்லுமா?.....

மகனே!..... நான் கேட்டிருந்த இடமாற்றம் கிடைத்து விட்டது!..... இனி நான் இலங்கையின் எங்கோ ஒரு மூலையில்..... உன் நல்வாழ்வுக்காக பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வாழ்ந்து விடுவேன்!..... இந்த அன்புள்ளத்தை நீயும் உன் சந்ததியும் மறந்து விட்டாலும், நான் உன்னை உன் குடும்பத்தை மறக்கவே மாட்டேன்!...

கடைசிமுறையாக உன்னை வாய்விட்டு..... என் தாபம் தீர, அழைக்கின்றேன்.....

'ம...க...னே!...'

(கலைச்செவ்வி—1962)

மலையும் மடுவும்

[திருவாட்டி, சகிதேவி கந்தையா]

உதய சூரியனின் பொன் ஒளி பனித்துளிகளில் படிந்து வர்ணஜாலம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. உமாவின் கண்களுக்கு ஒவ்வொரு துளியும் கடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கும் வைரமெனத் தோன்றியது. அவற்றையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இன்று அவள் வரையப் போகும் சித்திரத்தின் கோடுகளை அவள் மனம் கீறிக் கொண்டது. ஒரே ஒரு நாமரை இலை அந்தக் குளத்தித் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அதன் மேல் வைரங்களை அள்ளித் தெளித்தது போல் பனித்துளிகள். சித்திரத்தின் அமைப்பிலேயே லயித்திருந்த அவளுக்கு, மேகம் இருண்டது. சிறு தூற்றலாக மழை ஆரம்பமானது எதுவும் தெரியாது. சொட்டுச் சொட்டாக மழை அவள் மீது கொட்

புய பின் தான் அவள் திடுக்கிட்டு விழிந்தாள். அட்டா! பெரும் மழையல்லவா பிடித்துக் கொண்டது. என் செய்வது? கூற்றும் முற்றும் தன் கண்களைத் திருப்பிய உமா விற்குச் சிறிது தூரத்தில் இருந்த ஒரு சிறு வீடு தென்பட்டது. அதை நோக்கி விரைந்து சென்றாள்.

அவளது மனமோ பின் நோக்கி ஓடியது. 'இன்று அம்மாவிடம் நன்றாக அகப்பட்டுக் கொள்ளப் போகிறேன். அதிகாலையில் வெளியிற் சென்றவள் இன்னும் திரும்பவில்லை என்றால் யாருக்குத்தான் கோபம் வராது? இந்தக் காலத்துப் பெண்களின் போக்கே இப்படி என்று அலுத்துக் கொள்வாள். பின் அப்பாவிற்குத்தான் தொல்லை. 'எனக்கு என்று ஒருவர் இருந்தால் இப்படி நான் வேலையற்றுத் திரிய மாட்டேன் என்பது அவளது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை'... உமா, அம்மாவின் அறிவினத்தை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

சிரித்தவள் உடனேயே தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். அப்பொழுதுதான் வீட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளிவந்த அந்த இளைஞனுக்கு அவள் அங்கு நின்றது சிறிது ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அந்தச் சிறிய குடிசையில், வாட்ட சாட்டமாக வளர்ந்து, அறிவொளி வீசும் கண்களாற் தன்னை நோக்கும் ஒரு நாகரீக யுவனை உமா சிறிதும் எதிர் பார்க்கவில்லை.

"இப்படித் தூற்றவில் ஏன் நிற்க வேண்டும்? உள்ளே வரலாமே." விநயமாக அழைத்தாள் அவள். உள்ளே சென்ற உமாவின் கண்கள் அணுஅணுவாக அந்த அறையை ஆராய்ந்தன. ஒரு சிறு அறையில் எப்படி உலகின் எழில் முழுவதையும் அடக்க முடியும் என்ற கலையை அவள் அன்று கண்டாள். கவரை அலங்கரித்த ஒரு படம் அவளைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். உயர்ந்த மலை, பளி மூடி அமைதியாக நிற்கிறது. வெள்ளை வெளேர் என்ற அருவியின் நீரை அள்ளிப் பருகலாம் போல் இருந்தது. உமாவிற்குப் பக்கத்தில் நின்று அந்தத் தனி மரம். அதன் அழகுதான் என்ன!

'இந்தப் படம் உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா?' அவ்விடம் வந்தாள் அவள். "ஆமாம்" மிகவும் நன்றாகத் திட்டி இருக்கிறாள் ஓவியன்." உமாவின் கலை உள்ளம் பதில் கூறிற்று.

"நான் இதில் கித்திரக் காரனின் கைத் திறனைக் காணவில்லை. அவன் உள்ளத்தைத்தான் காண்கிறேன்."

உமாவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. படத்தில் கலைஞனின் உள்ளத்தைக் காண்பதா?

உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். இது எனக்கு ஒரு பெரிய பாடத்தைக்கற்றுத் தருகிறது. உலகில் மனிதனின் அந்தஸ்து உயர உயர, செல்வம் வளர வளர அவன் மனமோ கீழ் நோக்கித்தான் செல்கிறது. மலையிற் தோன்றும் அருவி இவ்வளவு அகர வேகத்தில் கீழே பாய்கிறதே..... அது போல. ஆனால் அதோ பக்கத்தில் நிற்கிறதே அந்தத் தனி மரம் — மண்ணில் கீழே — தோன்றிய மரமோ எப்பாடு பட்டாயினும் வானத்தை எட்டிப் பிடிக்கப் பார்க்கிறது. ஏழையின் உள்ள உயர்வைத்தான் இது கூறுகிறது."

உமாவிற்கு வியப்பாக இருந்தது. அந்தச் சிறு படத்தை அவள் பார்த்த பொழுது அவள் அதன் அழகைத்தான் இரசித்தாள். இப்படி ஓர் உயர்ந்த தத்துவத்தை அவள் அதிற் காண முடியவில்லை. உமா எஸ்டேட்டின் சொந்தக்காரனின் ஏக புதல்விக்கு இவை உணர முடியாத உண்மைகளோ? அவளுக்குத் தான் பெரும் பணக்காரி என்று எண்ணவே வெட்கமாக இருந்தது. வெறும் கதருடையுடன் தோன்றும் இந்த மனிதன் முன் தான் ஓர் அற்ப பிராணி என்ற எண்ணம் தான் எழுந்தது. உமாவின் தடுமாற்றத்தை உணர்ந்த சங்கரன், பேச்சை மாற்ற விரும்பி, "அதிகாலையில் மழையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்காக்கும்" என்றான்.

"வழமைபோல் காலையில் உலாவி வரலாம் என்று புறப்பட்டேன். மழை பிடித்துக்கொண்டது. உங்களுக்

குத்தான் வீன் ரெமம்" என்ற உமா சிற்று பொறுத்து. "உங்களைப் பார்த்தால் படித்தவராகத் தோன்றுகிறதே. இந்தத் தனிப் பிரதேசத்தில் என்ன செய்கிறீர்கள்?"—தயக்கமும் ஆர்வமும் நிறைந்த குரலிற் கேட்டாள்.

"உங்கட்கு யாரும் அற்ற பிரதேசமாகத் தோன்றும் இவ்விடத்திற்குள் என் சுற்றத்தார்கள் இருக்கிறார்கள்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம் அதோ தெரிவித்தே அந்தக் குடிசையில் வசிக்கும் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் என் உறவினர். அவர்கள் குழந்தைகட்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதே என் தொழில். இதற்காக உங்கள் அப்பா எனக்கு ஐம்பது ரூபா கொடுக்கிறார். தனி ஒரு மனிதன் செலவிற்கு இதற்கு மேற் தேவை இல்லை அல்லவா?" ஆச்சரியத்தால் அவள் கண்கள் விசித்தன.

"உங்கள் பெயர் சங்கரன் தானே? அப்பா அன்று ஒரு நாள் கூறினார். 'உமா இன்று ஒரு படித்த முட்டாள் என்விடம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. பி. ஏ. படித்தும் பிழைக்க வழி தெரியாமல் ஏதோ பெயருக்கு இங்கு நடக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் வேலை கேட்டு வந்திருக்கிறது'....."

"சாட்சாத் அதே சங்கரன் குடிசைக்குள் இன்று தாங்கள் இருக்கிறீர்கள். பயித்தியம் இப்படித் தெளிவாகப் பேசுகிறதே, ஆச்சரியப் படுகிறீர்கள். இல்லையா?" கலகல வெனச் சிரித்தான் சங்கரன். மழை ஓய்ந்திருந்தது. "இன்று நான் ஒரு பயித்தியத்தைத் தான் பார்த்தேன். ஆனால் இந்தப் பயித்தியமோ, தான் சுயபுத்தியுடன் இருந்து கொண்டு மற்றவர்களைப் பயித்திய மாக்கும் ஒரு விசித்திரப் பயித்தியம்" என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள் உமா. ஆனால் 'அப்படி ஒன்றும் இல்லை, மழை விட்டு விட்டது' நான் வருகிறேன். இன்று மழை எனக்கு ஒரு பெரிய உபகாரம் செய்தது." என்று கூறியபடியே எழுந்து நின்றாள்.

'எப்படியோ?'

"ஒரு அறிவாளியை எனக்கு ஆர்முடிப்படுத்தியது" உமா முற்றத்தில் இறங்கினாள். கூட வந்த சங்கரன், "ஒரு நாளைக்கு உங்கள் பாடசாலையை வந்து பார்த்தால் நன்று." என்றான். லேசாகத் தலை அசைத்த உமா விடு நோக்கிச் சென்றாள்.

விடு திரும்பிய உமா, உமாவாகவே இல்லை. சங்கரன் குடிசையைச் சுற்றி வட்டமிட்டது அவள் மனம். "சங்கரன்"... இப்படியும் ஒருவர் உண்டா? அவர் அறிவு, பேசும் திறன், அவர் கண்கள்—அவர் அறிவைப் பல கோணங்களிலும் காட்டும் கண்ணாடி போன்றது—என்னதான் முயன்றும் அவற்றின் காந்த சக்தியின் நின்று மீள அவளால் முடியவில்லை.

பொழுது விடிந்தது. தூங்காத தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழுந்தாள் உமா. அவளது நீண்ட கார் சத்த மின்றி உமா எஸ்டேட்டின் சிறுவர் பள்ளிக் கூடத்தின் முன் நின்றது. சங்கரன் குழந்தைகளுடன் குழந்தையாய் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். எல்லோரும் தூய உடை உடுத்தி தலைவாசிச் சுத்தமாக இருந்தனர். உமாவைக் கண்டதும் புன் சிரிப்புடன் எழுந்த சங்கரன் 'இவ்வளவு சிக்கிரம் வருவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நீங்கள் வந்ததே சந்தோஷம். ரமணி! இங்கே வா. இந்த அம்மாவிற்கு ஒரு தேவாரம் பாடிக்காட்டு' என்றான். ஆறு வயதுச் சிறுவன் மிகவும் சங்கோசத்துடன் வந்து "பித்தா" என்ற தேவாரத்தை கணீர் என்று பாடினான். 'பித்தா' என்றதும் சங்கரனும் உமாவும் சிரித்துவிட்டார்கள். ரமணனைத் தூக்கி 'கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறாயே', என்று கண்ணத்தில் முத்தமிட்ட உமாவிற்கு எழும்பில்லாத இன்பம் உண்டாயிற்று. 'அம்மா' ரமணனைத் தூக்கியதும் மற்றக் குழந்தைகள் ஓடோடியும் வந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். சித்திரம், கைவேலை, இப்படியாகத் தங்களது கைத் திறனைப் பெல்லாம் உமாவிற்குக்காட்டு வதில் ஏற்பட்ட போட்டியில் உமா திணறிவிட்டாள்.

‘ஆகா, இந்தக் குழந்தைகளின் அன்பு எவ்வளவு காசு கொடுத்தாலும் பெற முடியாது. அதை நீங்கள் கவனமாகவே பெற்று விட்டீர்கள்’ என்ற சங்கரன் உமாவை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

‘இன்று நான் நான் அன்பு எத்தகையது என்பதை அறிந்து கொண்டேன். உங்கள் அரவணைப்பில் வளர்ந்த குழந்தைகள் தான் எவ்வளவு கெட்டிக்காரர்கள்.’

உமாவின் கண்கள் தாழ்ந்தன. ‘உமா இன்று இக் குழந்தைகளை நீங்கள் தயங்காமல் தூக்குகிறீர்கள். ஆனால் நான் இங்கு வந்த பொழுது, இவள் கால்கள் இரண்டும் அவிந்து ஒரே புண்ணாக இருந்தன. குமாருடைய மூக்கில் சளி ஒழுக்கிக்கொண்டே இருக்கும். ராணியின் தமக்கையின் இழிந்த சட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வருவாள். ஏழ்மையும் அறிவினமும் நிறைந்த தோட்டத் தொழிலாளிகட்கும் தங்கள் குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்கு நேரமேது?’ அவன் குரல் உணர்ச்சியால் அடைந்தது. உமா தன் முகத்தைக் கைக் குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள். தீக்கோழி முகத்தை மணலில் புதைப்பதை ஒத்திருந்தது அவள் செய்கை. தொழிலாளிகளின் வியர்வையைப் பணமாக மாற்றும் தன் தந்தை இக்குழந்தைகளை எப்பொழுதேனும் எண்ணி இருக்கிறாரா? அத்தரை முகந்து களிப்பவர்கள், மற்றவர் க்கத்துக்காக உயிரைக் கொடுக்கும் பூக்களை நினைப்பதுண்டா? செதுக்கிய தென்னம் சிரட்டையில் தங்கள் கொடுத்த தேநீர் அவளுக்கு அமிர்தமாக இருந்தது: ‘நான் வந்து வெகு நேரமாய்விட்டது. போய் வரட்டுமா?’ தன் காரை நோக்கிச் சென்றாள் உமா. கார் வரை வந்து புன்சிரிப்புடன் விடைகொடுத்த சங்கரன் கார் போன இக்கையே பார்த்துக் கொண்டு திண்டான்.

உமா தான் தீட்டி முடிந்த சித்திரத்தின் அழகையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தாமரை இலையின் மேல்

அழகாகப் படிந்திருந்த நீர்த்துளிகள் இன்று அவளது கண்களுக்கு ஒளி வீசும் வைரமாகத் தென்படவில்லை. ஏழைத் தொழிலாளியின் முகத்தில் அரும்பி திற்கும் வியர்வையைத்தான் நினைவூட்டின. ஏழைகள் எப்படித் தன் உள்ளத்திற் புருந்து கொண்டார்கள், என்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சங்கரன் ஒருவன் ஏழைகளின் பிரதிநிதியாக அவள் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றதினாலோ.....?

அறைக்குள் துழைந்த சுந்தரம் பிள்ளை, ‘என்னம்மா பலமாக யோசனை செய்கிறாய்?’ என்று கேட்டபடியே சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டார். உமா வரைந்த படம் அவருக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. சின்னம் விற்பனைகளை அவருடைய மூக்கைப் பிடித்திழுத்து விளையாடும் உமாவா இவள்! ‘இங்கே வாம்மா இப்படி உட்கார்’ என்று அன்புடன் ஏழைத்தார் அவர். ‘சித்திரம் நன்றாக அமைந்திருக்கிறதே என்று பெருமைப் படுகிறாயா?’

‘இல்லையப்பா, நான் ஏதாவது செய்தால் நீங்களும் அம்மாவும் தான் பிரமாதப்படுத்துகிறீர்கள். என் சித்திரம் அப்படி என்ன சிறந்ததாகவா இருக்கிறது பெருமைப் பட?’ அவரருகே உட்கார்ந்தாள் அவள். ‘நீ எங்கட்கு ஒரே ஒரு அருமைப் பெண். நாங்கள் வேறு யாரைப் பார்த்து பெருமைப் படுவது? உன் அம்மாவிற்கோ இதெல்லாம் பிடிப்பதில்லை. கவியாணம் செய்து நீ குழந்தை.....!!!’

‘அப்படி என்னப்பா அவசரம்?’

‘உனக்கு அவசரமில்லை. எங்கட்கல்லவோ அவரமாக இருக்கிறது? அது சரி நேற்றுக் கூட நடராஜன் வந்திருந்தான். மாதவனுக்கு உன்னைத்தான் பிடித்திருக்கிறதாம். நீ சரி என்றோ போதும். கவியாணம் முடிந்த மாதிரித்தான்.’

“அப்பா எனக்கு உங்களை விட்டுச் செல்வீனா இஷ்டமில்லை. டாக்டர் மாதவன் இங்கேயே இருக்க முடியுமா? நானும் அவர் பின்னே போக வேண்டியவள்தானே?”

“சரி, உனக்கு இதில் இஷ்டமில்லாவிடில் செல்வீனாச் செய்துகொள்.”

“அப்பா.....”

“இதுவும் பிடிக்காவிடில் நீயே ஒருவரைத் தேர்ந்து எங்கட்குச் சொல். பந்தலைப் போட்டுக் கலியாணத்தை முடித்து விடுகிறேன்”

“.....”

“தைரியமாகச் சொல்வீமா”

“வந்து.....யாராவது இங்கேயே இருப்பவராகப் பாருங்கள், சரிதான்”

“அப்படி யார் இருக்கிறார்கள்?”

“எத்தனையோ படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். உத்தியோகம் பணம் எல்லாம் எங்கட்கு ஏனப்பா?”

“சரி, அப்படி யாரையாவது பார்த்தாற் போகிறது”

“நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வீர்களே...சங்கரன் என்று”

“யார் எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியனாக இருக்கிறான் அவனோ?”

“ஆமாம் அவரைப் பார்த்தால் அறிவாளியாக இருக்கிறார். நீங்கள் கேட்டால் உங்கள் பேச்சைத் தட்ட மாட்டார். வேலையை விட்டுவிட்டு எங்களுடைய எஸ்டேட்டைக் கவனிக்கச் சொன்னால் உங்கட்கும் சுகம்”

“சரி, உன் விருப்பம் அப்படி என்றால் நாளைக் கேள்வியைக் கேட்கிறேன். எங்களுடன் இருப்பதானால் சரிதான். அடடா இன்றைக்குக் கணக்கப் பிள்ளையை வரச் சொல்லி இருந்தேன். உன்னுடன் பேசியதில் எல்லாம்

மறந்துபோச்சு. உன் வேலையைப் பார் நான் வருகிறேன்.” வெளியே சென்றார் சுந்தரம்பிள்ளை.

பத்துப் பேர் பிடித்துப் பெயர்க்க வேண்டிய பாராளுக் கலை ஒரு பெண்ணின் மென் கரங்கள் கலபமாகப் பிரட்டிவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது உமாவிற்கு. அப்பா எப்படி ஒத்துக்கொண்டார்? ஒருவேளை நம்மை மயக்கியதுபோல் அவரையும் மயக்கிவிட்டாரா சங்கரன்.....? சிறகடித்துப் பறக்கும் சிட்டுக் குருவிபோல் அறையைச் சுற்றி வட்டமிட்டாள்.

மறுநாள்.....“இன்று சங்கரனை அப்பா சந்தித்திருப்பார். உமா இவ்வளவு கெட்டிக்காரியா? என்று வியந்து கொள்வார் சங்கரன்.....என்றாலும் அப்பாவிற்கு இவ்வளவு கடின சித்தம் கூடாது. பெண் ஆவலாக இருப்பாளே.....என்ற கவலை சிறிதும் இல்லை அவருக்கு..... காலடிச் சத்தம் கேட்டதும் தெஞ்சம் படபடத்தது. அப்பாவை எதிர்பார்த்த பெண்ணிற்கு வேலைக் காரன் கொடுத்த கடிதம் ஆச்சரியமாக இருந்தது...அது கூறிய செய்தி..... நாகத்துடன் பருக எடுத்த தண்ணீர் ஒரே உப்பாக இருந்தால்.....?”

உமா!

விதி திடீர் என்று மனிதனைத் தாக்குகிறது. இன்று உன் அப்பாவைச் சந்தித்தேன். அவர் கூறிய விஷயம், உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் உலகை விட்டியதென்னும், மனதைக்கவிக்கச் செய்யமுடியவில்லை;

ஏழையாகப் பிறந்து ஏழையாக வளர்ந்த சங்கரன், ஏழையாக ஏழைகளுக்காக வாழவே விரும்புகிறான். நீ வாழும் உலகம் வேறு. அவன் வாழும் உலகம் வேறு.....செல்வம் என்ற மலை உச்சியில் இருக்கும் உன்னை, மடுவிற்கு விட்டது உமலும் அவனும் ஏறிட்டுப் பார்க்கத்தான் முடியும். மேலே ஏறி வந்து உன்னுடன் கைகொடுத்து உலாவ அவனும்

முடியாது. அவன் அதை விரும்பவும் இல்லை. தன் ஒருவனுடைய சந்தோஷத்தை விரும்பி அவன் தன் நிலையை மறந்து செல்வானாகில் அவன் மடிய வேண்டியவனே. அவன் உடல் உள் செல்வத்தால் வளர்ந்தாலும், உள்ளம் அழிந்துவிடும். உள்ளத்தைக் கொன்று உடலை வளர்க்க அவன் விரும்பவில்லை. பரந்த எஸ்டேட்டின் முதலாளியின் மருமகன் என்று வெறும் பொம்மையாக வாழ்வதிலும், அவன் ஏழையெனினும் உயிர் உள்ளவனாக வாழவே விரும்புகிறான்.

உன் அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்காமல் கைகொடுத்து என்னை அழைக்கிறார்கள் என் அன்புக் குழந்தைகள். 'வாழ்க்கைச் சங்கீதம் இரண்டு கம்பிகளின் இல்விசையால் எழுகிறது. ஒன்று அன்பு, மற்றொன்று தொண்டு. அன்பு மனதைக் களிக்கச் செய்கிறது, ஆனால் தொண்டோ உலகையே களிக்கச் செய்கிறது' — காண்டேகரின் இந்த வாக்கியத்தை நான் என்றும் மறந்ததில்லை. அன்பே உருவான நீ அதை ஒருவருக்கு மாத்திரம் செலவிடாமல், அன்பை ஏங்கி உருகும் ஏழைகட்கு அர்ப்பணி. இதுவே நான் உன்னை வேண்டுவது.

சங்கரன்

ஆம்! விதி எதிர்பாராத நிசையில் இருந்து நிமிர் என்று மனிதனைத் தாக்குகிறது. உமா இதை எதிர்பார்த்தானா? பணத்தால் ஏழையெனினும், செயலால் மலையிலும் உயர்ந்த சங்கரனை எண்ணித் தன் நடுங்கும் கரங்களைக் கூப்பினான் உமா.....

உமா எஸ்டேட்டின் ஏழைக் குழந்தைகள் தங்கள் 'அண்ணா' பிரிந்து சென்ற துன்பத்தைப் புது 'ஆம்மா'வின் அன்பில் மறந்தனர். ஆனால் சங்கரன்...?

—(உதயம் 1955)

தேடி வந்த கண்கள்

—“உதயனன்”

இலங்கையிலேயே மிக அகலமான வீதிகளில் காண்பீதி இரண்டாவது ஸ்தானம் வகிக்கிறதாம். வாகனப் போக்குவரத்துள்ள நேரத்தில் அந்தத் தெருவின் ஒரு கரையில் இருந்து மறு கரைக்குப் போவது ஓர் உலகத்திலிருந்து இன்னொரு உலகத்துக்குப் போவது போல்வாம். அப்படியான தெருவை நான் இத்தனை காலமாகச் சுற்றி வலம்வருவது அதிசயத்திலும் அதிசயமே!

கையில் இருந்த தடியை நீட்டி நிமிர்த்திப் பாதையைத் தட்டித் தடவிக் கொண்டு நடந்தேன். ஒ! இதுதான் அந்தத் தந்தி மரம் இன்னும் ஒரு பத்தடி தூரத்தில் தான் பஸ் நிலையம் இருக்க வேண்டும்.

“சோமசுந்தரம்! இன்றைக்கு நாடு நாடாக இல்லை தெடுப்பக்கம் போகாதே” என்று நான் அலுவலகத்தில் இருந்து புறப்படும் பொழுதே என்னில் பிரியமாக இருந்த இரண்டொருவர் கூறினார்கள்; என்னைத் தடுத்தார்கள்.

தெருவில் இறங்கிய அத்தனை தமிழருக்கும் அடியாம் உதையாம், குத்தாம், வெட்டாம்! திருநீறு அணைந்த ஒருவனோ, வேட்டி கட்டிய ஒருவனோ, காநில துவாரம் உள்ள ஒருவனோ எதிர்ப்பட்டால்-அவன் துப்பாக்கிக் குண்டையோ சுத்தி முனையையோ தழுவி விட்டிருப்பானாம். அங்கமெல்லாம் துடித்துப் பதந அணு அணுவாக எரிந்து, பெட்ரோலுக்கும் பெருந்தீக்கும் தத்தம் ஆத்மாக்களையும் அர்ப்பணித்த ஆண்கள், பெண்கள், ஏதும் அறியாச் சிசுக்கள் ஏராளமாம். அரசாங்கம் அரைத் தூக்கம் போட்ட அரை நாழிகைக்குள்-போலீஸ் ராணுவப்படை யினர் பொய்த் தூக்கம் போட்ட பாதி நாழிகைக்குள்-பிடி சாம்பராவிவிட்ட தமிழ் மக்களின் கடைகள், வீடுகள், சடலங்கள் அதைவிட ஏராளமாம்.

இந்திலையில் நான் ஓர் அசாதாரணத் துணிச்சலுடன் பஸ் வண்டியில் ஏறினேன். என்னை யாரும் அடித்து நொறுக்கினாலும் உயிரின் கடைசித் துடிப்பு உள்ள வரையில் நான் போகவே செய்வேன். ஏனென்றால் வீட்டில் என்னை யெண்ணி ஏங்கி இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருப்பான்—பிரேமா!

ஊரில், உலகத்தில் எல்லாரையும்போல் எனக்கும் ஒரு தாயும் தந்தையும் இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும்; அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஒரு வகுடம் ஆடி வெல்விழாவின்போது தனியாக அழுது கொண்டு நின்ற என்னைக் கடலை விற்ற கிழவன் வளர்த்தானாம். வளர்த்து ஆளுவது வயதில் இரத்தமலாளை குருடர் செவிடர் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டானாம், எனது பூர்வீகத்தின் கதை அவ்வளவுதான்.

செவிடர், குருடர் பாடசாலையில் ஒவ்வொருவருக்கும் அவ்வளவின் ஆற்றலையும் விருப்பத்தையும் அறிந்து

அந்தத் துறையில் பயிற்சி தந்தார்கள்? அதன்படி நான் சுருக்கெழுத்துத் தட்டெழுத்தில் பயிற்சி பெற்று இறுதிப் பரீட்சையிலும் தேறிவிட்டேன்.

இனி?...

சுவரில் முட்டையைப் போட்டு விட்டுப் பல்லி தன் பாட்டுக்குப் போய்விட்டால் அந்த முட்டை பொசிவதில்லையா? அதிலிருந்து வெளிவந்த சின்னஞ் சிறு பல்லி முதல்நாள் இரையைத் தேடி, இரண்டாம் நாள் வழியைத் தேடி, மூன்றாம் நாள் உறையுள் தேடி வாழவில்லையா?

சுழி நிறைந்த தண்ணீரில் முட்டையை மிதக்கவிட்டுத் தவளை போய் விட்டால், அதிலிருந்து ஒரு புதிய சீவன்தோன்றவில்லையா? அந்த ஆன்மா நீந்தத் தெரிந்து, துள்ளத் தெரிந்து, தாவத் தெரிந்து சீவிக்கவில்லையா, இத்தனைக்கும் அருள் பாலித்த இயற்கை மாதா எனக்கு ஒரு பாதையை அடைத்திருந்த போதிலும் ஒரு பாதையைத் திறந்து வைத்திருந்தான்.

படித்துப் பட்டம் பெற்ற எத்தனையோ வாலிபர்கள் வேலை கிடையாமல் வாடி வதங்கும் இந்த சூழ்மணித் திருநாட்டில், ஒரு சமூக சேவை நிலையம் எனக்கே—ஒரு குருடனுக்கே ஒரு தொழில் தந்து உதவியது என்றால், கருணை மனம் படைத்தவர்களும் இங்கு வாழ்நிறுபர்கள் என்றுதான் பொருள்.

நான் உழைத்துச் சம்பாதித்துக் காணி வாங்கி வீடு கட்டி வாழ வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; இவையாருக்காக? உயிரோடு உள்ள நாட்கள் நகர வேண்டும். அவ்வளவுதான். எங்கேயாவது படுத்தெழும்பி எப்படி வாழ்ந்தாலும் போதும் என்றாலும் வெள்ளைத்தையில் அந்த வீட்டில் ஒரு தனியறை எனக்குக் கிடைத்தது. அறையாக இருந்தாலென்ன, அம்பலமாக இருந்தாலென்ன? என்னைப் பொறுத்தவரையில் செக்கும் சிவவிங்கமும் ஒன்றுதான்!

கொழும்புக்கு வருகிறவர்கள் விகாரமாதேவி பூங்காவையும் கால்பேஸ் மைதானத்தையும் கட்டாயம் பார்க்கவேண்டும் என்கிறார்கள். என்னால் அவற்றைப் பார்க்க முடியாது. இயற்கையின்னவின் எழில் மிக்க படைப்புகள் மலைகளாய், மடுக்களாய், மனத்தையள்கும் மரங்களாய், செடிகளாய்க் கொழித்துக் கிடப்பதையும் அவை தடுவே சின்னஞ்சிறு சிங்கார நதிகள் வளைத்து நெளிந்து ஓய்ந்தாரமாகக் குதித்தோடும் காட்சியையும் மலை நாட்டில் காணலாம் என்கிறார்கள். என்னால் அவற்றைக் காண முடியாது. எம்மதத்தாரும் சம்மதத்தோடு வழிபடும் சிவனொளிபாத மலையும், வட்சோப லட்சமக்கள் மனத்தில் இடம் பெற்ற கதிர்காமமும் ஈழத்தில் தான் இருக்கின்றன என்கிறார்கள். என்னால் அவற்றைத் தரிசிக்க முடியாது— ஏனென்றால்—

நான் ஒரு குருடன்!

ஆண்டவன் எனக்கு எத்தனை வஞ்சகத்தைச் செய்தாலும் நான் சித்திக்குக் கொள்ளச் சித்தமாக இருக்கிறேன். ஏனென்றால் அதே ஆண்டவன் என்மீது அன்பு செலுத்தவும் ஓர் ஆத்மாவைப் படைத்திருந்தார்.

அவன் தான் பிரேமா!

ஆமாம் இந்தப் பிரேமா இருக்கிறேன், இவள் யாரோ ஒரு சிங்கைப் பெண். வெள்ளவந்தையில் ஓர் ஆசிரியையாக இருக்கிறாள். தொழில் நிமித்தம் என்னைப் போலவே நான் இருந்த வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தவன்.

நான் வாசற்படியில் இறங்கித் தடுமாறும்பொழுது, கவரோடு மோதிக்கொண்டு நிலை தவறும்பொழுது, பாதை என்று எண்ணிப் படுகுழியில் இறங்கிவிடும் பொழுது, பிரேமா ஓடி வந்து கை கொடுப்பாள். எனது கரத்தை அன்போடு பற்றி அழைத்துச் செல்லுவாள். சாப்பிட, சட்டை மாற்ற, சகலமும் செய்ய உதவிபுரிவாள். இருபத்தைந்து லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்கள்

மத்தியில் ஒரு தமிழனாகப் பிறந்த எனது வாழ்க்கை நகர அந்தச் சிங்கைப் பெண் பிரேமா மூலாதாரம் என்றால் எங்கள் இருவரையும் இணைத்து வைத்த சக்திக்குத்தான் பெயர்—

மனிதத் தன்மை!

நாளாவட்டத்தில் என்னால் முடிந்த ஒரு வேலைச் செய்வதற்கும் பிரேமா தேவைப்பட்டாள். ஏன்? ஏனென்றால் எனது கண்கள்தாம் குருடு. எனது உள்ளம் குருடல்ல. எனது உணர்வு குருடல்ல. எனது அங்கத்துடிப்புகள் குருடல்ல.

“சோமு! உங்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்ன எண்ணியிருக்கிறீர்கள்?” என்று பிரேமா ஒரு நாள் என்னைக் கேட்டாள். அவளுக்குத் தமிழ் தெரியாது. அந்தக் குறையும் சேர்ந்து எனக்குச் சிங்கைப் பள்ளிகுத் தெரிந்திருந்தது.

“என்னவா? இப்படியேதான் தடவீத் தடவீப் போகும்” என்றேன்.

“நீங்கள் கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டீர்களா?”—பிரேமா கேட்டாள்.

“பட்டுக்குஞ்சமா?” நான் கேட்டேன். “துடைப் பத்துக்கா? இந்தக் குருடனைக் கட்டிக்கொள்ள எந்தப் பெண்ணுக்குக் கண் கேட்டுவிட்டது? அதெல்லாம் இல்லை.”

“சோமு!”

“ம்”!

“உங்களை நானே கல்யாணம் செய்து கொள்ளிறேன். ஆட்சேபணையில்லையே”

“பிரேமா! நீ? நீயா?” எனது உள்ளம் உருண்டு புரண்டு தடுமாறித் துடித்தது. ஏதோ ஒன்று என் கண்டத்தை வந்து அடைத்து நின்றது.

“ஆமாம், சோமு!”

பிரேமா! உனக்கு என்னில் இரக்கம், அன்பு, அனுதாபம் இருந்தால், அவற்றை எனக்கு உதவி செய்வதோடு நிறுத்திக்கொள். இந்தக் கபோதியை நம்பியா உனது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க எண்ணுகிறாய்? வேண்டாம் பிரேமா, வேண்டாம்.”

“இல்லை, சோமு!”

அவளுடைய குரல் கரகரத்தது. “நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்” என்று பிரேமா நிதானமாகக் கூறி முடித்தாள்.

என்ன? கா...காதலா?

ஐயோ! இத்தனை லட்சம் மக்களில் இவளுடைய காதல் இந்தக் குருடன் மேலா பிறக்க வேண்டும்? இவள் ஏன் என்னைக் காதலிக்கிறாள்? எனக்கோ மூடிய கண்களுக்கும் விழித்த கண்களுக்கும் உலகம் இருளாகத் தோன்றுகிறது. அவளையோ அழகியென்கிறார்கள். அவளுக்கு அருமையாக ஒரு சேலை வாங்கித் தந்து அதைக் கட்டிச் சொல்லி, அவளுடைய கூந்தலில் ஆசையாக ஒரு மலரைச் செருகி அவளை, அவளுடைய கந்தர வடிவைப் பார்க்க, பருக, போற்ற, புகழ், பெருமைப்பட என்னால் முடியுமா? முடியாது. அவளுடைய உடலுக்கு—உள்ளத்துக்கு ஒன்று வந்துவிட்டால் ஓடியாட உதவத்தான் என்னால் இயலுமா? இயலாது.

“பிரேமா! உனது உயர்ந்த புனிதமான அன்பை உயிர் உள்ளவரையில் மறவேன். வேறொருவனை மணந்து கொள். உனக்கு ஏற்றவன் நானல்லன்” என்று நாத்தழுதழுக்கக் கூறினேன்.

அவள் பதில் பேசவில்லை. சேலைத் தலைப்பால்— அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்—எனது பாழ் விழிகள் கொட்டிய நீரைத் துடைத்து விட்டு என்னை அணைத்துக்

கொண்டாள். அவளுடைய கண்களும் பனித்திருத்ததை எனது விரல்கள் உணர்ந்து பதறின.

“எனக்கு யாரும் இல்லை. ஓர் அனாதை. உங்களுக்கும் யாரும் இல்லையென்றீர்கள். நாம் இரண்டு பேரும் சந்தோஷமாக வாழ்வோம். மறுக்காதீர்கள், சோமு!” என்று பிரேமா கெஞ்சினாள், விம்மினாள், அழுதாள்!

அவளுடைய அன்புக்கு நான் அடிபணித்தேன். நாயகாதலுக்குத் தலைவணங்கினேன். அவளுடைய கையை மனைவி என்ற உரிமையோடு பற்றிக் கொண்டு வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒரு புதிய மூலையில் திரும்பினேன்.

“பிரேமா! ஏதோ கொடுவினையால் நான் குருடனாய்ப் பிறந்துவிட்டேன். இந்தப் பிறப்பில் உனக்குக் கணவனாக இருந்து உன்னை இதயபூர்வமாகப் பூசித்து வந்தாலே எனக்கு விமோசனம் விடைத்துவிடும். பிரேமா! அன்புக்கு நிரந்தர உறைவிடம் உனது உள்ளம்தான். பிரேமா! கருணைக்கும், பரிவுக்கும் பனித்திரமான பிறப்பிடம் உனது வார்த்தைகள்தாம். பிரேமா! இன்பம், நிம்மதி, திருப்தியாவுக்குமே ஜனனம் உனது அணைப்பில்தான். நீ ஒரு சாதாரணப் பெண்ணல்ல!.....”

ஒரு நாள்.....

சிந்தனையில் என்னையே மறந்து விட்டையும் கடந்து நடந்துகொண்டிருந்த என்னைப் பிரேமா ஓடி வந்து தடுத்து நிறுத்தி விட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். என்னை ஒரு நாற்காலியில் அமர வைத்துச் சட்டைப் பொத்தான் களைக் கழற்றிக் கொண்டே—

“அத்தான்!” என்றாள். அவளுடைய குரலில் வேதனை இழையோடியதை என்னால் உணர முடிந்தது.

“என்ன பிரேமா?”

“அத்தான்.....!” என்றாள் மீண்டும். அவளுடைய குரல் நடுங்கியது. இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் எனது கையில் விழுந்து தெறித்தது.

“சொல்லு, பிரேமா!” நாள் துடித்துப் போனேன்.

“அவன்—பியதாசாவைப் பற்றிச் சொன்னேனே...”

ஆமாம், சொன்னான்.

பியதாசா என்பவனும் சிங்களச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்தான். பிரேமா கண்ணிப்பெண்ணாக இருந்த காலத்தில், பாடசாலைக்குச் செல்லும்பொழுதும் வரும்பொழுதும் பியதாசா அவளைப் பிசீதொடர்ந்து திரிவாரும். அவள் என்னை—ஒரு தமிழினை—கல்யாணம் செய்து கொண்ட பின்னர் அவன் நேரடியாகப் பேச்சுக் கொடுப்பதும் கேலி செய்வதுமாக இருந்தாலும். கடந்த வாரம் கூட, “உனக்கு அந்தக் குருட்டுப் பயல்தான் சரி!” என்றும். இவன் காறித் துப்பிவிட்டு வந்திருக்கிறான்.

“அந்தப் பியதாசா.....!”

“ம்! சொல்லம்மா!”

“இன்றைக்கு என்னை வழிமறித்து.....!”

“என்ன செய்தான்.....?”

பிரேமா தொடர்ந்து சொல்லவில்லை. எனது மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குறுங்கி அழுதான். அவனிடைய இதயக் கூடல் குமுறி எழுந்து கண்களின் மடை திறந்து கன்னத்தில் வழி பறித்துப் பாய்ந்தது.

நான் அவனிடைய கண்ணிரைத் துடைத்துவிட்டேன். கன்னத்தைத் தடவி விட்டேன். கூந்தலை வருடி விட்டேன். இவை தவிர என்னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? இவற்றுக்கு மேலாக ஒரு கண் கெட்ட கபோதியிடம் எதை எதிர்பார்க்க முடியும்?

படித்துப் படித்துச் சொன்னேனே இந்தப் பேதைப் பெண்ணிடம், கேட்டாளா? அன்று இவள் தனது உள்ளக் கருத்தைச் சொல்ல முன்பிருந்தே நாள் இவளை உயிருக்கு மேலாக நேசித்து வந்தேன். எனினும் இவளுக்கு நாள்

ஏற்றவலில்லை என்றல்லவா அவ்வளவு தூரம் மறுத்துப் பேசினேன். இந்தப் பிரேமாவின் கணவனும் கண் படைத் தவனாக, பலமுள்ளவனாக, உலகம் தெரிந்தவனாக இருந்தால் அந்தப் பியதாசா இவ்வளவு தூரம் வந்திருப்பானா? அப்படி ஓர் ஆண் மகன் இவளுக்குக் கணவனாக இருந்தால் அவன் தனது உயிருக்கு உயிரான மனையானக் கவசம் போல் காத்து நிற்க மாட்டானா? குருடனும், பேடியாய், வலுவற்றவனும்—ஆனால் பிரேமாவுக்குக் கணவனாய்ப் பிறந்துவிட்ட நாள் இப்பொழுது என்ன செய்ய? தெய்வமே! இந்த உலகம் அழிந்து ஒரு புதிய உலகைப் படைக்க நேர்ந்தால் எல்லோரையும் குருடர்களாகப் படைத்து விடு. அப்படியிருந்தால் மனிதர்கள் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொண்டு புரளமாட்டார்கள், முட்டி மோதிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

நான் பிரேமாவுக்கு நானு வார்த்தைகள் ஆறுதலாகச் சொல்லி வைத்ததோடு அவன் ஆறுதல் கண்டாளோ இல்லையோ, என்னால் ஆறுதல் காண முடியவில்லை. விரைவில் வேறொரு வீடு பார்த்துப் பிரேமாவை அங்கிருந்து அழைத்துப் போய் விடவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன்.

ஆனால் இன்று?.....

* * *

வெள்ளவந்தையில் இறங்கி நடந்தேன். யாரோ ஒருவன் வந்து என்னோடு மோதிக்கொண்டு ‘ஸாரி!’ என்று பாய்ந்து ஓடினான். பாவம், அவன் ஒரு தமிழனாயிருப்பான், அடிக்குப் பயந்து அப்படி ஓடிக்கொண்டிருப்பான் என்று எண்ணினேன்.

அந்தத் தபால் பெட்டி எனது கைத்தடி முனையில் முட்டிக் கொண்டு நின்றது. நடுச்சந்தியில் ஒரு போலீஸ் காரன் நின்று ‘இந்தப் பக்கம் போ, அந்தப் பக்கம் போ’ என்பாலும்—சொல்லுகிறார்கள். இந்தத் தபால் பெட்டி தான் இந்தனை காலமாக எனக்கு அந்தச் சேவையைச்

செய்து வருகிறது. வலது புறமாகத் திரும்பி நடந்தேன். இன்னும் கொஞ்சத் தூரம் போனால் வீடுதான் — என் வீடு. அங்கு எனக்காகக் காத்திருப்பார் — பிரேமா!

“டேய், இவ்வந்தாண்டா அந்தத் தெழுல பண்டி.....” என்ற பேச்சு என் காதுல் தெவிவாக விழுந்தது. நிச்சயமாக அவன் பியதாசாவாகத்தான் இருக்கும். அடுத்த திமிஷம்.....

எனது தலையில் ‘படார்’ என்று ஒர் அடி விழுந்து அதிர்ந்தது. எனது கைத்தடி எங்கோ காற்றில் பறந்தது. மண்டையில் இருந்து இரத்தம் குப்பு வென்று பெருகியது. கற்றிச் சமுன்று தரையில் விழுந்து துடித்தேன். தூங்குகிறவனைத் தொட்டு எழுப்புதல் அதர்மம் என்றெல்லாம் சொல்வி வைத்தவன் குருடனைப் பின்னின்று தாக்குவதைப் பற்றி ஏதும் சொல்லவில்லையா?

புத்தனைப் பணிந்து வணங்கப் போற்கோலில் கட்டும் பந்தர் சமூகத்தில். பிரேமாக்களைப் போன்ற உந்தம் சிவங்களும் நிறைந்த சிங்களச் சமூகத்தில் பியதாசாக்கள் போன்ற புல்லுருவினை ஏன் படைத்தாய் இறைவா? இந்த உலகத்தில் உள்ள மக்கள் எல்லோருமே நல்லவர்களல்ல; ஆனால் தீயவர்களும்ல்ல.

குருதி வடிந்த தலையோடு, கைக்கோலில்லாத அநாதரவான நிலையில் காடையர் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த அந்தத் தெருவில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தேன். இன்னொருவன் வந்து மண்டையை அடியோடு அடித்து உடைக்கட்டும், வேறொருவன் வந்து எனது குரல்வளையை நெரித்துக் கொல்லட்டும், மற்றொருவன் வந்து எனது உடலை அங்கம் அங்கமாக ஒடித்துப் போட்டட்டும். நான் நடந்து கொண்டதான் இருப்பேன். எனது அன்புக்குரிய வளிடம் போய்விட்டால் எனக்கு எந்தத் துன்பமும் இருக்காது! எந்தப் பெருத் துன்பமும் வாட்டாது.

எப்படியோ தலழ்ந்து புரண்டு விட்டை அடைந்து விட்டேன். நான் வாயிற்படிகளில் தடுமாறி ஏறும் பொழுது எனது கால்களில் தடுக்கிய உடல் —

யாரது? பிரேமாவா.....?

எனது இதயம் வெடித்து, மண்டை தொறுகி உடல் எல்லாம் அனல் பற்றி எரிந்தது.

“ஐயோ பிரேமா!” நான் அவளை வாய் அணைத்து வாய்விட்டுக் கத்தினேன்.

“அத்தான்.....!” அவள் சனகரத்தில் முன்கிணர்.

“என்ன நடந்தது, பிரேமா?”

“அவ்வந்தான் பியதாசா.....”

“கண் இழந்த என்னைத் தேடி வந்து, கண்ணுக்குக் கண்ணாடி, கண்ணிலும் மேலாக இருந்து எனக்கு வாழ்வளித்த உனக்கு இந்த அவலநிலையில் என்ன செய்வேன், பிரேமா? ஏது செய்வேன், பிரேமா?” உணர்ச்சிப் பொருமலில் உரக்கக் கூவினேன்.

“அத்தான்.....! மானத்துக்குப் போராடினேன். உயிக்கு மன்றாடினேன். கடைசியில் ஒன்றுதான் மிஞ்சியது.”

“பிரேமா, என் கண்ணை! என்னை மீண்டும் குருடனுக்கிவிடாதே. இங்கு வாழ முடியாவிட்டால் நாம் இதுவரும் மனித சஞ்சாரம் இல்லாத இடத்துக்கு ஒடிப் போவோம்!” என்று அவளுடைய பட்டுடல்மேல் விழுந்து கதறி அழுதேன். நான் கூறியதை அவள் எப்படி விளக்கிக் கொண்டாளோ? அதன் மேல் அவள் என்னுடன் பேசவில்லை, பேசவில்லை — பேசவேயில்லை!

(கவி - 1960)

உரிமைக்கு உயிர்

—[முத்து சிவஞானம்]

விசாலமான அந்தக் கண்டி ரோட்டில் வாகனச் சந்தடி அற்றுவிட்ட நேரம். நடுஇரவு பன்னிரண்டு மணி!

யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரி வாசல் முகப்பில் தளராத உள்ளத்துடன் தமிழ்க் குலத்துச் செல்வங்கள், தமிழ் உரிமைப் போரில் கலந்து கொண்டிருக்கின்றன. திரும்பும் இடமெல்லாம் தமிழர் வெள்ளம்; தமிழ் இசை.

உரிமைப் போருக்காக உடல் வருத்திக் கிடக்கும் பெண்கள்; குழந்தைகள்; பெரியவர்கள்; இளைஞர்கள் — இவர்களிடையே, ஆண்கள் பகுதியின் முன்னணி வரிசையில் முகத்தில் முத்துக் கோர்க்கும் புன்னகையுடன் துரைராசா அமர்ந்திருக்கிறான். அவனுக்குப் பின்னால் தமிழ்

மண்ணின் இளம் இரத்தத்திற் குரியவர்கள்! அடுத்த பந்தியில் தமிழ் மொழியின் வாழ்வுக்காகத் தங்களை அர்ப்பணஞ் செய்ய வந்திருக்கும் தாய்க்குலம்!

அவர்கள் புரிவது,

அறப்போர்; அன்னை மொழியின் விடுதலைப் போர்!

“வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க நிரந்தரம்
வாழிய வாழியவே”

தமிழ்த்தேன் குழைந்த தமிழிசை அங்கு தவழ்ந்து ஒரு புதிய தெம்பை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

குரலுக்குரியவன்—

கோமளா!, துரைராசனின் தங்கை. தமிழுக்காக உழைப்பதில் தமையனை மிஞ்சிவிட்டவள். அவளைத் தங்கையாகப் பெற்றதில் துரைராசனுக்கு அளவற்ற பெருமை.

தங்கையின் பாடலில் துரைராசனின் மனம் இளகிக் கரைகின்றது. இசையினுக்கு அவ்வளவு வல்லமையா?

தமிழின் நிலை அவன் நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிய, அவனும் குரலெடுத்துப் பாடுகிறான்.

“வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க நிரந்தரம்
வாழிய வாழியவே”

மறுகணம்—

எத்தனை குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. உணர்ச்சி பீறிடுகின்றது. தமிழ் வெள்ளம் தங்கு தடையின்றிப் பாய்கிறது.

நேரம் பின்னிரவு — ஒரு மணியையும் தாண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

துரைராசனின் எண்ணத்தில் ஒரு துளக்கம்; முகத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த புன்னகைக்குப் பதில்.....

நீவிர எண்ண ஓட்டங்களின் பிரதி பலிப்பு. வாய் அசைவு வெறுமனே சிந்தனை இசைப்பதில் தொழிற்பட்டிருந்ததே தவிர, சிந்தனைகள் நல்லூரின் ஒரு குச்சு விட்டைச் சுற்றிப் பட்டிந்து கொண்டிருந்தன.

இந்த நேரத்தில் என்னவோ..... ஏதோ.....? தங்கச் சிவைத்துக் குடுத்துவிட்டு வந்த குடிக்குக்குப் பிறகு ஒன்றுக் குடுக்கேல்லையே.....! ஒன்றுக்குரண்டுக்குப் போறதுக்குப் பிடிச்சக்கொண்டு போய்விடவும் ஒருதரும் விட்டில் இல்லை.....

மனம் துளங்கிப் புழுங்குகிறது.

அரசடி வீதிகரையில் ஒரு நிறு குடிசை; செத்தைத் தட்டிகளின் மறைப்பில் உள்ளே ஒரு கிழிசற்பாயில், காசு நோயால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தாயின் உருவம் அவள் உள்ளத்தை ஆக்கிரமிக்கிறது.

பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட பெற்ற தாய், படுத்த படுக்கையாய் கிடக்க.....

இங்கே—

தமிழ்த் தாய்க்காகப் போராட்டம்.

எண்ணங்கள் தவித்துத் தவித்து, உணர்வுகள் வேகப் பட, நினைவுகளின் இளைப்பில்.....

“மேனை..... இப்பிடிக்கிட்ட வாமேனை. உன்ரை தேப்பன் செத்துப் போக நான் கையடிச்சு, நெருப்புத் திண்டு உங்களை இவ்வளவுக்கும் வளத்துப் போட்டேன். இனி நீ உன்ரை தங்கச்சியை ஒரு கரை சேர்த்து. அவள் எங்கையன் சுகம்பெலமா இருக்கச் செய்ய வேணும். இப்படி நீ நெடுக விளையாட்டுப் புத்தியிலை திரிஞ்சா..... என்ன மேனை நடக்கும்.....”

துரைராசனின் தாய் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்.

துரைராசனது கண்களும் பனிக்கின்றன.

கோமளம் குடிநீரை ஆற்றியபடி எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“அதெல்லாம் நான் செய்து வைப்பன் அம்மா. நீ ஒன்டையும் யோசியாதை.” துரைராசனின் மனத்தில் எழுந்த உறுதி, வார்த்தையாக விழுகிறது. நினைவு தடுமாறுகிறது..... தங்கையின் எண்ணம் தலைதாக்குகிறது.

தலையைத் திருப்பித் தங்கையைப் பார்க்கின்றாள்: அவள் எதுவித சலனமும்ற்றுப் பாடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்.

அவளை ஒரு கரை சேர்த்து விட்டால்.....

பிறகு தமிழ் வாழ்வுக்காகத் தன் உயிரையும் தியாகம் செய்ய அவள் தயார்.

நேரம் நகர்கிறது.

தாரத்தில் இராணுவ வான்களின் பயங்கர உறுமல்!

கூட்டத்தில் ஒரே பதட்டம்; குககுசப்பு!

“ஒருதரும் எழும்பாதையுங்கோ. உயிர் போனாலும் இருந்த இடத்தைவிட்டு ஒருதரும் எழும்பாதையுங்கோ” உரத்த குரலில் உற்சாகக் குரல்கள் இளம்புகின்றன.

இராணுவ வான்களின் உறுமல் மிக மிகக் கிட்ட நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

துரைராசன் ஒரு கணம் திகைத்தான். சாவதைப் பற்றி அவனுக்குப் பரவாயில்லை. ஆனால் விட்டில் சாகக் கிடக்கும் தாய்..... அவளை எதிர் நோக்கி, அவள் வாழ வைப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் காலக் கழிக்கும் தங்கை கோமளா.....

ஒருகணச் சிந்தனை!

வினாடிகள் பறத்தன!

சட்! புட்!, சட்! புட்!..... வான்களில் இருந்து சப்
பாத்துக் கால்கள் குதிக்கின்றன.

எங்கும் ஒரு கண நிசப்தம்!

அடுத்த கணம்—

சடார்! படார்! அடிகள்! உதைகள்! இடிகள்!

அவல ஓலம்!

சப்பாத்துக்கள் அங்கும் இங்குமாக ஓடுகின்றன:
துரைராசனுடைய உள்ளத்தில் எண்ணங்கள் பல அகர
கதியில் மின்னி மறைகின்றன.

உரிமைப் போராட்டத்தில் அவன் உயிரிழந்தபின்...
தாயின் பிணம் அனாதைப் பிணமாக, சீந்துவாரற்றுத்
தருமச் செலவில் தகனஞ் செய்யப்படுகிறது.

தங்கை கண்ணீரும் கண்களுமாகக் கையேந்திப்
பிழைக்க, அவளைச் சுற்றி வல்லூறுகள்! அவள் மான
மிழந்து, வாழ்விழந்து, தெருப்புழுதியில் புழுவோடு புழு
வாய்..... அவனுடைய உள்ளம் ஒடிந்து விழுகிறது, இனத்
தெரியாத ஒரு அவல உணர்வு அவனுள் எழுகிறது.

மின்னல் விநாடி—

அவன் ஓடுகிறான்: இருள் அவனைத் தன்னுள் மறைத்
துக் கொள்கிறது.

சப்பாத்துக்கள் இன்னும் இயங்கிக்கொண்டே இருக்
கின்றன.

கல்மாரிகள்!

அட்டுழியத்தனமான அடக்குமுறைகளின் முள்,
அறப்போர் நிலைகுலைகிறது: கூட்டம் கலைகிறது.

ஆனால்,

அவன் அசையவே இல்லை. ஒரு சில நிமிடங்களில்
நடந்துவிட்ட இத்தனை கொடுமைகளையும் பார்த்தும்,

அவன் கல்லாய்: மரமாய் இம்மியளவும் இங்கக்கு அசை
யாமலிருக்கிறான்! அவன் அதரங்களின் அசைவில் விடு
தலைக் கீதம்!

“இழுத்தெறி அவளை”

அரக்கமனம் படைத்த ஒரு இராணுவ வீரன் — அவ
னும் மனிதன் — அவளை இழுத்து எறிகிறான்.

இழுத்தெறியப்பட்ட வேகத்தில் கச்சேரி மதில் கவ
ரோடு அவளுடைய மன்டை மோத, “அம்மா” என்ற
ஒரு அவறல்..... அவ்வளவுதான்.

அப்புறம்—, அவனைப் பொறுத்தவரையில்—,

அமைதி; இருள்!

முகமலரைத் தவிர்த்து, தலையின் மற்ற எல்லாப்
பாகங்களையும் மூடி மறைத்துக் கிடக்கும் பண்டேஜ்
பந்தனங்களுடன், பிரக்களையும் பிரக்களையற்றதுமான
நிலையில் கோமனா துவண்டு கிடக்கிறான். அவன் கட்டி
வின் அருகே உயரத் தொங்கும் ஒரு மருந்துப் புட்டியி
லிருந்து, இரப்பர்க் குழாய் வழியே சக்தி மருந்து அவன்
உடம்பில் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு துளி! அது அவளுடைய உடலிற் போய்ச் சேர
எவ்வளவு நேரம்.....!

துரைராசன் சித்தப் பிரமை பிடித்தவரைய் விம்மி
விம்மி, வெம்பியபடி தலை குனிந்து நிற்கிறான்.

எவனுடைய வாழ்வை மலரச் செய்ய வேண்டுமென்
பதற்காக, அவனை மொழியின் உரிமைப் போராட்டத்தை
உதறிவிட்டு ஒடினானே, அவளே அந்த உரிமைப் போரில்
தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்டு வாழ்வா? சாவா? என்ற நிலை
யில் ஊசலாடும் போது—

இனி, என்ன இருக்கிறது அவனுக்கு?

அவன் அழுகிறான்.

அவன் கண்கள் திறக்கின்றன, அண்ணனைக் காண்கிறான்.

வெளிநிலை கிடக்கும் அவன் வதனத்தில் குறுநகையொன்று இழையோடுகிறது.

அது நியாகத்தின் சுடரா?

அவன் சிரிக்கிறானா?

துரைராசன் மெல்லக் குளிக்கின்றான்.

நியாகத்தின் ஒளி ஆறும் அவன் வதனத்து நீட்சணயத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை அவனால்.

அவன் ஏதோ சொல்ல முயல்கிறான்;

முடியவில்லை.

மீண்டும் அவனாடைய அதரங்கள் பிரிக்கின்றன.

“அ...ன்...னை” அவன் குரல் சக்தியற்றுச் சன்னமாக ஒலிக்கிறது.

அவன் இன்னும் குளிக்கிறான்.

அவன் கையைத் தூக்கி அவனைத் தடவ முயல்கிறான்.

அவன் கையைப் பிடித்துக்கொள்கிறான்.

“என்ன குஞ்சு! என்ன வேணும்.....!” அவனாடைய அன்புக்குரல் அளவுக்கதிகமாகத் தடுமாறுகிறது.

அன்...னை...நீ...துக்கப்...படா...தை...நா...ன்....., நா...ன்... இருக்...கமாட்டன்...செத்...தாலும்...எவ்...கடை...உரிமை...க்...காகச்... சாக...வேணும்.” அவனாக்கு மூச்சு வாங்குகிறது.

நீய்...கன்...ரன்...ஒடின...யீ...கன்?” அவன் கண்கள் கலங்கின.

“ஓம் குஞ்சு! நான் அண்டைக்கு இடையில் எழும்பி ஒடினது பிழைதான். இனி என்னை உயிர் போனாலும் இப்படிச் செய்யன். என்னை நம்பு குஞ்சு!” அவனாடைய குரலிற் சற்றுக் கொதிப்பு; அவன் முகத்தில் ஆனந்தத்தின் ஆட்சி! கண்மலர்கள் ஒவியுடன் விரிந்தன; அதரங்கள் ஏதோ சொல்லத் துடித்தன. அதற்கிடையில்.....

ஒரு அணுவின் அணுவான விழுடி தேரம்—அவன் தலை சாய்த்தது. அவன் முகம்மட்டும் புன்னகைப் பொலிவு மாறாமல் அப்படியே இருந்தது!

அவன் இப்போ அழவில்லை! எதுவித உணர்ச்சிகளும் மற்று அவனையே பார்த்தபடி நின்றான். என்னுறும் கண்கடைகளில் இரண்டு முத்துக்கள் உருண்டு விழுந்தன. அந்தத் நியாக உரு அவன் மனதில் மூட்டிவிட்ட நியாகத்தீ உள்ளே களன்று கொண்டிருக்கிறது.

“உரிமைக்காக உயிர்” அவனாடைய உள்ளத்தில் அவன் நின்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்.

(சுதந்திரன்—1962)

உரிமை எங்கே?

—“செந்தூரன்”

கீழ்க்கண்ட மூன்று மணி. பறங்கி மலைத் தோட்டம் ஏழாம் நம்பர் ‘லயத்தில’ உள்ள கப்பையா நாயக்கரின் ‘காம்பிரா’வில் கொழுந்து கணக்குப்பிள்ளையிடம் கைமாற்றாக வாங்கிய ‘அலாரம்’ கணீர் என்று ஒலித்தது. வழக்கத்துக்கு மாறாகத் தூங்காமலே கனவு கண்டு கொண்டிருந்த கப்பையா நாயக்கர் மணியோசை கேட்டதும் எழுந்துவிட்டார். எழுந்தவர் சும்மாயிருக்கவில்லை. நாள் முழுதும் உழைத்த களைப்பால் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் திட்டிக்கொண்டே எழுப்பினார் கப்பையா.

“சனியனுக்! நேரம் போச்சென்று கொஞ்சமாவது யோசனை இருக்கா? வெறகுக்கட்ட மாநிரில்ல ஆயும்

புள்ளிகளும் கெடக்குதுக. ஏ. புள்ளே, மீனாச்சி! ஏந்துருடி! ஏந்திரிச்சி அடுப்பு பத்த வச்சிப் புளிச்சாறு கட்டுடி. வீடிஞ்சு வெள்ளக் கோழி கூவிடுச்சே காது கேக்கலே? காதுல என்ன மத்துக்கட்டயா வச்சு அடைச்சிருக்கு?” என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டே மீனாச்சியை எழுப்பினார் நாயக்கர்.

“என்னுங்க! என்னிக்கும் இல்லாத புதுமையா இன்னிக்கு என்னு வந்திருச்சு? காலங் காத்தாலே எந்திரிச்சு ஏன் இப்படிச் சத்தம் போடறீங்க?” என்றுள் அரைத் தூக்கத்திலிருந்த மீனாச்சி.

“ஆமாடி! வந்திருச்சு! நமக்கு நல்ல காலம் இன்னிக்குத்தான்டி பொறக்கப் போவுது. இன்னிக்குக் கண்டியிலே போய்ச் சத்தியம் செஞ்சுப்பட்டால் நாமெல்லாரும் இந்த நாட்டிலே ‘பெரசை’ ஆயிறலாமுடி. வரச் சொல்லி ‘கண்டுரோலர்’ எழுதியிருக்கானு நேத்து சொன்னேனே அறிவிலே? மூதேவி! ஏந்திரிடி! அடியே செகப்பி! நீயும் ஆயோட சேந்து தூங்காம சட்டுப்புட்டுனு வேலையைப் பாரு. ஆறு மணி பல்லே போவணும். தேத்தண்ணி, தேத்தண்ணி குடிச்சுறூதீங்க. அப்புறம் பல்லிலே வாந்தி எடுப்பீங்க!” என்று படபட வென்று கூறிக் கொண்டே வெளியில் சென்றார் நாயக்கர்.

கப்பையா நாயக்கருக்கு அன்று நிலை கொள்ளவில்லை. ஆமாம், இருக்காதா என்ன? எத்தனை ஆண்டுகள் அந்த ஒரு கடித்ததுக்காக அவர் தவியாய்த் தவித்தார். ஓராண்டா? சுராண்டா? பத்தாண்டுகள் எப்படியோ ஓடி மறைந்தன. அவருடைய பாட்டன் இந்தியாவிலிருந்து வந்தது ஏதோ உண்மைதான். கப்பையாவின் தந்தையோ கடலைப் பற்றிக் கேள்விப்படாமலே தேயிலைக்கு உர மாளார். ‘கப்பையாவுக்குக் கடல் என்ன நிறம்?’ , ‘எப்படி இருக்கும்?’ என்று கண்டவர்கள் சொல்லக் கேள்வியிடாதேயன்றிக் கண்டதேயில்லை. சுழத்தின் மத்திய பகுதியில் இருக்கும் ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் உழைக்க

கும் ஒரு தொழிலாளிதான் நாயக்கர். கடார் பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் வந்த பிற்பின் தம்மையும் தம் குடும்பத்தையும் இலங்கைப் பிரஜைகளாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு மனுப் போட்டவர்களில் அவரும் ஒருவர். மனுப் போட்டதும் உரிமை கிடைத்து விட அவரென்ன இலட்சாதிபதியா? எத்தனை விசாரணைகள்? எவ்வளவு பணச் செலவு. அலைச்சல்கள்? அப்பப்போ, அவர் தம் பிறப்புரிமையைப் பெறும் பொருட்டு, பல்களுக்கு, கடிதம் எழுதுபவருக்கும், தபால் அலுவலகத்துக்கும் கொடுத்த பணம் இன்று அவரிடம் இருந்தால் குறைந்தது ஐந்து ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டத்துக்காவது அவர் அதிபதியாக இருந்திருப்பார். பாவம், இத்தனை இன்னல்களுக்குப் பின்னர் ஒரு நாள் அந்தக் கடிதம் வந்தது

“உனக்கும் உன் குடும்பத்தாருக்கும் பிரஜாவுரிமை தரப்படும். கண்டியில் வந்து பிரஜாவுரிமைக் கமிஷனர் முன்னிலையில் சத்தியம் செய்து பிரஜா உரிமை ‘சர்டிபிகேட்’ டைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்” என்று தெதியும் குறிக்கப்பட்டிருந்த கடிதம் கிடைத்தால் சொல்ல வேண்டுமா? தோட்டத்துப் பெரிய கங்காணி, ‘கண்டாக்கய்யா’, ‘கொக்கரய்யா’ முதலியோருக்கெல்லாம் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கு முன்னர் தமக்குக் கிடைக்கப் போவதில் அவர் உள்ளம் பூரித்தது. அந்த மெழ்ச்சியில் பூத்த கோபத்தில்தான் காலைில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பதினாறு கல் தொலைவிற்குக்கும் கண்டி நகருக்குச் செல்வதென்றால் தோட்டத்து மக்களுக்கு ஒரு தனி உற்சாகம். நாயக்கர் மாத்திரம் அதற்கு விதிவிலக்கா? ஓட்டல் சாப்பாடு உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளாதல்லவா; அதனால் பகல் உணவுக்காகப் புனிச்சாதம் கட்டிக் கொண்டு, புதிய ஆடைகளையும் அணிந்து, குடும்பத்தோடு காலை 5-45 க்கு நல்ல நேரம் பார்த்து, வீட்டைத் தாழிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். அன்று வேலைக்குச் செல்வதற்காகக் காலைவேலையே எழுந்து ‘பிரட்டுக்குச்

சென்று கொண்டிருந்த தம் நண்பர்களிடம் தாம் செல்லும் விஷயத்தைக் கூறி விடைபெற்றார். ‘பிரட்டு’ க்குச் சென்று கொண்டிருந்த பெரிய கணக்குப்பிள்ளையையும் வழியில் சந்தித்தார்.

“என்ன நாயக்கர், எங்கிட்டு இப்புடிக்குடும்பத்தோடு விருந்தாடக் கிளம்பிட்டே?” என்று வியப்புடன் கேட்டார் கணக்குப்பிள்ளை.

“விருந்தாடி ஒண்ணுமில்லீங்க. கண்டிக்கு, பெரசா உரிமை தர வரச்சொல்லியிருக்காங்க கணக்குப்பிள்ளையா, அதுக்குத் தாங்க போடோம்.” மெழுவோடு கூறினார் நாயக்கர்.

“ஓகோ! அப்படியா சங்கதி, நீ கொடுத்து வெச்சவன். நாங்களும்தான் எழுதி எழுதி ஒரு ஏழையும் காணோம்.” பொருமைமையோடு வெலிவந்தன கணக்குப்பிள்ளையின் சொற்கள்.

“எல்லாம் ஏழுமலையான் கண பார்த்ததுங்க. இல்லாட்டி எனக்கு இப்போதைக்கு இந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கப் போவதுங்களா? சரிங்க.....பல்லுக்கு நேரமாவதுங்க, நாள் வாரேங்க” என்று விடை பெற்றார் நாயக்கர்.

நாயக்கரின் அவசரத்தைப் பல் போக்கு வரத்துச் சபை அறியவில்லை போலும். அன்றைக்கென்று பல்பத்து நிமிடங்கள் தாமதித்தே வந்தது. அந்நொள் நாயக்கர் இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையையே சபித்துக் கொட்டி விட்டார். வழக்கமாகப் பேசாத நாயக்கர் அன்று சிறிது கடுமையாகவே ஏறினார்.

“மடப்பயலு! நேரங்காலத்துக்கு வந்து தொலையறாதுகனா? அரசாங்க உத்தியோகமின்னு அவிங்க நெனச்சப்படி நடக்க நாங்க என்ன ஏமாணிகனா? இவங்களுக்கு ஒரு ‘பெட்டிஷன்’ எழுதிப் போட்டாதான் சரிப்பும்” என்று உரிமையோடு திட்டிக் கொட்டினார். ஆமாம்,

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவரும் இந்நாட்டில் உரிமையோடு பேசப் போகிற பிரஜைதானே? அதனை இப்பொழுதே போக்குவரத்துச் சபையில் ஒத்திகை செய்து பார்த்தார்.

வண்டியும் வந்தது. ஏதோ பதினைந்து இருபது ஆயிரங்கள் கொடுத்து வாங்கிய தமது சொந்தக் காரில் ஏறி இருக்கப்போகும் உற்சாகம் அவருக்கு. "பஸ் சாரதியும் டிக்கட் கண்டெக்டரும் தமது சேவகர்கள்" என்ற எண்ணம் உரிமையைப் பெறுமுன்னரே அவர் உள்ளத்தில் தோன்றி விட்டது. எவ்வளவுதான் உரிமையுடையவராயினும் டிக்கட் கண்டெக்டருக்கு அவர் தோட்டக்காரனாகத்தான் காட்சியளித்தார், பாவம்!

"ஏய், வாந்தி போடற மனுஷனெல்லாம் பின்னணிக் குப் போ" என்று தமக்குத் தெரிந்த தமிழில் அவரிடமிருட்டை நாயக்கரையும் குடும்பத்தையும் வண்டியின் இறுதி ஆசனத்துக்கே அனுப்பி விட்டது. நாயக்கருக்கோ அவரது கட்டளை கோபத்தைக் கிளறியது. இருப்பினும் குடும்பத்தோடு வந்தபடியால் தகராறுக்குச் செல்ல மனம் கூறியது. அமைதியாக இருந்துவிட்டார்.

மலைகளையும், ஆறுகளையும் கடந்து தேயிலைத் தோட்டங்களினூடே வளைந்து வளைந்து செல்லும் சாலையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது வண்டி. சாலையின் இரு மருங்கிலும் அழகாய்ப் பச்சைப்பசேலென்று காட்சி தந்த தேயிலைச் செடிகள் தமக்கு உணவளித்துப் பாதுகாக்கும் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு இந்நாட்டு உரிமை கிடைக்கப் போகிறது என்ற மகிழ்வில் கம்பீரமாகக் காட்சி நந்தன. அவற்றைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நாயக்கரின் உள்ளம் பூரித்தது. அப்பொழுது எழுந்த பூரிப்பில் அவர் தம்மையே மறந்தார். மகிழ்ச்சியின் எல்லைப்போயும், வண்டியின் வேகமும் அவரது எண்ணத்தை எங்கோ இழுத்துச் சென்றன.

அடேயப்பா! முதன் முதலில் பிரஜாவுரிமை மனுப்போடும் பொழுது 'தமக்கு இந்நாட்டில் உரிமை கிடைக்காது' என்றே கருதினார் நாயக்கர். அவர் ஈழத்திலே பிறந்ததற்குப் போதிய 'குக்' இல்லை. அவரது தந்தை செய்த தவறினால் பெயரில்லாத 'பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரம்' தான் 'கச்சேரி'யில் இருந்தது. இதை வைத்துக் கொண்டு எப்படி வாதாடுவது? ஒன்றுமே அவருக்குப் புரியவில்லை. இருப்பினும் 'ஒரு கை பார்த்து விடுவோம்' என்று தான் எல்லோரையும் போல் மனுப்போட்டார். 'இந்த ஊர் இல்லாட்டி வேற எங்கேதான் தள்ளுவான்? அதையும் பார்ப்போம்' என்ற அசட்டுத் தைரியம் அவர் உள்ளத்தில் அப்பொழுது இருந்தது. துணிந்து விட்டார் நாயக்கர்.

ஆண்டுகள் ஆறு எங்கும் பிரஜாவுரிமைப் பேச்சிலேயே உருண்டோடின. ஒரு நாள் சுப்பையா நாயக்கரையும் குடும்பத்தாரையும் மூன்றாம் முறையாக விசாரிக்கக் கமிஷனர் வரப் போவதாகக் கிடைத்த கடிதத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உரிமை கிடைத்து விட்டதாக அவர் எண்ணினார். நாட்டுரிமையென்ன அவ்வளவு மலிவாகக் கிடைத்து விடக்கூடிய கடைச் சரக்கா? அதுவும் நாயக்கரைப் போன்ற ஒரு தொழிலாளிக்கு! விசாரணை நடத்துவோருக்கு ஆயிரம் ஆயிரமாக 'சம்நிங்' கொடுத்தவர்களுக்கே உரிமை கிடைக்கப் பல ஆண்டுகள் செல்லும் பொழுது, இவருக்கு உடனே நாட்டுரிமை கிடைத்து விட்டால் தொழிலாள வர்க்கத்துக்கே விமோசனம் கிடைத்தமாதிரித்தானே? வழக்கம்போல் அன்றும் விசாரணை நேரத்தில் ஏதேதோ அடுக்கடுக்கக் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. நாயக்கரும் சிந்தித்தே பதிலிறுத்தார். சில கேட்கத் தகாத கேள்விகளும் கூடக் கேட்டார்கள் அவர்கள். தமது பொழுதைப் போக்குவதற்காக. சுப்பையாவுக்கு அவர்களது 'பகிடி' எப்படித் தெரியும்? மிகவும் பயபத்தியோடு அவர் பதில் கூறினார்.

“ஆமாப்பா, உன் பொம்பளையை நீ உண்மையாகத் தான் கவியாணம் முடித்தாயா?” விசாரணையின் இறுதிக் கட்டத்தில் கேட்கப்பட்ட மிக முக்கியமான கேள்விகளில் ஒன்று இது.

“என்னங்க, இப்படிக் கேட்டுட்டீங்க? நம்ம மாரியம்மாவுக்குத் தெரியுங்க! ஆத்தா கோயில்தாங்க நாள் தாலி கட்டினேன்!! நம்ம தோட்டத்திலே எல்லாருக்கும் வெத்தலை பார்க்கு வச்சேங்க!!!”

“ஓகோ! அப்படியா, நீங்க ரெஜிஸ்டர் பண்ணலையா?”

“அதெல்லாம் இப்ப வந்ததுதானாங்களே. அந்தக் காலத்துலே அதெல்லாம் ஏதுங்க?” — தமக்குத் தெரிந்த வரலாற்று உண்மையை அடிப்படையாக வைத்துப் பதில் கூறினார் நாயக்கர். பாவம்! வரலாற்றுக்கும் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்துக்கும் எவ்விதத்திலும் தொடர்பில்லை யென்பது அவருக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது?

“சரியப்பா, உன்னுடைய முதல் பிள்ளையும் மூன்றாம் பிள்ளையும் இலங்கையில் பிறந்தாங்கன்னு ‘புரூவ்’ இல்லையே!” பெரியதோர் உண்மையைக் கண்டு பிடித்தார் உதவி விசாரணையாளர்.

“இது அநியாயமுங்க. எம் மவன் கந்தையா பொறந்த அன்னிக்கே தோட்டத்து டாக்டரய்யாகிட்டே சொன்னேனுங்களே.” பரிதாபமாகக் கூறினார் நாயக்கர்.

“நமக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. உனக்குப் பிரஜாவுரிமை தரத் தகுந்த ‘புரூவ்’ இல்லை” என்று ஒரேயடியாகக் கூறி நாயக்கரை வெளியே செல்லுமாறு பணித்தார். எதையோ எதிர்பார்த்த விசாரணையாளர்.

சோர்ந்த முகத்தோடு வெளியே வந்த சுப்பையாவைக் கண்ட விசாரணையாளரின் கார்ச் சாரதி, “மெய்யே, விசாரணை முடிஞ்சுதோ?” என்று அக்கறையோடு கேட்டார்.

“ஆமாய்யா, ‘புரூவ்’ இல்லையாம். பெரசாவுரிமையும் இல்லையாம்.” சுப்பையாவின் பதில் வெறுப்பாகவே இருந்தது.

“ஓ அதுவே, நாளைக்கு சொல்றேன், கேப்பியோ?”

“என்னய்யா? சொல்லித் தொலை.”

“இங்கார், அவைக்கு ஓர் ஆயிரம் இருந்தாக் கொடுமன். சரிப்பண்ணி விடுவீனம்”—உரிமை பெறக் குறுக்கு வழியைக் காட்டினார் அந்தச் சாரதி.

“ஆ...ஆயிரமா...அடேங்கப்பா, நான் எங்கிட்டய்யா போவேன்? மூன்று புள்ளைகளையும் மூணு எடத்திலே ஓக்கார வைச்சாலும் அவ்வளவு கெடைக்காதே” என்று ஏங்கித் தவித்தார் நாயக்கர்.

“பின்ன ஏனப்பா வந்த நீ? எங்கட ஐயாவை உன்னைப் போல ஆங்கிட்டத்தான் ஆயிரம் மற்ற இடமென்றால் அஞ்சாயிரம் குறையாது. அப்படித்தானே பிரஜாவுரிமை வேண்டியினம்”—உண்மையை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறினார் சாரதி.

சுப்பையா நாயக்கருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. இந்த நாட்டிலே பிறந்து, இங்கேயே வளர்ந்து, காடு மலைகளைச் சீர்ப்படுத்தி நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்த, வெய்யில், மழை, பனி எதையுமே பாராமல் ஈழவள நாட்டை உயர்த்துவதற்குப் பாடுபட்ட அவர், இன்று நாடற்றவராக நிற்பதா? நிகைத்துப் போய் தின்று நாயக்கர்.

“ஏனப்பா திக்கறே? நேரமல்ல போகுது. ஒடிப்போய் எண்ணூறுவது பார்த்துவா. நான் ஐயாகிட்டச் சொல்றேன்”. என்று நாயக்கரின் அமைதியைக் குலைத்தார் சாரதி.

ஏதோ முடிவுக்கு வந்த நாயக்கர், “சரி” என்று அவ சரமாக விட்டுக்குச் சென்றார். சற்று நேரத்துக்குப் பின்னர் நூறு ரூபாய் நோட்டுக் கத்தைகள் ஐந்துடன் திரும்பினார். அந்தப் பணத்தைச் சாரதியிடம் கொடுத்து, “ஐயா, நீங்கதான் எப்படியாவது இதைக்கொடுத்து

எனக்குப் பெரசா உரிமை எடுத்துத்தரணும்" என்றார்—
அழாக்குறையாக.

இப்படி எத்தனை இன்னல்கள்? எண்ணவே முடியாது. அத்தனையும் தன்னை இந்நாட்டில் உரிமையோடு வாழத் தகுதி யுடையவனாக ஆக்கிக்கொள்ளத்தானே? எத்தனை பேருக்கு எப்படி எப்படிப் பணம் கொடுக்க முடியுமோ, அந்த வழிகளிலெல்லாம் தாம் அறியாமலே தம்மால் இயன்ற தொகைகளைக் கொடுத்தார். பெரிய இடங்களில் பத்தாயிரம் என்றால் நாயக்கரைப் பொறுத்த மட்டில் பத்து ரூபாயாக இருந்தது. எந்த வழியிலாவது உரிமையைப் பெற்று விட்டால் நாட்டில் தலைநிமிர்ந்து திரியலாமல்லவா? பிறகு யார் இவரைக் 'கள்ளத் தோணி' என்று அழைக்கப்போகிறார்கள்? நம்பிக்கையைத் தளரவிடவில்லை நாயக்கர், தொடர்ந்து முயற்சி செய்தார், பலனும் கிட்டியது. அதனை அனுபவிக்கத்தான் தம்முடைய குடும்பத்தோடு இன்பம் கண்டு கொண்டே கண்டியை, நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றார் அவர்.

இல் கண்டி நிலையத்தில் நின்றதும் 'அன்று வண்டி மிக விரைவில் வந்து விட்டதாக' அவர் உணர்ந்தார். உரிமை வேட்கை வண்டியின் வேகத்தையே அதிகரித்து விட்டது அவரளவில். மக்கள் நெருக்கம் மிகுந்த அழகு மிக்க கண்டி நகரை முன் பின் கண்டறியாத தம் மனைவி மக்கள் வழி தவறி விடக்கூடாதே என்று எண்ணிய நாயக்கர் அவர்களைத் தம்முடனே அழைத்துக் கொண்டார்.

"ஏ... புள்ளைகளா, அங்கிட்டு இங்கிட்டுப் பராக்குப் பார்க்காம என் பின்னுகே கையப் புடிச்சிக்கிட்டு வாங்க" என்று கட்டளையிட்டார். கண்வன் கூறுவதில் மிகப்பெரிய உண்மையைக் கண்ட மீனாட்சி, "சரிங்க" என்று தலைசைத்தவளாய் அவரைத் தொடர்ந்தாள்.

பலரையும் கேட்டுக் கேட்டுக் கண்டிக் "கச்சேரி" இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்குள் கண்டி

நகரையே பலமுறை வலம் வந்து விட்டார். அப்படி வழி தெரியாமல் கண்டியைச் சுற்றியதில் அவருக்கோ, மனைவி மக்களுக்கோ ஒரு சிறிதேனும் களைப்பு ஏற்படவில்லை. உரிமை கிடைக்கப் போகும் உற்சாகத்தோடு, நகரும் அங்கு காணப்பட்ட காட்சிகளும் அவர்களுக்குப் புதிதாகவே இருந்தன. புத்தரின் தந்தம் இந்நப்பதாகக் கருதப்படும் 'தலதா மாளிகா'வும், கண்டி நகரை அழகுபடுத்தும் 'தெப்பக் குளமும்' பூங்காக்களும், சிலைகளும் அவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தின. ஒருவாறு முன்னர் சென்ற வழியிலேயே காணப்பட்ட "கச்சேரி"யைக் காலை 10-30 மணியளவில் நாயக்கரும் குடும்பத்தாரும் வந்தடைந்தனர்.

அன்று, 'கண்டி இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை' அலுவலகத்துக்கு முன்னால் பல குடும்பங்கள் தமது உரிமைக்குரிய சாட்சிப் பத்திரத்தைப் பெறுவதற்காகக் காத்திருந்தன. அவற்றோடு நாயக்கரின் குடும்பமும் பெருமையோடு கலந்து கொண்டது. வந்திருந்த குடும்பங்களினத்தும் பணம் படைத்த குடும்பங்களாகவே காட்சியளித்தன. அவர்கள் பேச்சு, நடை, யுடை, பாவனை அனைத்தும் தோட்டங்களின் உரிமையாளர்களாகவும், பெரிய ஸ்தாபனங்களின் உரிமையாளர்களாகவும் அவர்களைக் காட்டின. இத்தகைய செல்வக் குடும்பங்களோடு வேறு எத்துறையிலும் எந்நேரத்திலும் சரிநிகர் சமானமாக இருக்கக் கனவுகூடக் கண்டிராத நாயக்கர், இன்று உரிமையை நிலைநாட்டப் போகும் பொழுது அவர்களோடு சமமாக இருப்பதை நனவிலே கண்டு உச்சி குளிர்ந்தார். நம் மிகழ்ச்சியை மனைவியிடம் கூறித் தம்மைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் உள்ளம் அவரைத் தூண்டியது.

"அடியே, மீனாட்சி! பார்த்தியாடி வந்திருக்கிற பெரிய புள்ளைகள்? அவர்களோட நமக்கும் பெரசாவுரிமை கிடைக்கப் போவதுடி. இப்ப தெரிஞ்சுக்க. இந்த நாயக்கர் மனம் வெச்சாருன்னு எதைபும் செஞ்சுப் புட்டுத்தான் கம்மா இருப்பாரு... ஆ... மா," என்று

இழுத்த நாயக்கர் தமது கருண்டு வளைந்துள்ள மிசையை ஒரு முறை தடவிக் கொடுத்தார்.

“ஆ...மா, சும்மா இருங்க. யாரும் பார்த்தா ஏதும் தென்பாங்க” என்று அவ்விடத்தில் தன்னுடைய குடும்ப கௌரவத்தைக் காப்பாற்றினான் மீனாட்சி.

இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைச் சாட்சிப் பத்திரத்தைப் பெற்ற குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றாக மகிழ்வோடு சென்று கொண்டிருந்தன. நேரம் நெருங்க நெருங்க நாயக்கரின் மனமும் ‘படபட’ வென்று அடித்தது. சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவரை, “சுப்பையா யாரு?” என்ற குரல் விழிப்படையச் செய்தது.

“நான்தான், ஐயா!” — உட்கார்ந்திருந்த நாயக்கர் பயபக்தியோடு எழுந்து ‘பியூனை’ வணங்கினார்.

தனக்குள் முறுவலித்த சேவகன், “உள்ளே போகலாம்” என்றான்.

‘கமிஷனரின்’ அறைக்குள் சென்ற நாயக்கருக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது, ‘பயாஸ்கோப்பில் பார்த்த சிவபெருமான் இருக்கும் கைலாச மலைக்குத் தாம் வந்து விட்டதாக அவர் நினைத்தார். தாம் இந்நாட்டில் உரிமையோடு வாழ உரிமையளிக்கப் போகும் தெய்வமே அவர் தானே! அவரை அப்படியே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்க வேண்டிமென்றே அவர் எண்ணினார். ஆனால் கமிஷனர் பேசத் தொடங்கவே அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டு “நமஸ்காரங்க்யா!” என்றார் இரத்தத்தில் ஊறிய பண்போடு.

“நமஸ்காரம், நீ எந்தத் தோட்டம்?” — அதிகாரத் தோடு கேட்டார் கமிஷனர்.

“நாங்க பறங்கிமலைத் தோட்டங்க்யா.” பணிவோடு பதில் கூறினார் நாயக்கர்.

“ஓ... யெஸ், குட். ஓம் பேரு.”

“எம் பேரு சுப்பையா நாயக்கர். அவ பேரு மீனாட்சி சிங்க.”

“என்ன...? இன்னொரு மூறை திருப்பிச் சொல்லு. ஓம் பேரு.”

“சுப்பையா நாயக்கர் தாங்க,” தம் பெயரை மீளரும் கேட்டதில் நாயக்கருக்குச் சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி:

“அப்படியா? இன்னக்கி நாங்க கூப்பிட்டது பறங்கி மலை சுப்பையா எட் கங்காணிதானே? அவன் சம்சாரம் பேரு தேவாஜி.”

சம்மட்டியால் தலையில் அடிப்பதுபோல் இருந்தது நாயக்கருக்கு. “ஐயா! எனக்குத் தாங்க வரச்சொல்லிக் கடுதாரி வந்திச்சு” என்றார் அழாக்குறையாக.

“எங்கே? அந்தக் கடுதாரியைக் கொண்டுவா” என்ற கமிஷனர் அழைப்புக் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். நாயக்கரின் உள்ளமோ ஏதேதோ எண்ணித் தவித்தது. தன்ருகப் பார்த்து முடித்தார் கமிஷனர்.

“சுப்பையா! கோவிக்க வேணும். இது நம்ப கிளாக் கர்” செய்த குத்தம். ‘ஒனக்குப் பிரஜா உரிமை இல்லை’ என்று போடற கடுதாரியை மாத்திச் சுப்பையா கங்காணிக்கு அனுப்பிட்டான். அவங்க கடுதாரி ஒனக்கு வந்தது? கோவிச்சிக்க வேணும், நீங்க போகலாம்” என்று அரை குறைத் தமிழில் கூறிய கமிஷனர் கோபமாக மேசை மணியைத் தட்டிச் சேவகனை அழைத்தார்.

கமிஷனர் ஏதோ சாதாரணமாக மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டார் தமக்கே உரிய முறையில். ஆனால் நாயக்கருக்கோ அவரது ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு அம்பாக உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. எண்ணிய எண்ணங்கள், கட்டிய கோட்டைகள்! அத்தனையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் தூள் தூளாயின. தலை சுற்றியது. கீழே விழுந்து விடாமல் மீனாட்சி உரிமையோடு அவரை அணைத்து வெளியே அழைத்து வந்தாள். உலகமே அவரை எள்ளி நகைப்பதாக அவர் எண்ணினார். திரும்பிய பக்கமெல்லாம், “கள்ளத்தோணி! கள்ளத்தோணி!” என்ற சத்தம் கேட்பதாக அவரது பேதை உள்ளம் எண்ணித் தடுமாறியது. ஏதேதோ பிதற்றினார், சிரித்தார், அழுதார். வெளியில் நின்றவர்களில் சிலர் அவருக்காக அனுதாபப்பட்டனர், சிலர் சிரித்தனர்.

பணம் படைத்த பிரபு ஒருவர். "இந்தத் தோட்டக் காட்டுச் சலியன்களே இப்படித்தான். எதையும் ஓர் ஆளுக்கு நாலு ஆளுகளை விசாரிக்காம வந்து தம்ம இந்தியக்காரன் மாணத்தையே வாங்குதுக" என்று ஓர் மூலங்கையன் என்ற உரிமையை நிலைநாட்ட வந்த இடத்தில் பாரத நாட்டு உரிமையையும் இழந்து விட மனமில்லாமல்.

அலுவலகத்தினின்றும் தள்ளாடித் தள்ளாடி வெளியில் வந்த நாயக்கர் ஒரு மரத்தடியில் தம்மையும் மறந்து இருந்து விட்டார். தொடர்ந்து வந்த மீனாட்சியும் பிள்ளைகளும் அழுது கொண்டே அவரைச் சுற்றி அமர்ந்தனர். ஒன்றும் புரியாத நிலையிலேயே இருந்தார் அவர். நாட்டுரிமையைத்தான் மேலிடந்தாரால் பறிக்க முடிந்ததேயன்றி அவரது அன்பு நிறைந்த குடும்ப உரிமையை யாராலும் பறிக்க முடியவில்லை. மனைவி மக்களை அப்படியே கட்டித் தழுவிக்கொண்டு அழுதார் நாயக்கர். எங்கிருந்தோ அவரது அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு மணியோசை யொன்று கேட்டது. அவ்வோசை வந்த திக்கை நோக்கி மெதுவாக நடந்தார் நாயக்கர்.

காடாகக் கிடந்த இந்த நாட்டை வற்றாத வளங்கொழிக்கும் நாடாக உயர்த்தி உலக அரங்கிலே இதனைக் காட்சிக்கு வைத்த அவ்வேழைத் தொழிலாளிக்கு இன்று இந்தாட்டிலே உரிமையில்தான். இந்தாட்டில் மட்டுமா? அவருக்கு எந்த நாட்டிலுமே இனி உரிமையில்தான்! ஆனால், எங்கிருந்தோ வந்த புத்தரின தந்தத்துக்கு இன்று இந்தாட்டில் கௌரவ உரிமை. அது மட்டுமா? மக்கள் அனைவரும் போற்றிப் புகழும் 'தலதா மாவிகை' எழு வதற்கும் 'பெரகரா' என்ற யானை விழா நடப்பதற்கும் அத்தந்தம் உரிமை பெற்றுத் திகழ்வதை. ஈழத்து உரிமையையும் பாரத நாட்டு உரிமையையும் இழந்த நாயக்கர் எப்படி அறிவார்? தலதா மாவிகையை நெருங்க நெருங்க, நடுப்பகல் பூசையின் மணியோசை "டாங்.....! டாங்.....!!" என்று பலமாக ஒலித்தது. ஒவ்வொரு ஒலியும். "உரிமை எங்கே? உரிமை எங்கே?" என்று நாயக்கரின் செவியில் மாத்திரமல்ல, மனைவியும் முழுதுமே கேட்பது போலிருந்தது.